ÎNDRĂZNEȘTE SĂ IUBEȘTI

CARLY PHILLIPS
ÎNDRĂZNEŞTE SĂ IUBEŞTI
SERIA DARE 1

Dare to Love by **Carly Phillips**

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Raluca Dumitru
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PHILLIPS, CARLY
Îndrăzneşte să iubeşti / Carly Phillips;
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2018
I. Istrate, Camelia (trad.)
CARLY PHILLIPS
Îndrăzneşte să iubeşti
Traducere din limba engleză Camelia Istrate
LITERA*
2018

Tuturor autorilor independenţi care mi-au pavat calea pentru a putea face acest pas. *Vă mulţumesc!*

Capitolul 1

O dată pe an, fraţii Dare se întâlneau la Club Meridian Ballroom, în sudul Floridei, pentru a sărbători ziua de naştere a tatălui lor, pe care mulţi dintre ei îl dispreţuiau. Ian Dare ridică paharul cu Glenlivet şi sorbi o înghiţitură, lăsând arsura whisky-ului de calitate să-i coboare pe gât şi în trup. Trebuia să mai bea unul pentru a se relaxa complet.

— Bună, fratele meu cel mare!

Olivia, sora lui, se apropie şi îl înghionti cu cotul.

— Vezi că-mi verşi băutura, spuse el cuprinzând-o cu braţul liber pe după umeri, într-o îmbrăţişare plină de afecţiune. Bună, Olivia!

Ea îl îmbrăţişă la rându-i şi îl sărută rapid pe obraz.

— Drăguţ din partea ta că ai venit!

El ridică din umeri.

— Am venit pentru Avery şi pentru tine. Cu toate că nu înţeleg de ce l-aţi iertat…

— Of. Nu aici. Îşi flutură un deget prin faţa lui. Dacă am fost nevoită să mă îmbrac în rochie, ne vom purta civilizat.

Ian făcu un pas înapoi şi o măsură din priviri pe sora lui în vârstă de 24 de ani. Îmbrăcată într-o rochie aurie şi cu părul brun strâns într-un coc şic, era greu de crezut că fusese năpasta existenţei lui, care îi sâcâia pe el şi pe prietenii lui până când cedau şi o lăsau să bată mingea cu ei.

— Arăţi superb! îi zise el.

Ea rânji.

— Te simţi obligat să spui asta.

— Nu-i adevărat. Vorbesc serios! Când te vor vedea, va trebui să-i alung pe bărbaţi cu bâta.

Gândul acela îi întunecă starea de spirit.

— Dacă faci asta, o voi pune pe menajera ta să te lase fără aşternuturi. Repet, ar fi cazul să existe nişte beneficii dacă mă îmbrac aşa, iar a-mi găsi pe cineva cu care să mă culc ar trebui să fie unul dintre ele.

— Mă voi preface că n-am auzit asta, murmură el şi sorbi iarăşi din băutură.

— Nu doar că ai promis că vei veni în seara asta, ci ai jurat că te vei purta frumos.

Ian se încruntă.

— Purtatul frumos ar trebui să fie opţional având în vedere modul în care îşi expune bunurile, rosti el arătând cu capul spre locul unde se afla Robert Dare.

În jurul lui stăteau Savannah Dare, cea care îi era soţie de nouă ani, Sienna, fiica lor, şi cei mai apropiaţi şi dragi prieteni de la country club. Lipseau cei doi fii ai lor, dar aveau să apară în curând.

Olivia îi puse o mână pe umăr.

— Să ştii că el o iubeşte. Iar mama s-a împăcat cu gândul ăsta.

— Mama nu a avut de ales după ce a aflat despre ea.

Robert Dare o cunoscuse pe mult mai tânăra Savannah Sheppard şi, din spusele lui, se îndrăgostise imediat. Acum, era mama celorlalţi trei copii ai lui, dintre care cel mai mare avea 25 de ani. Ian tocmai împlinise 30. Oricine putea să socotească şi să-şi dea seama că avusese două familii în acelaşi timp. Bărbatul era mai mult decât fertil, lucru al naibii de sigur.

Amintindu-şi aceste lucruri, Ian îşi termină băutura şi puse paharul pe tava unui chelner care trecea pe lângă el.

— Mi-am făcut apariţia, aşa că pot să plec.

Porni spre ieşire.

— Ian, stai! rosti sora lui, frustrarea simţindu-i-se în glas.

— Ce e? Vrei să aştept până vor cânta „La mulţi ani”? Nu, mersi. Plec.

Înainte să continue discuţia, fratele lor vitreg Alex intră pe uşile duble cu o femeie spectaculoasă, care îl ţinea strâns de braţ, iar Ian îşi schimbă planul.

Pentru *ea.*

Unii oameni aveau o prezenţă impunătoare, alţii doar îşi doreau să posede acel ceva magic. Într-o îndrăzneaţă rochie roşie şi cu tocuri „trage-mi-o”, femeia puse stăpânire

pe toată încăperea. Iar el îşi dori să pună stăpânire pe ea. Minionă şi cu forme voluptuoase, cu un păr lung şi ciocolatiu care i se revărsa pe spate în bucle sălbatice, era opusul fiecărei femei prea slabe cu care avusese o relaţie, dar pe care o ţinuse la distanţă de un braţ. Însă venise cu fratele lui vitreg, ceea ce însemna că nu avea voie să se apropie de ea.

— Parcă plecai, spuse Olivia, aflată lângă el.

— Plec.

Trebuia să plece, dar nu-şi putea lua privirea de la acea femeie.

— Dacă îi aştepţi pe Tyler şi pe Scott, s-ar putea să te relaxezi suficient pentru a te distra, zise ea referindu-se la fraţii lor. Hai, te rog! insistă Olivia pe tonul ei rugător căruia el nu-i putea rezista niciodată.

— Da, te rog, Ian, rosti Avery, cealaltă soră a lui, alăturându-li-se.

Părea la fel de matură în rochia ei argintie, cu un decolteu mult prea adânc. La 22 de ani, semăna cu Olivia la culoarea tenului şi la fizionomie, însă el nu se simţea pregătit s-o considere adultă – cu atât mai puţin să le permită bărbaţilor să-i facă ochi dulci –, după cum nici pe cealaltă soră nu o vedea astfel.

Ian îşi încleştă maxilarul, mirându-se că ele două încă nu-i pricinuiseră moartea.

— Deci ce-l rog să facă? o întrebă Avery pe Olivia.

Olivia zâmbi.

— Vreau ca el să mai rămână o vreme. Probabil că nu se pune problema să se distreze, dar încerc să-l conving să se relaxeze.

— Puştoaică obraznică! murmură el incapabil să nu zâmbească văzând insistenţa Oliviei.

Îi mai aruncă o privire doamnei în roşu. Se gândi că nici nu putea pleca, nici nu se putea apropia de ea, ceea ce îl făcu să se simtă frustrat fiindcă era om de acţiune. Iar în clipa aceea, nu putea face altceva decât să se uite la ea.

— Ei bine? întrebă Olivia.

El se sili să-şi îndrepte privirea spre sora lui şi îi

zâmbi.

— Fiindcă m-aţi rugat atât de frumos, voi rămâne.

Însă atenţia lui rămase atrasă de femeia care, în clipa aceea, dansa şi râdea cu fratele lui vitreg.

*

Din clipa în care ea intră la braţul unui bărbat în salonul elegant decorat, Riley Taylor simţi ochii lui aţintiţi asupra ei. Tocurile înalte o făceau să-i fie destul de greu să se mişte cu graţie. Iar să ştie că un bărbat devastator de sexy îi urmărea fiecare mişcare făcea ca strădania de a nu cădea în fund să fie şi mai dificilă.

Alex Dare, cel mai bun prieten al ei, habar n-avea de toate astea. Faptul că era fundaşul-vedetă al echipei de fotbal american Tampa Breakers însemna că se obişnuise ca privirile şi atenţia să fie îndreptate spre el. Riley nu era obişnuită cu aşa ceva. Iar fiindcă era aniversarea tatălui său, el îi ştia pe toţi cei prezenţi. Însă Riley nu-i cunoştea.

Şi, categoric, nu-l cunoştea pe *el.* În trecut, izbutise să evite această petrecere anuală, invocând un motiv legat de serviciu într-un an şi o gripă în următorul, dar, în acest an Alex ştia că era deprimată din cauza problemelor de la muncă şi insistase să-l însoţească pentru a se mai distra.

În vreme ce Alex dansă cu mama, apoi cu surorile lui, ea se duse la bar şi îi ceru barmanului un pahar de apă cu gheaţă. Sorbi o înghiţitură şi vru să plece pentru a găsi un loc unde să se poată aşeza pentru a scăpa de pantofii cu tocuri chinuitoare.

Abia dacă făcu o jumătate de pas, că se izbi de un trup dur, îmbrăcat în costum. Când se ciocni de el, tresări brusc, iar apa din pahar i se vărsă în decolteu. Înfiorarea o surprinse la fel de mult ca lichidul care i se prelinse pe piept.

— Oh!

Se clătină pe tocurile cui, iar mâinile lui mari şi calde o apucară de umeri, ajutând-o să-şi recapete echilibrul.

Îşi veni în fire şi ridică privirea spre chipul bărbatului

la care se uitase pe furiş.

— Tu! şopti ea cu răsuflarea tăiată.

În ochii lui de un gri cenuşiu, cu un vag albastru în adâncuri văzu o urmă de amuzament, dar şi altceva.

— Mă bucur că şi tu m-ai remarcat.

Ea clipi îngrozitor de ruşinată, iar cuvintele nu se grăbiră să-i vină repede în minte pentru a o salva. Era prea ocupată să-l studieze. Părul castaniu-închis, cu o ninsoare stilată, pometii perfect sculptaţi şi maxilarul puternic completau pachetul. Iar mâna care o ţinea de braţ emana o căldură extrem de intensă. Mâinile lui mari o făceau să se simtă mică, fapt deloc de ignorat având în vedere că ea întotdeauna era conştientă de curbele prea ample ale propriului corp.

Trase adânc aer în piept şi simţi un parfum masculin, lemnos, care o făcu să se cutremure toată. Acel sentiment o inundă până în măduva oaselor. Bărbatul acela îi stârnea toate simţurile.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Da, sunt bine.

Mai degrabă s-ar fi simţit bine dacă el i-ar fi dat drumul pentru a putea gândi. Dar, în loc să-i spună s-o facă, continuă să-i studieze chipul frumos.

— Cu siguranţă eşti, murmură el.

La auzul complimentului, obrajii i se încinseră, iar o căldură delicioasă îi invadă trupul.

— Îţi cer scuze că ţi-am vărsat băutura, spuse el.

Ea nu putu decât să spere că el nu băgase de seamă ridicola atracţie pe care o simţea faţă de el.

— Eşti udă.

Îşi îndepărtă mâna de pe braţul ei şi luă un şerveţel de pe bar.

Da, era udă. Într-un mod total nepotrivit având în vedere că abia se întâlniseră. Dorinţa îi pulsa în vene. Oh, Dumnezeule, ce avea acel bărbat de stârnea în trupul ei reacţii pentru care un alt bărbat ar fi trebuit să se străduiască destul de mult să le trezească?

El îi tamponă pieptul şi gâtul cu şerveţelul subţire. Nu

zăbovi, nu o atinse unde n-ar fi trebuit, însă ea ar fi putut jura că îi simţea căldura degetelor pe piele. Parfumul lui ameţitor şi atingerea deliberată o făcură să se simtă udă şi dezbrăcată. Sânii i se umflară, sfârcurile i se întăriră şi se înfioră toată când simţi că părţi ale corpului pe care le crezuse de mult adormite i se încordară. Chiar dacă el observă acest lucru, era mult prea gentleman pentru a comenta.

Niciun bărbat nu-i mai stârnise simţurile în felul acela. Uneori, se întreba dacă nu cumva asta era propria ei alegere. Cu siguranţă nu era aşa, se gândi ea şi se sili să se îndepărteze un pas de aura lui puternică.

El mototoli şerveţelul şi îl puse pe bar.

— Mulţumesc, rosti ea.

— A fost plăcerea mea.

Cuvântul rostit pe un ton cu conotaţie sexuală i se rostogoli alene de pe limbă, iar ochii i se întunecară, griul cenuşiu devenind un indigo profund, semn că nu doar ea simţea acea atracţie nebunească.

— Cred că am putea trece la prezentări. Eu sunt Ian Dare, spuse el.

Ea înghiţi cu greutate, simţindu-se dezamăgită când îşi dădu seama că, în ciuda faptului că îl plăcea, era singurul om de la petrecere faţă de care trebuia să păstreze distanţa.

— Fratele lui Alex.

— Fratele vitreg, preciză el.

— Da.

Ea înţelese rostul rectificării lui. La fel ca Ian, nici Alex nu-şi dorea să aibă vreo legătură cu fratele lui.

— Ai ochii tatălui tău, nu se putu abţine să nu remarce.

Expresia lui caldă se schimbă, devenind brusc rece.

— Sper că ăsta este singurul lucru pe care crezi că eu şi ticălosul ăla îl avem în comun.

Auzind tonul lui dur, Riley ridică sprâncenele. Înţelegea că avea motivele lui să spună asta, dar ea era o străină.

Ian ridică din umerii largi, care se unduiră sub costumul negru făcut la comandă.

— Ce pot să spun? Numai un ticălos poate trăi simultan două vieţi cu două familii.

— Te aude lumea, murmură ea.

Ochii lui licăriră precum gheaţa argintie.

— Nu e ca şi cum n-ar şti toţi.

Deşi Riley ar fi trebuit să schimbe subiectul, el fusese atât de sincer, încât ea se hotărî să-i pună întrebarea pe care o avea în minte:

— Dacă încă eşti atât de supărat pe el, de ce ai venit la petrecerea de ziua lui?

— Pentru că au insistat surorile mele, rosti el, tonul devenindu-i cald şi blând. O vagă expresie relaxată îi transformă chipul dur şi inflexibil într-unul devastator de sexy. Avery şi Olivia sunt mult mai iertătoare decât mine, îi explică el.

Ea zâmbi când îi citi pe chip afecţiunea evidentă pe care le-o purta surorilor lui. Fiind unicul copil la părinţi, Riley le invidie că aveau un frate mai mare iubitor. Se gândi apoi că ea măcar îl avea pe Alex şi se uită în jur, căutându-l cu privirea pe bărbatul care o adusese acolo. Îl zări pe ringul de dans, unde încă dansa cu mama lui, şi se relaxă.

— Hai să revenim la prezentări! zise Ian. Ţi-am spus numele meu, aşa că acum e rândul tău.

— Riley Taylor.

— Iubita lui Alex, rosti el cu dezamăgire în glas. V-am văzut intrând împreună.

Asta credea el?

— Nu, suntem prieteni. Mai degrabă, ca frate şi soră.

Ochii lui se luminară, iar ea zări o altă expresie – era plăcut surprins.

— Asta-i cea mai bună veste pe care am auzit-o în această seară, spuse el pe un ton profund încântat, privirea lui fierbinte nedesprinzându-se de a ei.

Negăsindu-şi cuvintele, rămase tăcută.

— Aşadar, domnişoară Riley Taylor, încotro te îndreptai atât de grăbită? întrebă el.

— Voiam să-mi odihnesc picioarele, recunoscu ea.

El îşi coborî privirea spre picioarele ei şi îi studie pantofii roşii.

— Ah! Ei bine, ştiu un loc potrivit.

Înainte ca ea să se poată opune – lucru pe care l-ar fi făcut dacă şi-ar fi dat seama că el plănuia s-o ducă într-un loc unde să fie singuri –, Ian o apucă de braţ şi o conduse spre ieşirea din celălalt capăt al salonului.

— Ian…

— Sst! O să-mi mulţumeşti mai târziu. Îţi garantez.

El împinse uşa şi ieşiră pe o terasă care nu era folosită în seara aceea.

Simţiră aerul sufocant al serii, dar locuind în Florida, ea era obişnuită cu atmosfera aceea şi se părea că nici pe el nu-l deranja. Ţinând-o în continuare de cot, o îndrumă spre o băncuţă pentru îndrăgostiţi şi îi făcu semn să se aşeze.

Riley simţi că el era genul de bărbat care îşi impunea adesea voinţa, dar, cu toate că ea nu considerase niciodată acest comportament ca fiind atrăgător, nu o deranjă gestul lui. Se aşeză pe perna moale. El făcu acelaşi lucru, nelăsând deloc spaţiu între ei, iar lui Riley îi făcu plăcere să-i simtă trupul dur lipit de al ei. Inima începu să-i bată cu putere, emoţiile şi excitarea intensificându-se tot mai tare.

În jurul lor era întuneric, singura lumină provenind de la aplicele de pe clădirea învecinată.

— Ridică-ţi picioarele, rosti el arătând spre masa din faţa lor.

— Ce autoritar! murmură ea.

Ian rânji. Chiar era şi se simţea al naibii de mândru de asta.

— Ai spus că te dor picioarele, îi aminti el.

— E adevărat.

Ea îi aruncă o privire supusă, absolut adorabilă. Uşoara răguşeală din vocea ei avu un efect imediat asupra mădularului său, copleşindu-l dorinţa.

Fusese iritat şi plictisit la ridicola petrecere dată în cinstea zilei de naştere a tatălui său. Iar surorile lui

reuşiseră cu greu să-l facă să zâmbească. Apoi intrase *ea* în încăpere.

Pentru că venise cu fratele lui vitreg, Ian nu plănuise s-o abordeze, dar, în clipa când o zărise singură la bar, se dusese la ea mânat de o forţă peste puterea lui de înţelegere. Iar când aflase că ea şi Alex erau doar prieteni, seara lui se transformase complet pentru că Riley avea să-i alunge durerea pe care o simţea ori de câte ori era în preajmă cealaltă familie a tatălui său.

— Pantofii, îi aminti el.

Ea îşi înclină capul, îşi dădu jos pantofii cu toc şi gemu de uşurare.

— Sunetul ăsta mă face să mă gândesc la alte lucruri, spuse el privind-o în ochi.

— Cum ar fi?

Fără să-şi dea seama, se apropie şi mai mult de el, iar Ian îşi reprimă un zâmbet.

— Sex. Cu tine.

— Oh!

Gura ei rămase întredeschisă, iar Ian nu-şi putu desprinde privirea de la buzele pline, date cu ruj roşu. O gură pe care şi-o putea imagina făcând multe lucruri, niciunul plictisitor.

— Aşa încerci să farmeci toate femeile? întrebă ea. Fiindcă nu cred că funcţionează.

Un zâmbet ironic îi arcui buzele, contrazicându-i cuvintele.

Era clar că o cucerise, la fel cum şi ea îl cucerise pe el.

El continuă să o privească, însă nu era un gentleman desăvârşit şi nu se putu abţine să nu-şi treacă mâna peste sfârcurile întărite, ce se desluşeau prin ţesătura rochiei.

Surprinsă, ea făcu ochii mari exact în clipa când scoase un geamăt slab, care îi pecetlui soarta. El îşi ridică mâna deasupra spătarului băncuţei, iar degetele i se încleştară în buclele ei bogate. Apoi îi trase capul spre el, iar buzele lui le acoperiră pe ale ei. Ea îi răspunse imediat. Prima degustare fu un simplu preludiu nici pe departe suficient, iar el o sărută mai apăsat, dorind mai mult.

Dulce şi fierbinte, limba ei se împleti cu a lui. El o strânse şi mai tare de păr, dorind şi mai mult. Ea era ca toate viciile lui favorite adunate într-un pachet încântător. Iar cel mai fantastic lucru era că şi ea îl săruta, dovedindu-se o parteneră dornică, darnică.

Ian era un bărbat care domina şi lua, însă, din clipa în care o gustase, dăruise şi el. Dacă ar fi avut mintea limpede, s-ar fi retras imediat, dar ea îşi pusese mâinile pe umerii lui, degetele încleştându-i-se în ţesătura cămăşii, iar unghiile înfigându-i-se în carnea lui. Fiecare împingere a limbii lui în gura ei mima ce ar fi vrut de fapt să facă, iar mădularul i se întări şi mai tare.

— Nu pot să cred! rosti fratele lui vitreg, întrerupându-i în cel mai nepotrivit moment.

El nu s-ar fi oprit, dar Riley tresări, îl împinse şi se retrase brusc.

— Alex!

— Mda. Sunt tipul care te-a adus aici, îţi aminteşti?

Ian blestemă când îi întrerupse fratele lui, dar îi plăcu faptul că acea femeie reprezenta tot ce ura el – era prietena fratelui său vitreg. Între el şi Alex exista o rivalitate de care nişte fraţi adevăraţi ar fi fost mândri.

Fratele mai mare din familia *cealaltă* era tot ce nu era Ian – tupeist, gălăgios, cu tatuaje pe antebraţe, un fundaş dur al echipei de fotbal Tampa Breakers. Pe de altă parte, Ian era mai degrabă analitic, preşedinte al echipei rivale, Miami Thunder, deţinută de fratele înstrăinat al tatălui său, unchiul lui Ian.

Riley se ridică repede, îşi netezi rochia şi îşi şterse buzele umflate, însă nu făcu nimic pentru a alunga starea de tensiune nervoasă a celui mai bun prieten al ei.

Ian se ridică alene.

— Văd că l-ai cunoscut pe fratele meu, spuse Alex pe un ton încordat.

Riley înghiţi în sec.

— Noi doar…

— Ne cunoşteam mai bine, interveni Ian pe un ton seducător, menit a-l enerva pe Alex şi a sugera cât de bine

ajunsese s-o cunoască pe Riley.
Celălalt bărbat îşi încordă maxilarul.
— Nu vrei să intri? o întrebă Alex.
Niciunul dintre ei nu dorea să facă o scenă la acel pretins eveniment de familie.
— Ba da.
Evită privirea lui Ian în timp ce îl ocoli şi se duse lângă Alex.
— Foarte bine, pentru că tata întreabă de tine. A zis că a trecut prea multă vreme de când nu te-a mai văzut, rosti Alex, intenţionând să-l enerveze pe Ian pomenind de unica persoană care în mod cert îl scotea din sărite.
Cu toate că sesiză ce urmărea Alex, Ian muşcă momeala.
— Du-te! Oricum, terminasem, spuse el ignorând-o pe Riley, considerând că şi ea îi făcuse acelaşi lucru.
Nu conta că era în mod evident prinsă între prietenul ei şi ceea ce tocmai se întâmplase între ei doi, dar îl alesese pe Alex. Era genul de alegere cu care Ian se mai confruntase şi din care nu ieşise bine.
Cu un gest care părea intenţionat posesiv, Alex o cuprinse cu braţul de talie şi o conduse înăuntru. Ian îi privi, ignorând durerea care îi strânse stomacul. Era ridicol. El nu investise niciun fel de sentiment în Riley Taylor. El nu avea asemenea sentimente. Punct! Privea relaţiile prin prisma adulterului comis de tatăl lui, considerând că era mai uşor să nu se implice emoţional.
Distanţa era prietena lui. Sexul îi era util. În iubire şi loialitate nu avea încredere. Aşa că, indiferent cât de diferit fusese scurtul moment cu Riley, asta era tot ce fusese.
Un moment.
Unul care nu avea să se repete niciodată.

*

Riley îl urmă tăcută pe Alex pe ringul de dans. Nu schimbaseră o vorbă din clipa în care el o luase de lângă Ian. Îi înţelegea reacţia şocată şi voia să-l calmeze, dar nu

ştia cum. Mai ales că şi ea fusese foarte aţâţată de acel simplu sărut.

Doar că nimic legat de Ian nu era simplu, iar acel sărut o năucise. Din clipa în care buzele lui le atinseseră pe ale ei, nimic nu mai contase. Excitarea o izbise ca un pumn în stomac, îi cuprinsese scalpul când degetele lui se încleştaseră în părul ei, îi cuprinsese sânii, coapsele şi, cel mai tare, mintea. Era un bărbat puternic, care ştia ce voia şi care făcea totul după bunul plac. Genul de bărbat pe care de obicei îl evita din motive întemeiate.

Însă niciodată nu avusese parte de o chimie atât de puternică. Atracţia faţă de el era atât de copleşitoare, încât îl urmase de bunăvoie, deşi ştia clar că avea să-şi rănească prietenul dacă se apropia de Ian.

— Nu vrei să vorbeşti cu mine? întrebă Alex curmându-i gândurile.

— Nu ştiu ce să spun.

Pe de o parte, el nu avea niciun cuvânt de spus în privinţa vieţii ei personale. Nu-i datora nicio scuză. Pe de altă parte, el era totul pentru ea. Era băiatul din vecini alături de care crescuse, era cel mai bun prieten, care o ajutase să nu-şi piardă minţile şi care îi oferise un refugiu sigur, departe de tatăl ei abuziv. Se înşela. Ştia exact ce să zică.

— Îmi pare rău!

El îşi lipi fruntea de a ei.

— Nu ştiu ce m-a apucat. V-am găsit sărutându-vă şi am văzut roşu în faţa ochilor.

— A fost doar chimie.

El râse slab, ştiind că tot ce se petrecuse între ea şi Ian nu putea fi descris printr-un termen atât de blând.

— Nu vreau să suferi. Ri, tipul nu e adeptul relaţiilor de durată. Se foloseşte de femei şi îşi vede de viaţă.

— Mda, râde ciob de oală spartă, rosti ea.

Alex trecea de la o femeie la alta exact aşa cum îl acuzase pe fratele lui vitreg. Ba chiar şi pe *ea* o sărutase o dată. Spusese că, afemeiat cum era, se simţise dator să încerce, însă amândoi fuseseră de acord că nu existase

nicio scânteie şi că prietenia lor valora mult prea mult ca să renunţe la ea pentru o mică vânzoleală în aşternut.

Alex se încruntă.

— Aşa o fi, dar asta nu schimbă lucrurile în privinţa lui. Nu vreau să suferi.

— Nu voi suferi, îl asigură ea, cu toate că inima începu să-i bată mai tare când îl zări pe Ian privindu-i din cealaltă parte a sălii.

Cu o băutură în mână şi cu o expresie posomorâtă, ochii lui nu se clintiră.

Riley îşi încleştă mâinile pe umerii lui Alex, încercând să se convingă pe sine că zisese adevărul.

— Şi dacă vrea să se folosească de tine pentru a ajunge la mine?

— Un bărbat nu poate fi pur şi simplu interesat de mine? întrebă ea, simţindu-se rănită în orgoliu, în ciuda faptului că Alex doar încerca s-o protejeze.

Alex încetini ritmul şi se lăsă puţin pe spate pentru a o privi în ochi.

— Nu am vrut să spun asta, iar tu ştii. Oricare bărbat ar fi norocos să te aibă, iar eu n-aş interveni niciodată între tine şi un tip care ţi s-ar potrivi. Îi zvâcni un muşchi pe tâmplă, semn limpede al tensiunii şi al stresului. Însă Ian nu este acel tip.

Ea înghiţi în sec, detestând faptul că era posibil ca el să aibă dreptate. Riley nu era adepta aventurilor de o noapte. Tocmai de aceea reacţia ei incendiară faţă de Ian Dare o nedumerea. Cât de departe l-ar fi lăsat să meargă dacă nu i-ar fi întrerupt Alex? Mult mai departe decât i-ar fi plăcut să-şi imagineze, iar trupul ei se cutremură la acel gând.

— Iar acum am putea uita de el?

Probabil că nu, îşi spuse ea când simţi că privirea lui Ian o ardea mai tare decât sărutul. Izbuti să înghită cumva nodul din gât şi îi dădu lui Alex răspunsul dorit de el:

— Desigur.

Mulţumit, Alex o cuprinse din nou în braţe şi îşi continuară dansul lent. În jurul lor, ceilalţi oaspeţi,

majoritatea de vârsta tatălui său, se mişcau încet, în ritmul muzicii.

— Ţi-am spus cât de mult apreciez faptul că ai venit aici?

Încercând în mod evident să elimine tensiunea dintre ei, îi oferi acel zâmbet fermecător care le făcea pe femei să creadă că erau speciale. Riley însă îl cunoştea prea bine. Ea era specială pentru el, dar, dacă vreodată şi-ar fi îndreptat aripa protectoare către femeia potrivită, nu spre admiratoare – pe care, de altfel, le prefera –, ar fi reuşit ca într-o bună zi să se aşeze la casa lui şi să fie fericit. Din păcate, nu părea a fi interesat de acea cale. Se hotărî să treacă peste neînţelegerea lor în privinţa lui Ian.

— Cred că ai spus de câteva ori cât de minunată sunt. Dar tot îmi eşti dator, rosti Riley.

Asemenea petreceri nu erau pe gustul ei.

— Te-a ajutat să nu te mai gândeşti la stresul de la serviciu, nu-i aşa? replică el.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, şi nu vreau să vorbim despre asta acum.

Ziua de luni, când trebuia să se confrunte din nou cu şeful ei, nu era suficient de îndepărtată.

— S-a făcut! Ai chef de o pauză? o întrebă el.

Ea încuviinţă din cap. Incapabilă să se abţină, se uită spre locul unde îl văzuse pe Ian mai devreme, însă el dispăruse. Dezamăgirea care îi provocă un junghi dureros în capul pieptului fu mult prea mare ţinând cont de cât de puţin timp îl cunoştea. Riley se gândi că acel sărut era de vină.

Buzele încă o furnicau, iar dacă închidea ochii şi îşi trecea limba peste ele, îi putea simţi gustul ameţitor, masculin. Trebuia să şi-l alunge cumva din minte. Reacţia pe care o avusese Alex când îi văzuse împreună însemna că Riley nu-şi putea îngădui luxul de a se apropia mai mult de Ian.

Nici măcar în gând sau în vis.

Capitolul 2

Riley intră în biroul principal de la Blunt Sporting Goods, o companie producătoare şi de vânzare cu amănuntul la care era angajată de la 17 ani. Urcase pe scara ierarhică, din vânzătoare devenind manager de magazin, iar după absolvirea facultăţii, ajunsese să lucreze la sediul central. Muncea din greu, câştiga bani frumoşi, iar lucrul cel mai bun dintre toate era că îşi iubea slujba. Era responsabilă cu distribuţia şi ştia cum să dea produsele lor pe mâini bune. Era păcat că, după atâţia ani de serviciu loial, se simţea ameninţată de vânzarea firmei unor noi proprietari.

Când Jerry Blunt decisese să iasă la pensie şi să călătorească împreună cu soţia, vânduse afacerea – cândva de familie – unui ticălos înfumurat, care abia după ce fuseseră semnate documentele îşi dezvăluise intenţiile de a face curăţenie şi de a aduce noi talente, după cum îi numea pe angajaţii săi.

Îşi pusese propriii oameni în poziţiile de conducere, ceea ce Riley recunoştea fără tragere de inimă că avea sens. Însă, pe lângă asta, angaja oameni din afara companiei, persoane dispuse să muncească pentru bani mai puţini. Salariaţilor cu vechime şi cândva preţuiţi nu le dădea nicio şansă de a-şi dovedi valoarea. Mulţi angajaţi mai în vârstă, care aveau familii de întreţinut, erau concediaţi şi le era greu să-şi găsească alte slujbe cu acelaşi salariu.

Riley considera că era nedrept şi voia ca măcar să încerce să-şi salveze departamentul. Pentru a face asta, trebuia să-i dovedească noului şef că putea conduce activitatea bine şi eficient, aducându-i profit. Din păcate, el nu era genul care să asculte, iar în fiecare zi, alţi oameni erau concediaţi şi plecau având în braţe o cutie cu bunurile personale, însoţiţi de cineva de la pază.

Când auzi interfonul sunând şi află că era chemată la noul ei şef, Riley nu avu nicio îndoială că era următoarea pe

lista concedierilor. Îşi flexă degetele, se ridică şi urcă pe scări la următorul etaj, pentru a avea un răgaz ca să se încurajeze singură înainte de a intra la Franklin O'Mara.

— Intră! îi spuse Gail, secretara lui personală, şi ea nouă în companie. Te aşteaptă.

— Mersi, rosti ea şi intră în birou.

Trecut de 40 de ani, cu început de chelie şi burtă, era etalonul directorului delăsător, iar pe Riley o durea să vadă cum firma pe care o iubea era distrusă de cineva care nu înţelegea valoarea angajaţilor pe care îi moştenise.

— Domnişoară Taylor.

Avea în mână un dosar care, fără îndoială, conţinea evaluările ei şi evoluţia în cadrul companiei.

— Domnule O'Mara.

Aşteptă ca el să-i facă semn să se aşeze, apoi dădu din cap şi luă loc pe scaunul aflat în faţa masivului său birou.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar va trebui să ne despărţim.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

— Înţeleg că noua politică a companiei presupune aducerea de noi talente, începu ea.

— Atunci, înţelegi că nu e nimic personal. Îţi vom oferi un pachet compensatoriu şi referinţe bune. Marge de la personal va discuta detaliile cu tine.

— Şi dacă v-aş spune că aş putea să vă obţin accesul la Miami Thunder? întrebă ea agăţându-se de primul şi, evident, cel mai absurd lucru care îi veni în minte.

Fără îndoială, spusese asta datorită lui Ian Dare, preşedintele echipei Miami Thunder, care săruta fantastic şi la care visase zi şi noapte din seara de sâmbătă în care se cunoscuseră.

Ochii lui O'Mara licăriră de interes.

— Continuă!

Ea îşi plimbă limba prin gura uscată, vrând să-şi poată retrage cuvintele. În primul rând, Alex avea s-o ucidă, în al doilea rând, nu avea acces la Ian. Însă conducea un departament cu angajaţi ale căror slujbe şi a căror

bunăstare depindeau de această găselniţă.

— Am o relaţie personală cu Ian Dare.

Reprimându-şi un fior, se gândi că sărutul lor fusese foarte personal.

— Continuă!

Ea îşi împleti degetele în poală şi continuă:

— Plănuisem să vorbesc cu el despre schimbarea furnizorilor pentru aprovizionarea echipei lui sau măcar să accepte să ne testeze produsele. M-am gândit că, după ce va vedea că sunt de calitate, iar noi suntem furnizori serioşi, poate că ne va recomanda şi altora.

Îşi frânse degetele, sperând că tonul ei nu trăda cât de panicată se simţea. Deşi ştia că echipele de fotbal aveau contracte multianuale majore cu mari companii, cuvintele fuseseră rostite şi nu mai avea cum să le retragă.

— Ei bine, ăsta-i un mod de a-mi intra în graţii. Dădu aprobator din cap. În regulă, vorbeşte cu el. Ai termen până vineri la prânz. Dacă nu reuşeşti, îmi aduc alţi oameni.

Riley se ridică.

— Mulţumesc, spuse ea întinzând mâna pentru a-i strânge palma transpirată, apoi se îndreptă spre uşă.

— Până vineri la prânz, îi aminti el în timp ce ieşea pe uşă.

Pentru a se întoarce în biroul ei, Riley luă liftul, nefiind sigură că aveau se ţină picioarele dacă o lua pe scări. Nu voia să-şi piardă slujba, dar, dacă nu reuşea să ajungă la Ian Dare şi să-l convingă să facă afaceri cu ea, urma să ajungă şomeră, nemaiputând să plătească rata la maşină, chiria, împrumutul şi toate celelalte facturi. Până şi Alex avea să înţeleagă faptul că disperarea o făcuse să se gândească la Ian.

Cel puţin, asta spera.

Se sprijini de peretele liftului şi gemu. Din cauza lăudăroşeniei şi gurii ei mari, slujba ei se afla în mâinile foarte sexy ale lui Ian Dare.

*

În săptămâna de după petrecerea tatălui său, Ian fu ocupat cu pregătirea sesiunii de alcătuire a echipei de fotbal. Agenţii încercau să pună mâna pe cei mai buni jucători, să-i înlocuiască pe cei nemulţumiţi, să creeze un sistem şi o echipă care să le aducă victorii. Evenimentul anual urma să aibă loc în oraşul natal al lui Ian, Miami, la cel mai luxos hotel al tatălui său, ceea ce însemna că trebuia să ţină garda sus cât se afla acolo. Încercările de reconciliere ale lui Robert Dare n-ar fi făcut decât să-i distragă atenţia de la afaceri.

Fu atât de copleşit de şedinţele cu directorul şi căutătorii de talente, încât nu răspunse decât la apelurile legate de afaceri, ignorându-le pe celelalte, inclusiv pe cele ale mamei şi fraţilor săi.

Când, în cele din urmă, se aşeză să mănânce şi să asculte mesajele, fu şocat să audă vocea sexy pe care o visa noaptea.

— Bună, Ian! Sunt Riley Taylor. Ne-am… cunoscut la ziua de naştere a tatălui tău, weekendul trecut. Am ceva important de vorbit cu tine. Numărul meu de telefon este…

Ascultă restul mesajului şi notă absent informaţiile în timp ce se concentra asupra vocii ei.

Puternic şi uşor răguşit, glasul ei îl excită din nou, dar remarcă tremurul din voce, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă amintirea sărutului lor o bântuia la fel de mult ca pe el. Din acea seară de sâmbătă, fie îl blestemase pe fratele lui vitreg fiindcă îi întrerupsese, fie fusese recunoscător pentru că acea întrerupere îi amintise că acea femeie îi era devotată celui aflat în conflict direct cu el.

Ca adult, Ian detesta ideea de a-l considera pe Alex rivalul său, însă trecutul nu putea fi schimbat. Când tatăl lor trebuise să facă o alegere, îi preferase pe Alex şi pe fraţii lui, nu pe Ian şi fraţii săi. Lor le era alături la concerte, evenimente sportive şi absolviri. Poate că nu toate aşa-zisele întâlniri de afaceri ale tatălui său fuseseră minciuni, dar nu exista nicio îndoială în privinţa celor care trăseseră paiul scurt când fusese vorba de avantajul de a avea un tată. Şi, cu toate că Ian le fusese alături fraţilor lui, nimic nu

putea înlocui golul pe care Robert Dare îl lăsase în urma lui, atât pe vremea când nu ştiuseră de cealaltă familie, cât şi după ce se mutase din casa lor.

Tocmai de aceea Alex îi fusese întotdeauna rival. În primul rând, în privinţa afecţiunii tatălui lor, apoi ca fundaş-vedetă pentru cel mai mare competitor al echipei Thunder, iar acum în faţa unei femei pe care Ian abia dacă o cunoştea. Chiar dacă acel sărut îl făcuse să creadă că între ei se crease o legătură, plecarea lui Riley după acel moment avea o însemnătate mai mare. Femeia aceea îi pătrunsese în suflet, lucru pe care niciuna nu mai reuşise să-l facă. Dar nu avea de gând să-i dea altă ocazie. Era curios să afle ce dorea şi de ce apelase la el, dar nu-şi permitea să-i pese de ea.

Îşi îngădui să se mai gândească puţin la Riley, la gustul ca de fructe al buzelor ei date cu luciu şi la gemetele slabe care se reverberaseră în el. Apoi luă hârtia pe care notase numărul ei, o mototoli şi o aruncă în coşul de gunoi.

*

În primele două zile ale sesiunii de selecţie, Ian reuşise să-l evite pe tatăl lui, însă ştia că norocul avea să-l părăsească până la urmă. Ceea ce se şi întâmplă. Sâmbătă dimineaţa, Robert îi ieşi în cale în timp ce se îndrepta spre restaurant, unde îl aştepta un mic dejun de afaceri.

— Ian!

În costum, cu cravată şi fericit de parcă era stăpânul lumii, tatăl lui se apropie cu paşi mari de el. Ian îşi înclină capul.

— Bună dimineaţa! Nu pot vorbi acum. Am întârziat la o întâlnire.

Tatăl îl privi înţelegător. Ochii lui aveau aceeaşi nuanţă cenuşie-albăstrie.

— Nu te reţin. Dar am fost dezamăgit că n-am apucat să stăm de vorbă la petrecerea mea.

— Am fost acolo. Însă doar pentru că Avery şi Olivia m-au rugat să vin, adăugă el voit.

Avery, sora lui cea mică, donase măduvă pentru cealaltă fiică a tatălui lor, Sienna, boala fetei fiind singurul motiv pentru care Robert Dare îşi dezvăluise înşelătoria, minciunile. Trebuise să afle dacă vreunul dintre copiii legitimi era compatibil. Ca urmare a acestei experienţe, între fete se crease o legătură, ceea ce le făcuse să-i accepte ca rude. Ian nu simţea acelaşi lucru. Nu-şi ura fraţii vitregi, doar că nu dorea să aibă de-a face cu ei. Dar, spre deosebire de tatăl lui, îşi jurase să fie alături de familie, aşa că, atunci când fetele îi ceruseră să vină la petrecere pentru ele, acceptase.

— Îţi sunt recunoscător că ai venit. Un om nu ştie niciodată câţi ani mai are de trăit, spuse Robert.

La auzul acelei afirmaţii dramatice, Ian îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti sănătos şi probabil că vei trăi mai mult decât noi toţi. Se uită cu subînţeles la ceas. Trebuie să plec, rosti el arătând cu capul spre restaurant.

— Ce-ar fi să luăm prânzul sau cina împreună? întrebă cu speranţă în priviri bărbatul mai în vârstă.

Ian clătină din cap.

— După cum am zis, am multe întâlniri.

Chipul tatălui se întunecă, iar Ian încercă să nu se simtă vinovat.

— Bine, dar să ştii că voi continua să sper.

Ian îşi îndreptă umerii.

— E prea târziu pentru asta.

Se răsuci şi porni spre intrarea în restaurant, însă se auzi strigat pe nume şi se întoarse spre direcţia din care venea vocea. De data asta, Alex se grăbea să-l ajungă din urmă. Tatăl lui, care nu plecase, îşi salută celălalt fiu şi nu catadicsi să plece în timp ce Alex se apropia grăbit de Ian.

— Eşti un ticălos egoist! rosti Alex când ajunse în faţa lui. Mureai dacă o sunai înapoi şi o întrebai ce voia să discute cu tine?

Ian îşi dădu seama imediat că se referea la Riley.

— Tu eşti cel care a afirmat clar că ea n-ar trebui să aibă de-a face cu mine. Ce naiba te-a apucat?

— Ţi-a lăsat un mesaj, nu-i aşa? Ţi-a zis că vrea să-ţi vorbească despre ceva important, nu? întrebă Alex cu maxilarul încleştat.

În clipa aceea, văzu pe chipul mai tânăr al lui Alex asemănarea cu tatăl lui. Trecuse ceva vreme de când legătura de sânge nu-l mai frapase atât de tare. Şi durea al naibii de tare!

— Îmi spune vreunul din voi despre ce dracu' e vorba? întrebă Robert întrerupându-i.

Alex îşi îndreptă umerii.

— Săptămâna asta, l-a căutat Riley. Avea nevoie de o favoare şi l-a rugat s-o sune. El n-a binevoit s-o facă.

— Am fost ocupat, rosti Ian simţind un amestec de vinovăţie şi îngrijorare. Nu că ţi-aş datora vreo explicaţie, dar este săptămâna selecţiilor. În plus, tu mi-ai cerut să păstrez distanţa.

Ian nu ezita să arunce vina pe altcineva atunci când era posibil. Alex îşi trecu o mână prin păr, încordarea muşchilor gâtului dezvăluindu-i în mod evident frustrarea.

— Este cea mai bună prietenă a mea. Încă din copilărie.

— Ce vrea de la mine? întrebă Ian ignorând vorbele referitoare la relaţia foarte strânsă dintre Riley şi Alex.

Chiar dacă era doar prietenie, intervenise între Ian şi femeia pe care o dorea, aşa că îi fu greu să-şi stăpânească gelozia. Părând supărat, Alex făcu o pauză înainte de a spune:

— Nu e treaba mea să-ţi zic, şi oricum este prea târziu.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? întrebă Ian.

— Riley a păţit ceva? vru Robert să ştie. Ţin la fata asta ca la o fiică.

— De parcă n-ai avea destule fiice! murmură Ian.

Tatăl lui se albi, culoarea dispărându-i din obraji.

— Practic, a crescut în casa noastră. Dacă a păţit ceva, vreau să ştiu!

— O cunoşti pe Riley. E veşnic în regulă sau se preface că este, rosti Alex. E independentă şi mândră, iar tu

ştii asta. Şi ştii şi de ce. I-a fost foarte greu să-l sune pe el, se răsti Alex arătând cu degetul spre Ian.

— Dacă vreunul dintre noi o poate ajuta... începu Robert, însă fu întrerupt de fluturarea brutală a mâinii lui Alex.

— Las-o să-şi rezolve problema! Am constatat că asta-i singura modalitate de a o păstra în viaţa mea. Alex se întoarse spre Ian. Am venit aici pentru că sunt furios, iar tu meritai să afli că, din cauza ta, are o mare problemă! Dar acum e prea târziu. Nimeni nu mai poate face nimic.

Vorbele lui Alex ridicau atât de multe întrebări, încât Ian nu ştia cu care să înceapă. De la dezvăluirea că ea pretindea întotdeauna că era în regulă la faptul că era mândră şi independentă, Alex şi tatăl lor păreau să ştie totul despre ea. Ian nu ştia nimic. Însă dorea să ştie. Simţea nevoia s-o înţeleagă chiar dacă asta însemna să sape mai adânc decât i-ar fi convenit ei. Dar era suficient de inteligent pentru a nu-i pune fratelui său vitreg întrebări la care acesta nu avea să-i răspundă.

— Dă-mi numărul ei de telefon, spuse Ian. Măcar să-i cer scuze.

Alex se încruntă la el.

— Du-te dracului! Nu mai are nevoie de ajutorul tău. Şi e al naibii de sigur că nu are nevoie să devină încă una dintre cuceririle tale.

— Hei!

Ian îşi înşfăcă fratele de umăr. Alex se desprinse din strânsoare.

— Lasă-mă în pace!

— Dă-mi numărul ăla afurisit!

— Nici prin cap nu-mi trece şi să nu crezi că o vei găsi în cartea de telefoane. Nu e trecută acolo.

Acestea fiind zise, plecă mânios, iar Ian rămase în postura în care fusese înainte de apariţia lui – pe cale să se îndepărteze de tatăl lui. Înainte de a apuca să plece, tatăl îi puse mâna pe umăr, surprinzându-l şi trezindu-i o amintire de demult. Robert se pregătea să plece într-o călătorie de afaceri, îmbrăcat în costum, şi îşi pusese mâna pe umărul

lui Ian, pe atunci în vârstă de 10 ani: „Fiule, ai grijă de mama şi de fraţii tăi!” La vremea aceea, Ian se umflase în pene, mândru că tatăl lui îi încredinţase acea sarcină. Privind în urmă, acea rugăminte fusese la fel de iluzorie precum copilăria lui. Niciun copil de 10 ani nu şi-ar fi putut asuma o asemenea responsabilitate. Fuseseră doar cuvinte pe care un părinte le spunea pentru a-şi face copilul să se simtă important. Însă realitatea era că aceasta fusese sarcina lui Ian un timp mult prea îndelungat.

Ian se încordă, refuzând să-i ofere tatălui său satisfacţia de a-l îmbrânci, aşteptând ca bărbatul să spună ce avea de spus.

— Fiule, voi nu trebuie să plătiţi pentru păcatele mele. Aţi putea încerca să vă cunoaşteţi. Aţi putea să fiţi fraţi.

Simţindu-şi brusc sacoul prea strâmt, pe Ian îl cuprinse o năduşeală neplăcută.

— Ce anume din conversaţia pe care tocmai am avut-o a indicat că vreunul din noi şi-ar dori asta?

— Amândoi sunteţi bărbaţi cu personalităţi foarte puternice. Niciunul din voi nu este dispus să cedeze primul. Dar tu eşti mai mare. Poate că mie nu vrei să-mi dai a doua şansă, dar fraţilor tăi ar trebui să le oferi o primă şansă. Sunteţi rude.

Cu toate că detesta să-şi lase tatăl să întrezărească ce simţea, Ian îşi duse o mână la tâmpla care zvâcnea.

— Nu este suficient că am grijă de mama, de fraţii şi de surorile mele de când tu n-ai mai putut fi deranjat? Lor le sunt alături.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine…

Bărbatul lăsă fraza neterminată, fiindcă Ian dădu să plece. Deodată, îşi dădu seama că tatăl lui avea ceva ce el îşi dorea sau, dacă nu avea acel lucru, măcar îi putea obţine. Se întoarse spre el.

— Ai putea să faci ceva pentru mine.

— Ce anume? întrebă Robert cu speranţă în glas.

— Trebuie să iau legătura cu Riley. Am nevoie de un număr de telefon, de adresă, ceva… Mi le poţi da?

Dezamăgirea îi inundă chipul lui Robert înainte să-şi

poată controla expresia.

— Îţi voi da numărul ei de telefon dacă îmi oferi ceva în schimb.

„Ticălos calculat!” se gândi Ian.

— Ce anume? se răsti el.

— Apropie-te de Sienna, de Savannah şi de băieţi. Invită-i la prânz sau la cină!

Robert îl privi întrebător şi, evident, nerăbdător să vadă ce avea să facă. Ian îşi încleştă dinţii şi nu răspunse.

— Am crezut că este important pentru tine să-i ceri scuze lui Riley.

— Este!

Înţelegerea propusă de tatăl lui îl făcu să se întrebe dacă îşi dorea suficient de mult să ia legătura cu Riley Taylor încât să întindă o ramură de măslin celeilalte familii.

Parfumul ei îi reveni cu intensitate în minte, un amestec de arome de fructe care îl năucise şi de atunci îl făcuse să viseze cu ochii deschişi. Iar gândul că adusese orice fel de durere în acei ochi albaştri era ca şi cum şi-ar fi crestat propria piele, însă se părea că exact asta făcuse. Trebuia să îndrepte lucrurile. Dar mai întâi trebuia să afle ce rău pricinuise prin faptul că nu o sunase.

Pe toţi dracii, ea merita asta!

Ian se sili să răspundă.

— O voi invita pe Sienna la prânz.

Robert miji ochii şi se uită fix la Ian.

— E un început.

Dacă Ian se întrebase vreodată de unde căpătase simţul afacerilor, acum ştia.

— Iar invitaţia îi va include şi pe Alex, şi pe Jason, murmură el.

Evident mulţumit, Ian încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Savannah are în telefon toate datele de contact ale lui Riley, spuse el referindu-se la actuala lui soţie şi mama Siennei, a lui Alex şi a lui Jason. Ţi le voi trimite puţin mai târziu în cursul zilei de azi.

— Bine.

Ian nu avea de gând să-i mulţumească pentru ceva ce

obţinuse forţându-i-se mâna. Se părea că avea de aranjat o reuniune de familie. Atât de mult ajunsese să-i pese de Riley Taylor.

Capitolul 3

Riley opri în faţa porţii gardului care înconjura vila lui Alex de pe Star Island, tastă codul de acces, intră şi porni pe lunga alee. Era un contrast izbitor între casa lui Alex şi micul ei apartament din Miami, însă Riley era obişnuită cu bogăţia celui mai bun prieten al ei. Casa lui principală se afla acolo, dar deţinea şi un apartament de lux în Tampa, pentru perioada sezonului. Alex avea nevoie de intimitate, iar datorită unicului drum de acces şi gheretei paznicilor de la poartă, era ferit de privirile iscoditoare ale fanilor înfocaţi.

Parcă pe locul de pe alee rezervat oaspeţilor, iar după câteva minute, ea şi Alex stăteau în bârlogul lui, cum îl numea el, şi mâncau pizza pe care acesta o comandase.

— Chiar eşti un prieten bun pentru că mă laşi să-ţi plâng pe umăr în felul acesta.

El îi aruncă una dintre privirile lui bine cunoscute care parcă spuneau: „Eşti proastă?”

— De parcă tu n-ai face la fel pentru mine.

Ea îşi întinse picioarele şi îşi sprijini capul pe spătarul canapelei.

— Pur şi simplu, nu pot să cred. Am muncit din greu atâta vreme! Şi totul s-a prăbuşit ca un pariu riscant.

Riley luă o apă minerală în loc de bere, ştiind că mai târziu trebuia să se întoarcă acasă cu maşina.

— O să-ţi găseşti ceva. Eşti talentată şi ai un CV cu care poţi să dai lovitura, rosti Alex încercând s-o liniştească.

Susţinerea lui neclintită o făcu să zâmbească.

— Îmi voi îngădui un scurt răgaz în care să-mi plâng de milă, apoi mă voi aduna şi voi vedea ce am de făcut mai departe.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva din partea ta. Tu nu cedezi niciodată când lucrurile devin dificile.

— Nu.

Pentru că, dacă ar fi cedat, ar fi ajuns ca mama ei, iar Riley îşi jurase că nu avea să devină nicicând preşul de şters picioarele al unui bărbat.

— Aş putea să dau câteva telefoane. Să-ţi fac intrarea la…

— Nu. Mulţumesc, dar nu vreau. Pot să-mi găsesc singură ceva.

Alex se încruntă.

— Totuşi, n-ai avut nicio reţinere să-l suni pe *el.*

Ea ridică din umeri, incapabilă să explice chiar şi pentru sine de ce se folosise de numele lui Ian pentru a încerca să-şi salveze slujba.

— Nu contează. Erai disperată. Înţeleg, repetă Alex ce îi spusese când ea îi povestise ce făcuse.

Riley fusese foarte supărată pe sine şi se simţise şi mai rău când el nici măcar nu se înfuriase. Nu făcuse decât s-o strângă în braţe.

Când era raţional, Alex nu îşi manifesta gelozia şi supărarea cauzate de modul în care îl trata Ian. Riley întotdeauna simţise că Alex ar fi fost mai deschis faţă de Ian şi de fraţii lui dacă Ian ar fi făcut acelaşi lucru.

Alex sorbi îndelung din bere.

— Cel puţin ar fi putut să te sune.

— Poate că e mai bine aşa. Ştii cât de mult urăsc să cer ajutorul cuiva. În felul acesta, nu-i datorez nimic.

Un mârâit enervat ieşi din adâncul pieptului lui Alex.

— Da, cel mai bun prieten al tău, care câştigă milioane, ştie cât de mult urăşti să ceri, să primeşti şi chiar să accepţi ajutor.

Ea ridică din umeri, ştiind cât de mult îl frustra inclusiv faptul că ea locuia într-un apartament cu un singur dormitor dintr-un bloc care nu avea portar. O considera una dintre surorile lui şi dorea ca ea să se mute într-un cartier mai bun, însă Riley era mulţumită de locuinţa ei şi dorea să trăiască din propriul salariu. Mereu simţise nevoia să

dovedească faptul că se putea întreţine singură, că se putea baza pe calităţile ei indiferent ce spunea tatăl ei.

— Eşti o mare belea! zise el.

— Cel puţin, ştii că te iubesc pentru tine însuţi.

— Amin, scumpo! Înclină sticla spre ea. Tot nu pot să cred că ticălosul ăla nu te-a sunat, repetă Alex, revenind la Ian. Nu e ca şi cum eu i-aş fi lăsat mesajul ăla afurisit, murmură el.

Amintindu-şi sărutul lor şi electricitatea care practic făcuse aerul să pârâie în jurul lor, şi ea era surprinsă că nu o sunase. Chiar nu fusese deloc curios să afle ce voia? Dacă n-ar fi fost atât de supărată din pricina carierei şi a viitorului ei, probabil că s-ar fi simţit rănită în orgoliul feminin.

— Astăzi, aproape că l-am pocnit, spuse Alex.

Riley se înecă bând apă.

— Ce-ai făcut? Unde te-ai întâlnit cu el? întrebă ea îndreptându-şi spatele.

— M-am dus la hotelul unde se face selecţia echipei. M-am gândit că trebuie că afle ce jigodie egoistă este.

— Alex! gemu ea. Închise ochii şi se sprijini de spătarul canapelei. Nu puteai s-o laşi baltă?

Se simţise stânjenită la gândul că Ian îi ignorase apelul, dar acum îi venea să intre în pământ de ruşine din pricină că Alex îi trăsese un perdaf din pricina asta.

— Nu, nu puteam. Cineva trebuia să-i scoată fumurile din cap. Dar nu-ţi face griji. Tata era acolo, aşa că n-am devenit violenţi.

Ea îl privi peste măsuţă.

— Şi nu i-am zis că ţi-ai pierdut slujba.

Ea răsuflă uşurată.

— Ei bine, măcar m-ai cruţat de ruşinea asta.

El rânji.

— Ţi-am spus că în seara asta vin nişte colegi de echipă să jucăm poker? Ai chef să stai? Ştii că tipilor le-ar plăcea compania ta.

Ea gemu.

— Nu, mersi.

Se strâmbă. Nu avea starea de spirit necesară pentru

acei indivizi şi umorul lor vulgar.

El se ridică şi luă cutia de pizza. Ea adună sticlele goale. Strânseră masa cu o lejeritate născută din numeroşii ani de prietenie.

— Îţi mulţumesc că eşti alături de mine, repetă ea.

— Întotdeauna, Ri.

Întinse mâna pentru a-i ciufuli părul, însă ea, aşteptându-se la acel gest, se feri înainte ca el se atingă.

Când ajunse acasă, se simţea epuizată. Nu o ajutase faptul că, în drum spre casă, inventariase în minte ce opţiuni avea pentru viitor, opţiuni care, în general, constau din a trimite CV-uri marilor lanţuri de producţie şi distribuţie a echipamentelor sportive, unele aflate în afara statului. Gândul că era nevoită s-o ia de la capăt, să-şi dovedească valoarea şi să urce din nou treptele ierarhice ale unei companii o deprimă complet.

Iubea oraşul Miami şi nu voia să-i părăsească pe mama ei vitregă, pe Alex şi pe ceilalţi prieteni. Totuşi, existau câteva mici companii locale unde plănuia să-şi încerce norocul, aşa că încă nu era totul pierdut. Iar până ce nu avea să fie totul pierdut, nu voia să-i spună nimic lui Alex. Nu ar fi făcut decât să se supere şi să insiste s-o ajute. Evident, oamenii s-ar fi dat peste cap ca să-l servească pe superstar şi, prin extensie, pe prietena lui, însă Riley voia ca mai întâi să încerce să-şi găsească singură o slujbă.

Intră în clădire, urcă rândul de scări până la apartamentul ei şi fu surprinsă să constate că o aştepta cineva în faţa uşii. Deşi holul era slab luminat, recunoscu silueta înaltă a lui Ian Dare, părul întunecat şi trăsăturile frumoase. Entuziasmul începu să clocotească în ea, urmat însă de îngrijorare.

— În sfârşit! rosti el, ceea ce o făcu să creadă că o aştepta de ceva vreme.

Riley încercă să-şi domolească bătăile nebuneşti ale inimii.

— Ce cauţi aici?

El se îndepărtă de perete şi se apropie de ea.

— Îţi dai seama că am intrat în clădire fără să apelez

la interfon? Am urmat un cuplu care era prea ocupat să se pipăie pentru a acorda vreo atenţie persoanei care intra odată cu ei.

Ian nu mai trebui să spună altceva pentru a-şi susţine punctul de vedere. Riley cunoştea prea bine acele reproşuri, fiindcă le auzise deja de la Alex şi de la mama ei vitregă.

Ian îşi trecu o mână prin păr, acordându-şi un răgaz pentru a-şi calma furia ce clocotise în el cât timp o aşteptase în micul hol care, contrar afirmaţiilor ei, era departe de a fi un loc sigur.

În orice caz, nu era sigur pentru o femeie cu sâni generoşi şi şolduri rotunjite. Nu pentru o femeie cu păr sălbatic, de o frumuseţe aprigă, îmbrăcată cu o fustă din denim scurtă şi cu tivul zdrenţuit şi cu un tricou fără mâneci, care lăsa să i se întrezărească pântecul. Ian făcu eforturi pentru a-şi stăpâni libidoul şi dorinţa de a o avea în toate modurile posibile.

— Ştiu că nu te-am sunat înapoi, dar acum sunt aici.

Ea îl privi cu fermitate, fără a clipi.

— Du-te acasă! Nu mai contează ce am vrut de la tine, acum e prea târziu.

Ochii lui se îngustară.

— Asta a spus şi Alex, dar a refuzat să-mi dea detalii. A zis că nu e treaba lui să-mi spună, aşa că am venit la sursă. Am fost ocupat săptămâna asta. Am avut tot felul de întâlniri pentru selecţia echipei şi n-am putut să te sun.

Ea ridică o sprânceană.

— Aiurea! Bănuiesc că există o mulţime de motive pentru care nu m-ai sunat. Iar în fruntea listei este faptul că îl urăşti pe Alex.

— Nu-l urăsc.

Ian îşi încleştă pumnii, dar apoi se relaxă, străduindu-se să nu-şi iasă din fire.

— Riley, mi-ai lăsat un mesaj. Spune-mi de ce!

— E prea târziu, răspunse ea. Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşă cu cheia în mână. Deja mi-am pierdut slujba, adăugă ea intrând în apartament.

Uşa se trânti în urma ei, iar el rămase învăluit în parfumul lui Riley.

— La naiba!

Ian bătu cu putere în uşă. Văzând că nu-i răspunde, bătu din nou.

Şi din nou.

În cel mai rău caz, avea de gând să stea peste noapte în hol şi să aştepte până când pleca în dimineaţa următoare. Nedorind să facă asta, bătu din nou în uşă.

În timp ce bătea, Riley deschise larg uşa.

— Bine. Intră, zise ea mijind ochii îngrijorată.

El păşi înăuntru. Odată aflat în micul apartament, parfumul ei seducător îl învălui din nou. Mădularul lui zvâcni cu putere când îl copleşiră dorinţa şi nevoia arzătoare pe care numai ea i-o stârneau. Ştiind că acele sentimente nu aveau să fie bine-venite, el studie încăperea. Pereţi în culori aprinse, mobilier eclectic şi o senzaţie caldă. Riley ştia cum să facă un spaţiu mic să pară un cămin adevărat.

— Îţi ofer ceva de băut? întrebă ea.

— Nu. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat.

Ea suspină adânc, iar sânii i se ridicară şi coborâră sub materialul subţire. El îşi coborî privirea, încercând să nu se uite la decolteul ei, pentru că ar fi fost tentat să-i verifice greutatea sânilor. Iar după ce ar fi început atingă, nu s-ar mai fi putut opri. Aşa că îi privi unghiile de la picioare, vopsite într-un portocaliu strălucitor, şi văzu că pe unul din degetele mari avea un inel subţire din argint. Până şi afurisitele picioare erau sexy!

— Am lucrat la Blunt Sporting Goods, spuse ea neştiind încotro se îndreptau gândurile lui. Eram şefa departamentului de distribuţie şi vânzări. Compania a fost vândută, iar noul şef, care e un ticălos, a început să concedieze oamenii. Am încercat să scap spunându-i că te cunosc şi te-aş putea convinge să iei nişte produse pentru echipă. Mi-a dat termen până vineri să vin cu ceva substanţial. Te-am sunat. Tu nu m-ai sunat. Şi aşa s-a sfârşit povestea.

Se duse la uşă şi o deschise cu o smucitură, evident,

nerăbdătoare să scape de el.

El o privi stupefiat.

— I-ai spus asta, deşi abia ne cunoscusem sâmbătă seară?

Ea îşi ridică bărbia.

— Da.

— După ce ne-am sărutat.

Obrajii ei deveniră de un roz intens.

— Hm!

— După ce ai plecat de lângă mine fără a te uita în urmă.

Ea clipi privindu-l.

— M-am uitat în urmă, rosti cu glas slab.

El miji ochii.

— Ai un mare tupeu!

— Mi s-a mai spus.

Ea rânji. Îi zâmbi şi el. Ea îşi dădu seama că împărtăşeau un moment special şi afişă un zâmbet orbitor.

— Aşadar, acum ştii. Poţi pleca.

Arătă cu bărbia în direcţia holului.

Mândrie. Avea din plin şi nu dorise ca el să ştie că îşi pierduse slujba, Ian respecta asta. Însă nu avea de gând s-o lase singură. Clătină din cap, spunându-i fără vorbe că avea să rămână. Vina pe care o simţise când fratele lui îi zisese că îi pricinuise necazuri lui Riley era amplificată de ceea ce aflase. Având în vedere cât de furios fusese Alex din cauza ei, era limpede că ţinea foarte mult la ea. Avea grijă de Riley. Iar acesta era alt lucru pe care Ian îl respecta. La prietenia cu fratele lui vitreg, Ian mai avea de lucru.

Dar mai întâi trebuia să se ocupe de problema serviciului ei.

— Îmi dau seama că nu mă cunoşti, dar o vei face. Sunându-mă, m-ai introdus în lumea ta, iar din cauza mea ai o problemă. Acum sunt obligat să îndrept lucrurile.

Ea se sprijini de uşa încă deschisă.

— Nu poţi, fiindcă amândoi ştim că ai nişte obligaţii faţă de cei de la care cumperi deja, iar eu n-ar fi trebuit să deschid gura asta mare.

Aşadar, ea înţelesese cum mergeau treburile în afaceri. Cu toate că asta ar fi trebuit să-i alunge sentimentul de vină pentru faptul că ea îşi pierduse slujba, nu se întâmplă aşa.

— Poate că nu, dar, dacă te-aş fi sunat, te-aş fi putut recomanda cuiva care ar fi făcut afaceri cu firma ta.

— Nu vom şti niciodată, nu-i aşa?

— Despre asta? Nu.

Faptul că se prefăcea a fi dură şi lipsită de griji nu-l păcăli nicio clipă.

Locuia în acea clădire dintr-o zonă nu prea bună a oraşului pentru că doar atât îşi permitea. Datorită cunoştinţelor în domeniul imobiliar ca urmare a investiţiilor în proprietăţi, Ian îşi dădu seama care era chiria apartamentului şi ce venit aproximativ avusese Riley. Înţelese faptul că, deşi probabil ea avea o mică sumă economisită, nu-şi permitea să rămână fără serviciu o perioadă lungă. Aşadar, intrase în panică şi îl sunase, ceea ce însemna că el îi era dator.

Dar nu din cauza asta el încă se afla acolo. Dorea s-o ajute. Chiar dacă ea nu-l lăsa pe fratele lui s-o ajute, Ian era hotărât s-o facă.

— Iar acum ce planuri ai? întrebă el.

Ea închise încet uşa, evident dându-şi seama că el nu avea nicio intenţie să plece.

— Voi trimite CV-uri, ca oricare altă persoană care îşi caută de lucru, spuse ea de parcă el ar fi fost prea greu de cap ca să înţeleagă care era următorul pas firesc.

— Sau ai putea să lucrezi pentru mine.

Culoarea îi dispăru din obraji.

— Îmi oferi un serviciu? Să lucrez pentru Thunder?

El încuviinţă din cap.

— Să fac ce anume?

Dacă îl întreba asta, însemna că nu refuza, iar inima lui începu să bată mai tare datorită posibilităţii de a o vedea în fiecare zi.

— Asta rămâne de văzut. Ştiu că avem nişte posturi vacante. Vom vedea ce ţi se potriveşte cel mai bine.

Ea îşi înghiţi nodul din gât şi rămase tăcută, însă culoarea îi reveni în obraji.

— Aşadar, nu aş lucra direct pentru tine.

Era interesant că gândul de a lucra cu el o tulbura. Foarte bine, fiindcă asta însemna că nu era insensibilă, indiferent cât de înalt era zidul pe care îl ridicase între ei.

— Nu, nu ai lucra pentru mine. Nu pot să-ţi cer asta.

Ea strâmbă din nas, ceea ce îl făcu să-şi dorească să-i netezească pielea fină.

— De ce nu? întrebă ea.

El se îndreptă spre ea şi, observând că nu se retrăgea, se apropie şi mai mult, până când ajunse la câţiva centimetri de Riley.

— Deoarece intenţionez să te cunosc personal, Riley Taylor. Aşadar, nu pot amesteca afacerea cu plăcerea.

Ea încetă să respire, dar rămase locului, acei uriaşi ochi albaştri privindu-l cu un amestec de curiozitate, îngrijorare şi dorinţă clară. El îşi dori s-o sărute din nou, să se piardă în acea gură fermecătoare, apoi s-o lipească de perete şi să-i pătrundă trupul cald şi umed.

Rahat!

Îşi desprinse privirea de a ei şi îşi impuse s-o ia naibii mai încet. Încă nu o făcuse să accepte o slujbă pentru echipa lui. Serviciul era prioritatea ei, ceea ce însemna că trebuia să fie şi a lui. Adunându-şi toată stăpânirea de sine pe care o avea, îşi îndreptă umerii şi se retrase primul.

— Vino mâine la stadion şi întreabă de Olivia Dare. Sora mea va găsi un loc potrivit pentru tine în cadrul asociaţiei noastre.

— Nu pot accepta pomeni.

Îşi încrucişă braţele la piept. Din atitudinea ei defensivă, el desluşi secretele pe care Alex le cunoştea. Cele care reprezentau cheia înţelegerii acelei femei complicate. Iar el intenţiona să o cunoască şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Rămase la distanţă de ea, oferindu-i spaţiul necesar.

— Nu este vorba de pomană având în vedere că îţi sunt dator fiindcă nu te-am sunat înapoi. Nu e nepotism,

favoritism sau altă chestie cu „ism” la care te-ai putea gândi.

Ea îşi strânse buzele, evident ezitând.

Privirea lui zăbovi asupra gurii ei, dorinţa de a o gusta fiind copleşitoare, dar se abţinu.

— M-ai sunat ca să-mi ceri să fac afaceri cu tine. Gândeşte-te că este ceva similar. Dacă nu vei putea face treaba respectivă, vei fi concediată, la fel ca oricine altcineva. Îi spusese adevărul. Nu avea s-o păstreze pe statul de plată dacă nu făcea treabă bună. Deci cum rămâne?

În tăcerea ce urmă, toate lucrurile posibile pe care Ian dorea să i le facă ori să le facă împreună cu ea îi trecură prin faţa ochilor, până ce fu convins că ea avea să refuze.

— Voi fi acolo mâine-dimineaţă, rosti ea în cele din urmă, întinzându-i mâna.

„În sfârşit!” se gândi el, strângând degetele fine în palma lui. Un fior îl străbătu ca un curent electric.

Icnetul ei uşor îi spuse că şi ea îl simţise.

Ian ridică o mână şi îşi trecu degetul mare peste buza ei de jos. Ea făcu ochii mari şi, surprinsă, întredeschise buzele. Îi simţi pe deget răsuflarea caldă, iar senzaţia i se transmise până în vintre.

Îşi trecu mâna peste obrazul ei, cuprinzându-i maxilarul în palmă.

— Mă faci să simt tot felul de lucruri, murmură el mângâindu-i pielea fină cu degetul mare.

Ea înghiţi greu, privirea de sub pleoapele grele nedesprinzându-se de a lui.

— Şi tu la fel.

Victoria era dulce, dar, când îşi apăsă gura pe a ei, îşi aminti că Riley avea un gust şi mai dulce. Îi sărută un colţ al gurii, apoi pe celălalt, bucurându-se de simplul fapt că o tachina, tremurul trupului ei oferindu-i o mare satisfacţie.

Îi ciuguli buza de jos, iar degetele ei se încleştară pe talia lui. Strânsoarea ei posesivă îi amplifică dorinţa.

— Te vreau, Riley! Vreau să mă simt tare şi fierbinte în tine!

Ea gemu şi îşi arcui trupul spre el. Ian îi cuprinse talia cu un braţ, o trase spre el, iar sărutul lui delicat deveni mai profund. Limba ei aluneca înainte şi înapoi pe a lui, iar suspinele ei slabe îl zguduiră până în măduva oaselor.

Cumva, reuşi să-şi păstreze o brumă de raţiune, dându-şi seama că, oricât de dornică părea, dacă el mergea mai departe, ea avea să dea bir cu fugiţii. Ar fi dat înapoi înainte să vadă cât de bine puteau merge lucrurile între ei.

Îi dădu drumul înainte de a acţiona impulsiv şi de a o avea sprijinită de perete, pe canapea sau în patul ei. O ajută să-şi ţină echilibrul. O sărută uşor pe obraz, îi spuse noapte bună şi ieşi pe uşă.

O convinsese să intre în ograda lui. Deocamdată, trebuia să fie de ajuns.

Capitolul 4

Riley se duse cu maşina la stadion, stomacul fremătându-i tot drumul. Agitaţia o împiedicase deja să ia micul dejun şi nu doar perspectiva unui nou serviciu o făcea să se simtă tulburată. Şi nici sărutul pe care îl revedea permanent în minte.

Motivul era Ian-omul. Era extrem de sigur pe sine şi de ceea ce îşi dorea. De obicei, o personalitate atât de dominantă o îndepărta sau cel puţin o făcea să se împotrivească apropierii. Dacă el ar fi intrat cu forţa în viaţa ei, l-ar fi respins, însă Ian transformase cumva insistenţa de a face ca el într-un argument raţional, care o determinase să accepte slujba înainte de a se gândi măcar să obiecteze.

Apoi el transformase ceea ce ar fi trebuit să fie un simplu sărut într-un atac asupra tuturor simţurilor ei. Nu se grăbise, o tachinase, o gustase, o excitase, iar dorinţa de a-l avea în ea tare şi fierbinte, exact aşa cum spusese el, o adusese în pragul nebuniei.

Nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi dezbrăcat-o şi ar fi avut-o în clipa aceea, ea ar fi acceptat minunata

experienţă. Mugurul ei se strângea de dorinţă, amintindu-i că, în loc să se culce cu ea, el plecase, lăsând-o pustiită şi îndurerată. Îşi strânse picioarele mai tare, încercând să-şi reprime dorinţa tot mai puternică.

Trăgând adânc aer în piept, urmă instrucţiunile pentru a ajunge la stadion şi opri în faţa gheretei paznicilor. Îi dădu permisul de conducere bărbatului în uniformă. El verifică lista proaspăt primită şi, zâmbind primitor, îi dădu un permis de parcare şi îi zise încotro s-o ia. Câteva minute mai târziu, străbătea pe jos parcarea largă, căldura de mai deja emanând din asfalt

Când ajunse la uşă, era transpirată, ceea ce îi aminti de marele dezavantaj de a locui în sud. Intră într-o toaletă pentru a-şi reveni – îşi şterse faţa şi gâtul şi îşi împrospătă machiajul. Îşi spuse că posibilitatea de a-l vedea pe Ian nu avea nicio legătură cu faptul că se aranja.

Puţin mai târziu, simţindu-se mai bine, ieşi pe uşă şi se ciocni de un trup dur. Recunoscu mirosul ameţitor care zăbovise în apartamentul ei şi o făcuse să se foiască în pat aproape toată noaptea trecută.

— Ian! rosti ea cu o voce prea sfârşită, lucru ce nu-i stătea în fire.

El o apucă de talie şi o ajută să-şi recapete echilibrul.

— Se pare că îţi faci un obicei din asta, spuse el pe un ton amuzat.

— Îmi pare rău! zise ea şi îşi muşcă buza de jos.

Privirea lui gravă o pironi după nepotrivitul ei răspuns dat din reflex.

— Mie nu-mi pare rău.

Nici ei nu-i părea rău, dar asta nu însemna că era dispusă s-o recunoască.

— N-am ştiut dacă te voi întâlni întâmplător sau dacă va trebui să te caut. Se pare că norocul îmi surâde în dimineaţa asta.

Ea zâmbi şi se relaxă.

— Ei bine, îmi face plăcere să văd un chip familiar.

— Aştepţi cu nerăbdare prima zi de serviciu?

— Sunt cam neliniştită, recunoscu ea.

El râse.

— E normal, dar sora mea face doar foarte rar pe stăpâna de sclavi. Totul va fi în regulă. Hai! Îţi voi arăta eu unde o poţi găsi pe Olivia.

— Mulţumesc! E mai bine decât să rătăcesc pe aici.

El îi puse o mână pe spate şi o conduse pe coridor.

Atingerea lui îi răspândi căldură în tot trupul, iar dorinţa pe care se luptase să şi-o reprime reveni cu toată forţa, ca şi cum corpul ei îl recunoscuse pe al lui şi reacţiona fără permisiunea ei.

În lift, se răsuci spre ea şi o privi cu ochii lui fumurii, în care se citea o dorinţă pură. Ea încercă să se gândească la altceva în timp ce îl studie. Cămaşa cu mici carouri bleumarin şi guler alb, precum şi cravata de culoarea cerului îi scoteau în evidenţă albastrul ochilor. Croiala perfectă a sacoului îi accentua umerii largi, făcând-o să se întrebe cum arăta pieptul lui, dacă avea pătrăţele pe abdomen şi dacă i-ar plăcea gustul lui când şi-ar trece limba peste piept, peste pântec, apoi mai jos, spre...

Ascensorul anunţă că ajunseseră la etajul dorit.

— După tine, spuse el făcându-i cavalereşte semn să iasă prima şi afişând un zâmbet cunoscător pe chipul lui frumos.

Ea păşi în spaţiul destinat birourilor, convinsă că îmbujorarea din pricina excitării era evidentă pentru toată lumea.

— I-ai zis lui Alex despre posibilitatea de a avea un nou serviciu? întrebă el.

Neştiind ce gânduri îi treceau ei prin minte, o conduse printr-un lung coridor ai cărui pereţi erau plini cu fotografii supradimensionate ale celor mai buni jucători ai echipei, toţi îmbrăcaţi în echipament complet.

— Încă nu. Se gândise s-o facă, dar decisese să nu se grăbească. Am socotit că e mai bine să aştept până când voi şti ce post o să am.

— Nu crezi că se va supăra că lucrezi pentru adversar, nu-i aşa?

— Te referi la faptul că voi lucra pentru tine?

Ian ridică din umeri.

— Şi la asta.

Toate aceste lucruri îi trecuseră deja prin minte şi o făcuseră să se întrebe dacă trebuia să vină în dimineaţa aceea, aşa cum promisese.

În cele din urmă, fusese incapabilă să reziste tentaţiei acelei şanse, la fel cum până atunci nu reuşise să-i reziste lui Ian.

— Alex vrea tot ce-i mai bun pentru mine. Indiferent sub ce formă.

Dar asta nu însemna că avea să fie încântat. Iar dacă cel mai bun prieten al ei afla că ea se sărutase din nou cu Ian sau că el avea de gând să ajungă cu ea în pat, îndelungata lor relaţie putea avea de suferit. Aşa că era mai bine să nu se grăbească să-i spună. Cel puţin pentru moment.

— Am ajuns.

Ian se opri în faţa unei uşi de lemn închise, pe care se afla o plăcuţă de alamă cu numele Oliviei Dare. Bătu o dată, apoi deschise uşa.

— Intră! se auzi o voce feminină.

— Am intrat deja, rosti Ian punând din nou mâna pe spatele lui Riley şi însoţind-o în cameră.

Atingerea lui era caldă, fierbinte şi plăcută. Pentru că sora lui îi privea, ea se îndepărtă de el.

— Olivia, ea este Riley Taylor. Ţi-am vorbit despre ea azi-dimineaţă.

Femeia se ridică de la birou. Înaltă ca fratele ei şi slabă ca un fotomodel, era opusul lui Riley, cu trupul ei minion şi plin de curbe voluptuoase. Dacă nu s-ar fi împăcat cu propria înfăţişare, ar fi fost invidioasă pe sora lui Ian.

— Mă bucur că ai venit, zise Olivia întinzând mâna, pe care Riley o strânse cu recunoştinţă.

— Mă bucur că sunt aici.

— Când Ian mi-a spus că vei lucra aici şi că trebuie să-ţi găsesc ceva care să ţi se potrivească, am fost încântată. Sinceră să fiu, avem nevoie de cineva care să se ocupe de PR şi de deplasări. Secretara noastră care se ocupa de

deplasări are zona zoster şi nu se ştie cât timp va lipsi. Ne-ar fi foarte util un om în plus, ca să facă rezervările pentru acest sezon. Când se vor aşeza lucrurile, îţi vom găsi un post permanent. Sper că este în regulă, da? întrebă Olivia vorbind repede.

Încântată că putea fi utilă, nu o povară impusă de Ian, Riley zâmbi.

— Pot face orice îmi ceri. Conduceam departamentul de distribuţie al unei companii producătoare de echipamente sportive. Sunt obişnuită să rezolv tot felul de probleme şi să jonglez cu oameni şi date.

— Ştiam eu că voi două o să vă înţelegeţi bine, rosti Ian, părând mulţumit. Vă las. Porni spre uşă, apoi se răsuci. Olivia, fă-mi o favoare şi invită-i pe Tyler, Scott şi Avery la mine duminica asta. După-amiază, la piscină şi la cină.

Sora lui încuviinţă din cap.

— Desigur.

— Trece-o şi pe Sienna pe lista de oaspeţi.

Riley recunoscu numele surorii lui Alex şi se uită la el. Ştia cât de încordate erau relaţiile dintre Ian şi membrii celeilalte familii.

— Oh! A îngheţat iadul? întrebă Olivia.

Buzele lui se strânseră.

— Nu, am făcut un pact cu diavolul. Privirea lui Ian se desprinse de a surorii lui şi o întâlni pe a lui Riley, devenind caldă. Şi a meritat.

Riley se cutremură sub privirea lui aprinsă.

Ochii Oliviei se îngustară când văzu că Ian îi făcu deloc subtil cu ochiul lui Riley.

Riley se întrebă ce fel de pact făcuse el şi ce legătură avea ea cu asta.

— Oare de ce am impresia că pactul ăsta presupune să-ţi fac eu treburile murdare? întrebă perspicace Olivia.

Ian zâmbi, iar Riley îşi imagină că zâmbetul acela îl scăpase din situaţii neplăcute de multe ori în viaţă.

— Ţin minte că am fost la o anumită petrecere nu cu multă vreme în urmă, ca să vă fac pe plac ţie şi lui Avery. Deci…

Olivia ridică mâinile într-un gest de recunoaştere a înfrângerii.

— Bine. Îi voi invita. Voi trece şi asta pe lista cu lucrurile pe care le am de făcut, rosti ea luând o hârtie şi notând ceva.

— Invită-i şi pe Alex şi Jason, adăugă Ian, ieşind pe uşă înainte ca Olivia să-l poată opri.

— Of, fraţii ăştia! mormăi Olivia aşezându-se pe scaun. Sunt o mare belea!

Riley râse.

— N-am de unde să ştiu. Am fost singură la părinţi.

— Ei bine, fratele meu cel mare este autoritar, dar probabil ştii asta deja.

— Este… insistent, zise Riley.

— Iar tu eşti diplomată. În fine… Olivia arătă spre scaunul aflat în faţa biroului ei. Ia loc! Relaxează-te! Şi îţi vom găsi un loc aici.

După câteva ore, Riley fusese la HR, completase hârtiile şi se trezise angajată oficial la compania Miami Thunder. I se făcuse loc într-un mic birou lateral, primise un calculator şi o parolă pentru a accesa sistemul, precum şi propriul nume pentru mesageria instantanee a companiei. Adică tot ce putea cere o fată care muncea. Iar cel mai bine era că nu simţea că i se aplică un tratament preferenţial, lucru care o îngrijorase.

Tocmai se pregătea să încheie ziua când mesageria clipi pe computerul ei.

Ian: „Ţi-e foame?”

Riley râse şi tastă: „Mereu”.

Ian: „O să trec pe la tine şi mergem să cinăm”.

Ea strâmbă din nas din pricina atitudinii lui autoritare.

Riley: „Asta nu înseamnă că mă întrebi dacă vreau să merg”.

Ian: „Pentru că nu te întreb. Ţie ţi-e foame, mie mi-e foame, aşa că mergem să mâncăm împreună”.

Aşadar, înfumurarea lui ieşea din nou la iveală. Înghiţi în sec, neplăcându-i ideea de a fi silită să facă ceva.

Riley: „A fost o zi lungă. Plănuiam să mănânc ceva

acasă”.

Fără vreo avertizare, el intră în biroul ei. Cămaşa era descheiată la gât, dezvăluind lăţimea seducătoare a pieptului bronzat, cravata atârna desfăcută la gât, iar sacoul îi era pe braţ, ţinuta lui indicând limpede că îşi isprăvise ziua de lucru.

— Eşti gata? întrebă el părând mai atrăgător decât ar fi avut dreptul vreun bărbat.

— N-am acceptat. Mă duc acasă.

El se încruntă.

— Trebuie să mănânci, nu?

— Ei bine, da, dar…

— Atunci, hai să mergem!

Ea avu de gând să se opună, dar se pomeni condusă spre parcare, mâna lui posesivă aflându-se pe spatele ei. Se opriră în dreptul unui semn de loc rezervat cu numele lui pe el. Parcarea se golise, zărindu-se doar câteva maşini. Un Porsche negru îl aştepta.

— Maşina mea e acolo, rosti Riley arătând spre automobilul ei.

El se încruntă ca şi cum nu se gândise la asta.

— Las-o aici. Vom vedea mai târziu ce facem cu ea.

— Dar…

El apăsă butonul telecomenzii, maşina scoase un bip, iar portierele se descuiară. Înainte de a apuca să se opună din nou, el o conduse spre partea pasagerului din dreapta, iar ea se trezi înăuntru şi cu centura pusă. Ian se pricepea de minune să obţină ce voia, însă ea trebuia să admită că nu se opusese prea tare. Îşi dorea să fie cu el, chiar dacă nu voia ca Ian să-i ignore părerile.

În micul habitaclu al maşinii sport, parfumul coloniei lui îi impregnă toate simţurile. O duse la unul dintre restaurantele lui favorite, un local italian al cărui proprietar îl spunea pe nume şi care zăbovi în preajma mesei pentru a se asigura că era satisfăcut de mâncare şi de servire. Spre surprinderea ei, timpul trecu repede, cu o conversaţie lejeră şi ironii amuzante. Ian era o companie plăcută şi se arătă interesat de tot ce spunea ea. Îi puse o mulţime de

întrebări despre viaţa ei. Întrebări simple. Nu îi ceru detalii prea intime, dar ea bănuia că avea s-o facă la un moment dat. Ea adoptase aceeaşi tactică, mulţumindu-se să afle mici amănunte din viaţa lui.

Tiparul se repetă toată săptămâna. El venea să o ia la cină, nu accepta să fie refuzat, iar ea întotdeauna se opunea. Perseverenţa lui o făcu să-l placă şi mai mult. Ian nu-şi ascundea interesul, iar ea nu se putea abţine să nu-i răspundă în acelaşi fel. Cu toate că executau lent dansul cunoaşterii reciproce, el nu-şi ascundea dorinţa de a o seduce după o masă gustoasă şi un vin bun.

Era un bărbat căruia îi plăceau atingerile, lucru cu care ea nu era obişnuită, dar îl acceptă repede, ba chiar ajunse să-l dorească. Ian rezerva mereu un separeu şi stăteau unul lângă altul, el cu braţul întins în spatele ei, mâna lui mare jucându-se cu buclele lui Riley. Ea simţea cum fiorii din pielea capului îi coborau între coapse şi încerca din răsputeri să nu se năpustească asupra lui acolo, la masă. Mai ales că, în fiecare seară, el o săruta îndelung şi cu patimă, dar, în cele din urmă, o trimitea acasă excitată şi dorindu-şi mai mult. Presupunea că acela era planul lui, pe care îl punea în aplicare în mod spectaculos.

Cum să nu-şi dorească să fie cu el?

Alex îi venea în minte când era singură şi nu se simţea copleşită şi sedusă de Ian. Îşi dorea – avea nevoie – să stea de vorbă cu el şi să-l facă să înţeleagă că slujba şi relaţia – sau indiferent ce era între ea şi fratele lui vitreg – nu însemnau că-l trăda. Nu îşi putea controla sentimentele pe care le avea faţă de Ian şi nici nu-şi dorea s-o facă. Însă Alex era în LA, într-o călătorie de promovare, iar o asemenea conversaţie nu putea fi purtată la telefon.

Avea să se întoarcă vineri, cu un zbor de noapte, ea urmând să-i spună sâmbătă. Era o scuză întemeiată, dar, cu toate că nu o încânta ideea de a avea acea discuţie, o parte din ea abia aştepta să lămurească lucrurile.

Până la sosirea weekendului, ajunse să se simtă gata de orice, aproape dorindu-şi ca el să facă pasul următor. Ian opri în faţă la Prime 112 şi îşi lăsă Porsche-ul în grija

valetului.

Amfitrioana îl întâmpină cu un zâmbet cald.

— Domnule Dare, mă bucur să vă văd! Doriţi masa obişnuită?

El îşi înclină capul.

— Mulţumesc, Maria!

Rezervase o masă cu privelişte, dar care le oferea intimitate. Deşi nu era un separeu cu banchetă, el nu se aşeză în faţa ei, ci îi ţinu scaunul, apoi luă loc lângă ea. Prime 112 era unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Miami unde se serveau fripturi. Riley nu mai fusese acolo.

— Îţi plac fripturile? întrebă ea după ce se aşezară.

— Vin aici pentru burgeri, răspunse el fără a se uita la meniu.

Ea deschise meniul din piele şi privi mâncărurile oferite, începând să saliveze la vederea numeroaselor opţiuni.

— Treizeci de dolari pentru un burger? nu se putu abţine.

— Sunt din vită Kobe. Cea mai bună carne.

Oh, serios? Riley îşi încrucişă braţele la piept şi încuviinţă din cap.

— Atunci, o să iau şi eu la fel.

Dacă bărbatul era nebun, de ce să nu fie şi ea?

El o privi cu o expresie indulgentă pe care ea nu fu sigură că o aprecie.

— Comandă ce vrei. Nu e nevoie să mănânci un burger doar pentru că îmi place mie. Sau deoarece crezi că este una dintre opţiunile care nu costă prea mult.

Ea îşi îndoi degetele în jurul meniului.

— Îmi plac hamburgerii, rosti ea, străduindu-se să nu se îmbujoreze fiindcă el îşi dăduse seama la ce se gândea ea.

— În regulă. Fraţii mei au acceptat să vină duminică la masă, aşa că voi pune aceşti burgeri în meniu.

— Sunt sigură că îi vor aprecia.

— Dar tu?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Eu nu voi fi acolo.

El întinse mâna, iar când îi acoperi palma cu a lui, ea fu surprinsă că nu săriră scântei din cauza fierbinţelii produse de atingerea lui.

— Ba da, vei fi.

Ea decise că venise vremea să-i explice câteva lucruri.

— Dacă ai făcut cum ai vrut toată săptămâna şi am luat cina împreună în fiecare seară nu înseamnă că, dacă îmi spui să sar, eu te întreb cât de sus.

Se uită în ochii lui, dorindu-şi ca el să înţeleagă că vorbea serios.

Ian desluşi fermitatea din tonul lui Riley şi îşi dădu seama imediat că nu glumea. Nu era obişnuit să nu fie totul aşa cum voia el, nici în afaceri, nici în viaţa personală. Modul lui obişnuit de acţiune era să zdrobească opoziţia, dar Riley nu îi era adversară. Dorea să o cunoască şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

Ea era diferită de celelalte femei pe care le cunoştea. Era independentă. Era aprigă. Iar el aprecia aceste calităţi, fiindcă puţine femei se opuneau dorinţelor lui. De fapt, numai surorile lui îi veniră în minte. Ceea ce însemna că trebuia să-şi schimbe tactica, altminteri ea avea să-l lase baltă. Spre surprinderea lui, se pomeni dând înapoi.

— Dă-mi voie să încerc din nou. Ai vrea să vii duminică la masă? Se aplecă puţin spre ea. Te rog!

Îi mângâie palma fină cu degetele lui puţin aspre.

Ea înghiţi în sec, gâtul ei delicat mişcându-se în sus şi în jos ca reacţie la atingerea lui.

— Nu crezi că prima dată când te întâlneşti cu fraţii tăi ar trebui să fiţi singuri? întrebă ea.

Ian gemu la auzul cuvintelor ei îndreptăţite.

— Da, probabil că ai dreptate. Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o fac. Se opri înainte de a spune că avea nevoie de ea, că ar fi un tampon ideal între ei. Mi-ar face plăcere să vii, rosti el, izbutind să-şi păstreze demnitatea.

Încă nesigură, ea îşi muşcă interiorul obrazului.

— Cred că nu voi face decât să creez şi mai multe probleme între tine şi Alex. Şi între mine şi Alex. Încă nu i-am zis despre slujba mea.

Ian se strâmbă. Nu voia ca Alex să se pună în calea relaţiei lui cu acea femeie, dar trebuia să recunoască faptul că fratele lui vitreg intrase în viaţa lui Riley înaintea lui. Ceea ce însemna că Ian trebuia să facă nişte concesii în privinţa lui. Desigur, asta nu însemna că îi convenea.

— Vorbeşte cu Alex şi spune-mi ce hotărăşti, rosti el lăsându-i mai multă libertate de decizie decât îşi dorea.

— Eu…

— Vă pot lua comanda de băuturi? întrebă un chelner venind la masa lor şi întrerupându-i.

— Mai lasă-ne puţin, se răsti Ian la el, privirea lui nedesprinzându-se de a lui Riley.

Dacă punea capăt contactului vizual, ea avea să se retragă în sine şi să refuze.

Chelnerul se îndepărtă.

Riley se aplecă spre el, mirosul ei dulce excitându-l şi mai tare.

— O să vorbesc cu Alex dacă îmi spui un lucru.

El ridică o sprânceană, amuzat că ea cedase.

— Ce anume?

— În ziua aceea când ai rugat-o pe sora ta să îi invite pe fraţii voştri, ai zis că ai făcut un pact cu diavolul. Te-ai uitat la mine şi ai spus că a meritat. La ce te-ai referit?

Se părea că era perspicace.

— Alex nu a vrut să-mi dea datele tale de contact. Pentru a le obţine, a trebuit să vorbesc cu tata. Iar el… a pus nişte condiţii.

Ea îşi înclină capul.

— Continuă!

— În schimbul adresei tale şi al numărului de telefon, am promis că voi încerca să mă înţeleg cu fraţii mei vitregi.

Ea clipi, iar privirea îi deveni mai blândă.

— Ai făcut asta pentru mine?

— Am vrut să-ţi cer scuze pentru faptul că nu te-am sunat şi trebuia să aflu ce a vrut Alex să spună cu faptul că

era prea târziu pentru a-ţi fi de ajutor.

Ea expiră încet şi îndelung, ţuguindu-şi buzele.

El fusese intenţionat tacticos şi metodic cu ea, străduindu-se să nu grăbească lucrurile. Însă nu-şi dorea nimic mai mult decât să guste acele buze şi să-i simtă gura caldă şi umedă. De-a lungul întregii săptămâni, îi fusese greu mai tot timpul când se gândea că erau în aceeaşi clădire, dorindu-şi la nebunie s-o guste. Acasă, în singurătate, reuşise să se controleze. Dacă o dorea în patul lui, trebuia să respecte planul şi să nu insiste, dar nu era uşor. Îi era foarte greu să-şi păstreze cumpătul. Căldura ei bruscă îl făcu să creadă că începea că facă progrese.

— Uite ce este, e limpede că eşti la curent cu faptul că relaţiile dintre mine şi familia lui Alex sunt încordate. Speram că vei veni duminică pentru a diminua tensiunea. Eşti prietenă cu Alex, iar acum eşti…

„Ai grijă ce spui”, se avertiză el.

— Ce sunt? întrebă ea, un zâmbet ce-i arcui buzele.

— Ai o relaţie cu mine.

Erau cuvinte directe, dar nu atât de agresive încât s-o pună pe fugă. Ian se gândi că, una peste alta, o scosese la capăt.

Ea râse, iar acel sunet îi lumină seara.

— Asta crezi tu? Câteva cine înseamnă că avem o relaţie?

— Până duminică, atunci când vor veni ei, vom avea.

*

După o săptămână în care o scosese la cină şi păstrase o distanţă respectuoasă în vreme ce o ademenise cu personalitatea lui dominatoare şi sărutări erotice, Riley decise că Ian Dare era prea mult pentru ea. Era personificarea pericolului ascuns într-un ambalaj mult prea atrăgător.

Îl privi în tăcerea care se aşternu în timp ce îşi beau cafeaua, folosindu-se de acel răgaz pentru a-l compara cu fostele ei relaţii, niciuna dintre ele foarte recentă. Nimeni

nu-i stârnise interesul în măsura în care o făcuse el. Probabil pentru că, de obicei, gustul lui Riley în privinţa bărbaţilor înclina către previzibil şi siguranţă. Fiind crescută de un tiran obişnuit ca totul să fie cum dorea el, fără a-i păsa câtuşi de puţin de ravagiile emoţionale pricinuite de faptele lui, Riley considera că nu avea de ce să se scuze că alegea cu grijă. Nu o impresionau bărbaţii duri şi autoritari.

Aşa că ar fi trebuit să nu o impresioneze Ian şi farmecul lui.

Dar nu era aşa.

Totuşi, se întrebă cât de charismatic îi păruse tatăl ei mamei vitrege înainte de a se mărita cu el şi a-i vedea prea târziu cealaltă latură. Riley analiză în minte acea posibilitate şi alungă imediat ideea că Douglas Taylor ar fi putut avea vreodată măcar puţin din farmecul lui Ian Dare. Cu toate că tatăl ei ştiuse foarte bine cum să-şi ascundă partea întunecată, niciodată în viaţa lui nu inspirase dragoste. Mama ei vitregă, Melissa, recunoscuse că se simţise atrasă de slăbiciunea lui cât timp fusese spitalizat, însă avusese grijă ca, după divorţ, să uite de acea afecţiune. Poate că fusese cucerită de înfăţişarea lui, dar să fi fost sedusă de farmecul lui? Nici vorbă!

Chiar simplul fapt de a-i pune pe Ian şi pe tatăl ei în aceeaşi categorie era o insultă, iar Ian nu o merita. Dar asta nu însemna că era în *siguranţă* cu el.

Indiferent cât de tare îi bătea inima când el era în preajmă, indiferent cât de tare se uda când el îi acorda toată atenţia, indiferent… „Ce?”, se întrebă ea, încercând cu disperare să-şi amintească de ce trebuia să păstreze distanţa faţă de el. Alex deja îi atrăsese atenţia asupra obiceiului lui Ian de a trece de la o femeie la alta. Nu era suficient acel avertisment pentru a nu se apropia de el? Trebuia să fie, dar, când venea vorba de acel bărbat, se temea că bătălia era pierdută din start.

— Ce se petrece în mintea ta veşnic activă? întrebă Ian la desert.

— Mă gândesc la tine, recunoscu ea, hotărând că era mai bine să fie directă.

Evident surprins de sinceritatea ei, el ridică o sprânceană.

— Mă gândeam că poţi fi foarte autoritar.

— Pentru că am insistat să comanzi biscuiţi Oreo prăjiţi în aluat de clătite şi acoperiţi cu îngheţată de vanilie franţuzească, în loc de fursecuri cu ciocolată calde? întrebă el cu un zâmbet amuzat.

Ea nu se putu abţine să nu surâdă.

— Ştii la ce mă refer.

— N-am de gând să îmi cer scuze pentru că sunt aşa cum sunt. Îi luă mâna şi îşi împleti degetele printre ale ei. Totuşi, pentru tine sunt dispus să... îmi temperez acele impulsuri.

Inima ei stătu în loc o clipă.

— Însă în anumite momente, în anumite locuri, mă aştept să renunţi la inhibiţiile tale şi să te bucuri, rosti el pe un ton mai grav, nelăsând nici o îndoială în privinţa semnificaţiei cuvintelor lui.

Totuşi, ca să fie sigură...

— La ce fel de locuri te referi? întrebă ea.

— Mă aştept să mi te dăruieşti complet în pat. Să faci ce îţi spun fără ezitare şi fără întrebări. Îi ridică mâna şi îi depuse în palmă un sărut fierbinte, cu buzele întredeschise. Îţi promit că nu vei fi dezamăgită.

Răsuflarea ei ţâşni sub forma unui lung şuvoi de aer, iar ameţeala o cuprinse atât din pricina cuvintelor lui, cât şi a alunecării mătăsoase a limbii lui pe pielea ei. Dumnezeule mare, dorea să-i simtă pe Ian exact aşa, cu cea mai dominatoare atitudine a lui! Gândul de a i se supune fizic şi de a-i oferi controlul complet asupra plăcerii ei îi stârni un val de anticipare care îi înfierbântă sângele şi zdrobi toate pavezele ridicate împotriva lui. Înghiţi anevoie.

— Eu...

— Da?

Ochii aceia fascinanţi îi sfredeleau adânc pe ai ei, umplând-o cu un soi de promisiune erotică la care ea doar visase.

— Vreau... adică, am nevoie să...

Nu ştia ce voia să spună. Fiecare gând care îi venea în minte era concentrat asupra zvâcnetelor dintre coapse, într-o clipită, el o făcuse să nu se mai poată gândi decât la dorinţa de a face sex cu el. La felul în care s-ar simţi dacă el ar intra adânc în ea şi i-ar stârni nenumărate orgasme în trupul care de mult timp nu mai avusese parte de sex.

Dumnezeule, individul era viril! Şi total irezistibil.

— Ce zici? Vino acasă la mine, rosti el.

De fapt, îi ceru să vină.

Nu era sigură dacă fusese o propunere sau o impunere, dar nici nu-i păsa cu adevărat.

Capitolul 5

Tremurând de dorinţă, Riley abia dacă ţinu minte drumul cu maşina până acasă la Ian. El opri pe aleea de la Ritz Condominiums. Ea nu fu surprinsă că el locuia undeva unde existau toate facilităţile unui hotel, dar era proprietate personală. Ocoli maşina, îi deschise portiera şi îi oferi mâna pentru a o ajuta să iasă. O trase lângă el în timp ce străbătură holul şi o lipi de trupul lui în liftul care îi duse la ultimul etaj. Era învăluită în parfumul lui ameţitor, seducător. Căldura corpului său îl încinse pe al ei şi intensifică dorinţa care pulsa în ea la gândul a ceea ce urma să se întâmple.

Clinchetul liftului care se opri la etajul lui o făcu să tresară. Intrară direct în apartament, iar uşa se închise în urma lor. Înainte ca ea să apuce să privească în jur, el o răsuci şi o lipi de perete, iar gura lui o apăsă cu putere pe a ei.

Buzele lui erau ferme şi provocatoare, luând ce îşi dorea el şi făcând-o să-şi dorească tot ce avea el să-i ofere. Ea nu putu decât să îşi petreacă braţele pe după gâtul lui şi să accepte. Gura lui o posedă cu pricepere, limba mângâindu-i buzele şi alunecând înăuntru.

Ea îşi despărţi dornică buzele, primindu-l în ea, iar în

clipa când limba lui o atinse pe a ei, el gemu, cutremurându-se, ceea ce îi spuse cât de tare îl excita. Propriul efect înnebunitor asupra acelui bărbat foarte stăpân pe sine o excită, dar, în momentul în care îşi băgă degetele în părul lui, el puse capăt sărutului.

Surprinsă, îl privi clipind şi întrebându-se dacă dezamăgirea i se citea pe chip.

Ochii lui întunecaţi şi plini de dorinţă îi întâlniră pe ai ei.

— Vreau să te văd că te pierzi cu firea de dorinţă pentru mine.

Ea răsuflă uşurată şi izbuti cumva să încuviinţeze din cap, şi ea dorindu-şi acelaşi lucru. Oare el crezuse că ea avea să se opună?

Ian îi luă o mână şi i-o lipi de perete, apoi făcu acelaşi lucru cu cealaltă.

— Nu pot face asta dacă mă atingi, continuă el cu o voce joasă, care o făcu să simtă în stomac un nod de excitare. Nu te mişca!

Ea înghiţi greu, cu mâinile lipite de perete, inima bătându-i atât de tare, încât avea senzaţia că îi sărea din piept.

Fără ca privirea lui să se desprindă de a ei, el îi descheie bluza – un nasture, apoi următorul şi încă unul –, mâinile lui mari şi bronzate creând o imagine erotică pe fundalul mătăsii delicate a cămăşii. Nu se grăbi s-o dezbrace, iar anticiparea lentă îi făcură sfârcurile să se întărească.

— Abia aştept să te văd goală, rosti el cu o voce adâncă, îndepărtând mătasea de pe umerii ei.

Cămaşa căzu cu un foşnet uşor pe podea, lăsând-o într-un sutien de dantelă şi în fusta-creion neagră. Se uită la ea, privirea lui sfredelitoare studiindu-i sânii plini, mult mai mari decât ar fi putut cuprinde o palmă, aşa cum ea îşi imaginase mereu că îşi doreau bărbaţii.

Mugurul ei se strânse, umezeala îmbibându-se în lenjerie.

— Eşti atât de afurisit de sexy! murmură el privind-o

fix.

Riley se simţea ciudat să stea pe jumătate dezbrăcată în faţa lui, cu mâinile lipite de perete, aşteptând ca el să facă următoarea mişcare. Nevoia de a-l atinge, de a participa şi ea, de a-l dezbrăca şi de a-i vedea trupul magnific era foarte puternică.

Exact când fu pe cale să se mişte, îi veniră în minte cuvintele lui de mai devreme. „Mă aştept să mi te dăruieşti complet în pat. Să faci ce îţi spun fără ezitare şi fără întrebări”.

Aşa că, în timp ce ochii lui se dilatau de plăcere, ea îl lăsă s-o studieze. Erecţia lui devenea tot mai mare, mai groasă. Ea îi provoca asta, iar constatarea o făcu să se simtă puternică şi o determină să rămână locului.

— Am visat la gustul pe care l-ai putea avea. Eşti dulce, Riley? întrebă el cu o voce răguşită şi sexy.

Buzele ei se întredeschiseră, dar nu ieşi niciun cuvânt. Nu credea că el se aştepta la un răspuns şi oricum nu-i putea oferi unul.

El întinse mâna, îi trase în jos o cupă a sutienului, îi ciupi sfârcul şi începu să-i frământe sânul. Invadată de plăcere, ea se arcui, împingându-se în palma lui.

Atingerea lui o topea, o însemna, iar când el îi răsuci sfârcul, sexul ei pulsă de dorinţă şi se umezi şi mai tare. Respiraţia i se transformă în gâfâieli scurte, foindu-se sub atingerea lui, încercând să-şi strângă picioarele pentru a estompa senzaţia de gol dureros pe care el i-o stârnea fără efort.

— Nu! spuse el pe un ton aspru, care o făcu să-i dea ascultare în vreme ce zvâcnetele din mugurul ei se intensificară. Ţi-am zis să nu te mişti, iar când vei ajunge la punctul maxim, vei şti că eu am fost cel care te-a adus acolo.

Riley scăpă un geamăt printre buze şi se înroşi de ruşine.

— Eşti al naibii de perfectă! rosti el, apoi îşi trecu mâna la celălalt sân şi îi acordă aceeaşi atenţie abilă, frământându-i sfârcul între degetul mare şi arătător şi

privindu-i chipul în vreme ce şoldurile ei se împingeau spre el.

— Cred că a venit timpul să aflu dacă ai un gust atât de bun cum mi-am imaginat.

Se aplecă şi luă în gură unul din sfârcurile întărite. Stele explodară în faţa ochilor ei, iar sunetul răguşit care îi scăpă din gât o surprinse chiar şi pe ea.

— Ian, te rog! îl imploră ea încleştându-şi mâna pe braţul lui.

— Stai la locul tău! se răsti el, iar mâinile ei se lipiră din nou de perete.

Îşi dorea să-l atingă şi spera că el avea să-i îngăduie asta mai târziu. Însă în clipa aceea, când el abia dacă se jucase puţin cu sânii ei, ea deja ştia că ar fi făcut orice îi cerea el, dacă asta însemna să-i ofere orgasmul de care avea nevoie cu disperare.

— Bună fată! zise el îndreptându-şi atenţia spre celălalt sân. Asta vrei? Îi muşcă delicat sfârcul, iar un tremur îi zgudui trupul cu o asemenea forţă, încât se miră că genunchii nu-i cedară.

— Pe toţi dracii! murmură ea stârnindu-i un hohot de râs sumbru înainte de a o linge de jur-împrejurul sfârcului care zvâcnea.

— Am o întrebare, izbuti ea să spună.

El îi mângâie obrazul cu o mână, atingerea lui fiind atât de blândă şi de afectuoasă, încât lui Riley i se tăie respiraţia.

— Întreabă.

— Aşa este?

— Aşa e ce? întrebă Ian surprins de ezitarea din tonul ei.

Ea îşi înghiţi nodul din gât, muşchii gâtului mişcându-i-se în sus şi în jos şi făcându-l pe Ian să geamă şi să o sărute acolo. Femeia aceea avea ceva care îi stârnea cele mai protectoare instincte. În ciuda bravadei şi independenţei afişate, avea o inocenţă care îi domolea personalitatea lui dură. Din clipa în care spusese că voia ca ea să-i permită controlul total în pat, ochii ei albaştri se

măriseră şi se întunecaseră, plini de o dorinţă la fel de puternică precum cea care pulsa în venele lui. Ştiuse că ea avea să fie perfectă pentru subtila lui nevoie de control. Privind-o în momentul acela, cu buclele negre răvăşite sălbatic în jurul chipului şi al umerilor, cu buzele umede de sărutările lui, cu ochii măriţi de încântare, instinctul îi spuse că avusese dreptate.

— Mă poţi întreba orice, o asigură el.

— Am un gust la fel de bun cum ai crezut?

Întrebarea aceea aproape că îl făcu să cadă în genunchi. O ridică în braţe şi o duse în dormitor, unde o aşeză chiar în mijlocul marelui pat matrimonial cu patru stâlpi. Se aplecă deasupra ei, se sprijini în braţele care îi încadrau chipul surprins şi o sărută apăsat şi fierbinte pe buze.

— Tu… O sărută din nou, mai pătimaş. Ai un gust… Îşi strecură limba printre buzele ei, plimbând-o prin gura ei ademenitoare şi fierbinte. Al naibii de bun!

Ea gemu, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îl trase spre ea. Deşi în mod normal el s-ar fi retras şi ar fi preluat controlul, strânsoarea braţelor ei era prea plăcută pentru a-şi face griji în privinţa păstrării distanţei. O sărută din nou, în acest timp degetele lui strecurându-se sub fusta şi lenjeria ei, coborându-i pe şolduri şi coapse, până când ea se ridică puţin pentru a putea scăpa de acea barieră afurisit de enervantă.

Apoi el se pomeni în faţa raiului. Locul ei dintre coapse aproape gol şi umed de excitare îl chema. El se aplecă şi mai mult şi inhală mirosul ei feminin încins. Mădularul i se întări, iar dorinţa i se intensifică şi îi cuprinse tot trupul. Nicio femeie nu avusese vreodată un asemenea efect asupra lui.

— Am nevoie…

El îşi reprimă cuvintele pe care dorise să le spună, nevrând să-şi dezvăluie sentimentele în faţa nimănui. Buzele ei se arcuiră, iar pe chip îi apăru o expresie de acceptare totală. Îşi ridică şoldurile spre el, semnificaţia fiind clară.

— Atunci, ia!

Ea îl îmblânzi, iar el îşi îngădui luxul de a mângâia cu vârful degetelor pliurile delicate, înainte de a-şi înclina capul ca s-o guste pentru prima dată. Îşi trecu îndelung şi lent limba peste carnea umflată. Iar după întâia mângâiere, nu se putu abţine să nu o mai facă o dată şi încă o dată. Cu o precizie calculată, o linse peste tot. De la buzele exterioare la cele interioare, acoperite de umezeala dorinţei, îşi făcu o misiune din a o tachina şi a o excita.

Ea gemu şi se foi sub trupul lui până când el o ţinu locului cu mâinile şi continuă să o ducă pe culmi şi mai înalte. Îşi băgă un deget în teaca udă şi îl îndoi înăuntru.

— Ian!

Îi gemu numele în clipa când el apăsă cu putere exact în locul potrivit pentru a-i provoca extazul. Trupul ei se cutremură, iar el îşi continuă atacul, apăsându-şi limba cu putere pe mugurul ei. Se arcui spre el, împingându-şi şoldurile spre gura lui când termină.

Mădularul lui zvâcnea în pantaloni, hainele strâmte înnebunindu-l. Mai ales că ea nu-şi stăpânise strigătele de plăcere în timp ce el o dusese spre culmea extazului, ţinând-o acolo cât mai mult posibil şi continuând s-o lingă şi s-o mângâie şi după ce se lăsase din nou pe pat.

Se desprinse de ea şi îşi înălţă capul. O privire rapidă îi spuse că degetele lui mari lăsaseră urme întunecate pe coapsele ei albe, simţindu-se mândru că o însemnase.

Se ridică şi, în picioare lângă pat, îşi dădu repede jos cravata şi o aruncă pe aşternut împreună cu un prezervativ pe care îl scoase din sertarul noptierei. Sacoul şi cămaşa ajunseră pe podea, urmate de pantaloni şi de boxeri. Îşi prinse mădularul mărit şi se întrebă cum naiba să facă s-o aibă încet. Expiră lent, străduindu-se să-şi controleze dorinţa pentru acea femeie, care pătrunsese atât de adânc în el, încât se temea că nu avea să dispară niciodată.

Totuşi, pentru nimic în lume nu voia ca ea să afle asta. Îşi dorea să intre în ea, să-i vadă ochii împăienjenindu-se de dorinţă, să facă lent şi îndelung dragoste cu ea, până ce avea să-i strige numele, unghiile să i se înfigă în spinare,

iar braţele să-l strângă cu putere. Dar nu avea să facă asta. Nu putea. Nu în condiţiile în care cunoştea preţul unei asemenea încrederi.

Ştiind ce intenţiona să facă, se uită la cravata de pe pat şi se gândi că lui Riley avea să-i placă fiecare clipă. Şi lui la fel.

*

Din poziţia în care stătea pe pat, Riley studie superbul trup masculin al lui Ian şi suspină cu putere, nepăsându-i dacă aprecierea ei avea să i se urce la cap. Tocmai îi oferise cel mai bun orgasm din viaţa ei, fiind prima experienţă cu un individ care se ocupase de nevoile *ei* înainte de a se preocupa de el. Chiar şi numai acest lucru îl făcea să merite a fi păstrat, cel puţin în opinia ei, însă ştia că nu era cazul să pună preţ pe asemenea speranţe şi visuri.

Dar sex extraordinar cu Ian? *Asta* voia din plin.

El rămase în picioare lângă pat, privind-o cu ochii măriţi de dorinţă. Pentru *ea.* Îşi apucă mădularul rigid şi îl frecă de la un capăt la altul, ca şi cum se pregătea.

Ea înghiţi anevoie, brusc neliniştită, dar hotărâtă să-şi păstreze cumpătul în faţa acelui bărbat.

— Ai de gând să stai acolo sau vii din nou lângă mine? întrebă ea.

Un zâmbet sexy îi arcui buzele pricepute.

— Oh, sigur că vin lângă tine!

Îşi azvârli pe neaşteptate asupra ei trupul zvelt şi dur ca al unui prădător. Părul de pe pieptul lui îi mângâie sfârcurile excitate, abdomenul lui tare ca piatra îi apăsă aţâţător pântecul ceva mai moale, iar erecţia lui uriaşă îi gâdilă sexul. Un puternic fior de dorinţă îi străbătu din nou tot corpul, deşi abia terminase.

Ştia că nu era cazul să se aştepte la alt orgasm şi era mai mult decât încântată de cel pe care îl avusese. Totuşi, la gândul de a-l avea în ea, de a fi pătrunsă adânc de el, îşi ridică şoldurile într-o invitaţie mută.

El îşi propti mâinile de o parte şi de alta a capului ei, iar ochii lui de un albastru întunecat o priviră cu patimă.

— M-ai întrebat dacă ai un gust bun, îţi aminteşti? rosti el rupând vraja încărcată de tensiunea sexuală care se ţesuse între ei.

Ea izbuti să încuviinţeze din cap.

— Vreau să-ţi dai seama singură.

Ochii ei se deschiseră larg, iar el o sărută adânc, împletindu-şi limba cu a ei. Nu se grăbi, ci transformă sărutul într-o experienţă senzuală, mimând penetrarea şi retragerea mădularului său gros şi tare în corpul ei pe care ea le dorea cu disperare. El avea gust de Ian, întunecat şi delicios, cu un vag iz din propria ei aromă. Era cel mai erotic lucru pe care îl trăise vreodată, iar ea îşi împleti limba cu a lui, inhalând aroma unică.

Dorinţa pulsa pretutindeni, iar ea îşi petrecu picioarele pe după ale lui, simţind nevoia să-l simtă. Brusc, el se ridică, vintrele lui fiind umezite de ale ei, iar ea gemu. El o apucă de o mână, apoi de cealaltă. Înainte ca Riley să-şi dea seama ce avea de gând, îi legă încheieturile de tăblia patului cu cravata.

— Ian?

El o privi de parcă era o mâncare pe care intenţiona s-o devoreze. Ea îşi smuci mâinile, dar el izbutise s-o lege bine.

— Ian? repetă ea.

Vocea îi tremură, la fel ca fiecare nerv din trupul ei.

Nimeni nu o mai legase vreodată. Nimeni nu sugerase asta.

— Relaxează-te, te rog, îi spuse el cu blândeţe. Lasă-te în voia simţurilor, adăugă el, amintindu-i ce-i zisese mai devreme.

Ea încercă să înghită, dar i se uscase gura. Ar fi trebuit să se teamă, însă excitarea pe care o simţise când el o pusese să stea cu mâinile lipite de perete reveni în forţă. Umezeala şi zvâcnete tot mai clare îi apărură din nou între coapse.

Îi plăcea să fie legată? Strâmbă din nas, încercând să

înţeleagă reacţia propriului trup.

— Asta se cheamă supunere, rosti el, parcă citindu-i gândurile. Îţi place să fii sub controlul meu.

— Nu-mi place!

Ochii lui se îngustară.

— Corpul tău nu minte, dulceaţo!

Îşi strecură un deget printre pliurile umede, iar pereţii ei interiori se strânseră, încercând să-i cuprindă degetul, să-l ducă mai adânc, cu forţă.

El rânji.

Ea gemu din pricina golului pe care voia ca el să-l umple.

— Acum, că ne înţelegem unul pe celălalt…

Începu să-şi mişte trupul pe al ei, mădularul lui gros mângâindu-i chinuitor mugurul sensibil.

Ea se cutremură şi, instinctiv, încercă să-şi coboare mâinile şi să-l ţină locului, să-i atingă umerii masivi şi să se agaţe de el în vreme ce se ridica pentru a-l întâmpina. Fu brusc oprită, nodurile făcute de el împiedicând-o să-şi coboare mâinile, ceea ce, din nou, i se păru ciudat de excitant.

„Nu”, se gândi ea, dar se abţinu să vorbească. El dorea asta. Ea avea să încerce. Pentru că voia să-i înţeleagă nevoia de a deţine controlul.

Însă nu se putea concentra. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la mişcările lente ale mădularului pe mugurul ei, în sus şi în jos, înainte şi înapoi, apoi tot mai apăsat, până când şoldurile ei începură să se rotească pentru a-l întâmpina. Ritmul lui se combină cu presiunea intensă, iar dorinţa familiară începu să se amplifice adânc în ea.

Scânci, dorindu-şi mai mult decât împingerea circulară a şoldurilor lui şi apăsarea puternică a mădularului, îl voia în ea.

— Ian, te rog!

Şoldurile ei se ridicară, dar golul nu fu umplut.

— Aşa, dulceaţo, lasă-te în voia simţurilor! Simte mădularul meu tare în sexul tău dulce! Termină pentru

mine!

Senzaţiile care prevesteau orgasmul apăruseră, dar îi era imposibil să termine. Simţi cum se cutremură şi îşi împinse pântecul în sus, căutând eliberarea. El îşi legănă şoldurile spre ale ei o dată, de două ori, mişcări de o perfecţiune deplină, într-un ritm tot mai rapid, iar ea avu impresia că tremurăturile îi spulberau corpul. Ţipă – orgasmul fu intens şi aproape perfect, dar nu întru totul, deoarece el nu era în ea. Avea nevoie de el acolo…

Pe neaşteptate, el dispăru.

— Nu!

Se zvârcoli neajutorată în pat, luptându-se cu nodurile, furioasă pe el că se juca urât cu ea, apoi auzi foşnetul unui ambalaj rupt şi închise ochii, simţindu-se binecuvântat de uşurată.

— Uşurel!

Îi mângâie obrazul, iar ea şi-l lipi cât putu de mâna lui, având nevoie de uşurare sub orice formă i-o oferea el. Se sili să-şi deschidă ochii şi îl văzu aplecat spre ea.

— Bună fată! zise el având în ochi o privire întunecată şi aprobatoare. Uită-te la mine! Vreau să ştii că eu sunt cel care îţi oferă plăcerea.

— Sunt foarte sigură că ştiu asta, îl asigură ea abia recunoscându-şi vocea răguşită.

El zâmbi şi îi ciupi un sfârc. Ea se arcui spre el din nou.

— Data viitoare când termini, fă-o cu mine în tine, îi spuse el fără a-şi desprinde privirea de a ei în timp ce se urcă pe ea şi o pătrunse.

O umplu complet, iar fulgere luminoase dansară în faţa ochilor ei, urmate de furnicăturile unor lacrimi neaşteptate. Niciodată actul intim nu o răvăşise aşa de tare, iar asta o sperie. Sentimentele ei o speriau. El o făcuse să atingă apogeul de atâtea ori, încât rămăsese fără barierele şi zidurile pe care le ridica de obicei. Toate aceste lucruri, mădularul lui mare şi faptul că nu mai fusese de multă vreme cu un bărbat făcură ca o neaşteptată durere s-o ia prin surprindere. Aceasta era singura parte a poveştii

pe care intenţiona să o spună pentru ea însăşi... şi pentru el.

Ian surprinse sclipirea din ochii ei şi încremeni.

— Rahat!

Dădu să se retragă din ea, însă ea îşi încleştă trupul în jurul lui.

— Nu! rosti ea cu ochii mari.

— Te-a durut.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să-i facă rău. Ea clătină din cap.

— A trecut ceva timp de când n-am mai făcut-o. Trebuie doar să-mi trag sufletul. Şi să mă obişnuiesc. Eşti mare, rosti ea întorcând capul.

Îl cuprinse o mândrie ridicolă la auzul vorbelor ei. Îi mângâie obrazul şi îi întoarse din nou capul spre el.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ca să-ţi stric cheful şi să te fac s-o iei la fugă înainte de a ajunge la partea bună? întrebă ea cu seninătate.

— Partea cealaltă n-a fost bună? întrebă el, rămânând nemişcat şi privind-o cu intensitate.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi râse, ceea ce era o experienţă nouă pentru el. O femeie care râdea în vreme ce el era tare şi gros în ea. La fel, faptul că şi lui îi venea să zâmbească.

— Nu, Ian, nu a fost bună. A fost spectaculoasă! zise ea gemând uşurel când îşi strânse pelvisul şi îl trase mai adânc în ea.

Fierbinte şi umedă, era mai mult decât pregătită pentru el, iar el se relaxă, îşi înclină capul, luă în gură unul dintre sfârcurile ei ispititoare şi i-l supse până când ea începu să se zvârcolească şi să geamă sub el.

— Oh, Doamne, cred că o să...

Ţipă şi se arcui spre el, orgasmul făcând-o să-şi desprindă sânul din gura lui. Era şi mai udă, complet pregătită, iar el începu să-şi mişte ritmic şoldurile, pătrunzând-o repede şi cu putere. Ea se zvârcoli şi mai tare sub el, orgasmul părând să nu i se mai termine – sau poate

că era altul.

El ştia doar că nu mai simţise niciodată o asemenea profunzime a dorinţei şi a nevoii. Trebuia s-o aibă, s-o ia, s-o posede cu totul, aşa că asta făcu, mădularul lui penetrându-i cu forţă carnea caldă, fiecare pătrundere fiind tot mai adâncă de fiecare dată când se retrăgea şi intra din nou.

— Ian!

Auzul propriului nume îi amplifică şi mai mult dorinţa.

Nevoia, dorinţa şi ceva ce semăna foarte mult cu emoţia îl umplură peste măsură. O posedă cu penetrări voit aproape violente, pe care ea la acceptă răspunzând cu arcuiri ale şoldurilor în ritmul mişcărilor lui. Nu dură mult; fusese foarte aproape de punctul maxim când o văzuse ajungând pe culmi de atât de multe ori. Se încordă, iar explozia bruscă izbucni în el când termină cu mai multă forţă ca oricând. Continuă să se mişte în ea până când nu mai avu niciun pic de energie, nici gânduri, nimic.

Se prăbuşi pe ea, cu trupul leoarcă de sudoare. Ea era la fel de udă sub el. Când reveni la realitate, gâfâielile lor sacadate fură singurul sunet care îi răsună în urechi. O avusese ca un om posedat, neoprindu-se nici măcar o clipă ca s-o întrebe dacă se simţea bine. Înjurându-se în sinea lui, se ridică şi îi desfăcu nodurile de la încheieturi, apoi îi coborî încet braţele şi o masă cu delicateţe.

— Eşti în regulă? izbuti el să întrebe.

— Îhî, fii singurul ei răspuns.

El se asigură că mâinile nu-i erau amorţite şi că stătea confortabil, apoi o cuprinse în braţe, învăluind-o în căldura lui. Nu era ceva ce făcea în mod obişnuit, dar femeile cu care se culcase până atunci ştiuseră că nu avea să-şi petreacă noaptea la ele, iar în apartamentul lui nu adusese niciodată pe nimeni.

Timpul trecu, ea începu să respire mai uşor în îmbrăţişarea lui, iar el îşi dădu seama că îi plăcea s-o ţină aşa. Inima începu să-i bată mai tare. Nu era bine pentru el să aibă atâta nevoie de cineva care nu-i era rudă apropiată. Ştia asta. Lumea exterioară avea tendinţa de a-l dezamăgi.

La naiba, sânge din sângele lui dovedise că nu-i merita încrederea!

Dar nu-şi putea reprima dorinţa de a o avea lângă el, cel puţin deocamdată, iar asta însemna să se asigure că Riley nu avea să se înfurie atunci când avea să se trezească şi să-şi amintească faptul că o legase şi făcuse sex violent cu ea. Era mai bine să afle chiar în clipa aceea ce gândea ea.

— Riley?

— Sunt obosită, murmură ea şi se trase mai aproape de el, nu mai departe.

Trupul ei ispititor lipit de al lui îl excită din nou, aşa că numără descrescător de la o sută, încercând să adoarmă, ceea ce era evident că ea făcea, fiindcă o auzea cum respira relaxată lângă el.

Ian gemu şi se resemnă la gândul că îl aştepta o lungă noapte fără somn.

Capitolul 6

Pe Riley o trezi soarele, lumina strălucitoare pe care o simţi pe chip fiind ceva neobişnuit pentru că, în mod normal, trăgea jaluzelele înainte de a se duce la culcare. Clipi, simţi un trup tare lipit de al ei, înţelese că era goală, iar detaliile erotice ale nopţii trecute îi reveniră brusc în minte. Având în vedere firea ei independentă, trebuia să fie îngrozită de modul în care Ian o dominase, în care îi îndrumase fiecare gest până când o adusese pe culmi, dar acel gând o făcu să pulseze de dorinţă.

Vrând să-l vadă, se răsuci pe o parte şi îi privi chipul frumos, mult mai relaxat în somn. Se întrebă care era motivul pentru care el simţea nevoia să-şi controleze fiecare aspect al vieţii, inclusiv cea intimă, şi se întrebă de ce ei îi plăcuse atât de mult. Se întoarse pe partea cealaltă, iar erecţia lui fierbinte şi groasă îi împunse dosul.

Rămase nemişcată şi aşteptă, însă el nu păru să se

trezească. Ea zâmbi şi decise că, în vreme ce el dormea, putea să fie şi ea puţin dominatoare.

Se părea că Ian avea un somn greu, aşa că ea profită de asta, dezvelindu-l încet şi trăgându-se în jos pe lângă trupul lui. Îi cuprinse în palmă erecţia deja tare, minunându-se cât de fină era pielea mădularului gros care pulsa în palma ei. Cu toate că trebuia să stea cu un ochi aţintit asupra chipului lui Ian, în caz că se trezea, nu-şi putea desprinde privirea de mică ei mână ce îl cuprindea.

Îşi mişcă mâna spre capătul lui, apoi înapoi spre bază şi iarăşi în sus, fiind încântată să vadă o picătură de lichid prelingându-se din vârf. Se aplecă şi o linse. Şoldurile lui se arcuiră, iar ea deschise gura şi îl cuprinse. Ştia că era mare – simţise o durere între coapse când se trezise în dimineaţa aceea –, aşa că încercarea de a-l lua complet în gură era o provocare.

Una care îi făcea plăcere. Mai mult decât hotărâtă, îi umezi mădularul cât de bine putu, lingându-l în sus şi în jos, apoi îşi folosi mâna pentru a-l freca mai bine. Găsi un ritm care îi plăcu – se părea că şi lui îi plăcu, fiindcă scoase un geamăt sacadat.

Îl privi fără a-şi lua gura de pe mădular. Stătea cu capul sprijinit pe perne, iar ochii îi erau întunecaţi şi licăreau în timp ce se uita la ea. Riley se înfioră văzându-i privirea excitată şi se aplecă asupra mădularului, cuprinzându-l în gură cât mai adânc, frecându-l cu mâna, lingându-l cu limba şi tachinându-i încet capul rotund.

El îşi ridică brusc şoldurile, intrându-i până în gât, iar ea rămase fără aer, dar izbuti să respire pe nas şi făcu faţă acelei preluări neaşteptate a controlului. Când el începu să se mişte ritmic în gura ei, ea se gândi că n-ar trebui să se mire.

Sunete adânci, excitate izbucniră din gura lui, făcând-o să se excite foarte tare.

Incapabilă să reziste, îşi duse mâna liberă la mugur şi îşi mângâie carnea udă, dar avea nevoie de mai multă presiune decât putea să-şi ofere dacă voia să ajungă la orgasm să termine. Şi îşi dorea foarte tare să o facă.

La fel dorea şi el, penetrarea lui devenind tot mai dură şi mai rapidă, iar Riley îşi dori ca el să termine în gura ei, pentru a şti că îl putea face pe acel bărbat care se controla foarte strict să cedeze în faţa ei. Degetul ei începu să maseze şi mai tare mugurul.

Brusc, el se ridică în şezut, o apucă de subsuori, o întinse pe pat şi se urcă pe ea. Părul ciufulit şi barba abia mijită îi dădeau un aer libertin, iar efectul era şi mai devastator decât atunci când avea înfăţişarea unui om de afaceri. Iar erecţia lui umedă şi fierbinte pulsa pe pântecul ei.

— Ce faci? întrebă el cu voce răguşită.

— Nu ţi-ai dat seama? Credeam că ai mai multă experienţă decât mine, spuse ea simţindu-se obraznică, dar şi pregătită pentru el.

Ochii lui se întunecară.

— Foarte amuzant!

— Lasă-mă să termin.

— Nu şi dacă te faci singură să termini. Orgasmele tale îmi aparţin!

Auzindu-i cuvintele, sfârcurile i se întăriră, iar umezeala îi picură între coapse. Îşi reprimă un geamăt.

— Şi ce propui? întrebă ea nedorind să renunţe la propria plăcere doar pentru că aşa îi cerea el.

Un zâmbet îi arcui buzele. Apoi ea se trezi brusc că o răsuceşte pe o parte şi îşi schimbă poziţia. Proptit într-un cot, stătea cu faţa la nivelul sexului ei dornic, în vreme ce erecţia dintre coapsele lui se afla lângă gura ei.

— Oh, Doamne!

Poziţia aceea era foarte… intimă.

Fără a-i oferi un răgaz de gândire, el îşi înclină capul şi începu să-i lingă mugurul. Ea se cutremură şi îşi arcui şoldurile spre el. Parcă citindu-i gândurile, el o apucă de şolduri şi îşi îngropă chipul între ele. Răsuflarea lui era caldă, iar limba lui păcătoasă şi atât de pricepută începu s-o tachineze şi s-o aţâţe, făcând-o să simtă că îşi pierdea minţile.

Ar fi fost foarte uşor să închidă ochii şi să accepte

totul, dar nu îşi dorea asta. Într-un fel, începuse să-l domine şi intenţiona să-şi păstreze judecata până ce reuşea să-l aducă în punctul de a-şi pierde puţin din controlul lui preţios.

Îi cuprinse mădularul cu mâna şi îl băgă din nou în gură, strângându-şi buzele în jurul lui, trăgându-l adânc în ea şi sugând cât de tare putea pentru a-l înnebuni la fel de mult cum o înnebunea el pe ea.

El trecuse de la un lins delicat, de parcă ea era ceva gustos de mâncat, la un lins apăsat al mugurului, strângându-l din când în când între limbă şi dinţi. Ea se arcui spre gura lui, iar el o apucă brutal de şolduri şi o ţinu locului, în vreme ce o pătrunse cu limba, imitând mişcările mădularului.

Ian începu să-i penetreze gura, iar ea gemu în jurul erecţiei tot mai groase. Sunetul scos avu un efect neaşteptat – el tresări şi începu să se mişte tot mai energic în gura ei dornică, în timp ce ea îl mângâia apăsat cu limba şi cu mâna. El scoase un geamăt prelung, iar Riley îi simţi vibraţiile prin tot trupul şi înţelese brusc cât de tare îl excitase.

Cutremurarea lui o făcu să ajungă la apogeu pe neaşteptate, iar întregul ei trup fu cuprins de flăcări, tremurând şi gemând în jurul mădularului său, simţind că avea să vină orgasmul. El îi ciupi mugurul, iar ea simţi că se dezintegrează exact în clipa când el îşi vărsă sămânţa în gura ei, şuvoiul fierbinte prelingându-i-se în gât în vreme ce ea făcea eforturi să înghită şi să ţină pasul cu el… şi cu ea însăşi.

*

Pe toţi dracii! Mintea şi corpul lui Ian tocmai fuseseră date peste cap de o femeie sexy, care ştia ce voia şi care refuza să stea locului şi să-l lase să facă ce poftea: În schimb, cerea ce i se cuvenea. Iar el adora asta. La fel cum adora să doarmă cu ea în braţe şi să se trezească simţindu-i buzele cuprinzându-i mădularul. Se îndrăgostea de ea într-

un mod pe care nu şi-l mai îngăduise, iar asta îl speria de moarte. Nu permitea nimănui să aibă putere asupra lui în niciun fel. Mai ales când venea vorba de sentimente.

„Nu te gândi prea mult la asta”, se avertiză el. Era doar o noapte cu o femeie superbă.

Se trase spre capul patului şi văzu că ea stătea întinsă cu faţa în jos, de-a curmezişul. Îi îndepărtă părul de pe faţă.

— Am crezut că am murit şi am ajuns în rai, murmură ea fără a deschide ochii.

El îi privi buclele splendide, care i se revărsau pe spate, şoldurile largi şi generoase, fundul perfect rotund şi zâmbi de plăcere la vederea acelei privelişti.

— Hai, dulceaţo! E vremea să facem duş.

— Nu mă pot mişca.

El se duse în baie, scoase două prosoape, porni duşul pentru ca apa să se înfierbânte, apoi se întoarse în cameră.

— Hai la duş! spuse el cu mai multă fermitate în glas.

Văzând că ea nu se clinteşte, se gândi o clipă, apoi se aplecă şi o plesni peste fund.

— Hei!

Ea îşi înălţă capul şi se uită la el, dar în ochii ei albaştri nu se citi furie, ci erau doar fierbinţeală, un interes brusc şi excitare.

El reţinu acea imagine pentru alt moment.

— Hai!

O ridică în braţe şi se îndreptă spre baia plină de aburi.

Inutil de spus că duşul dură mai mult decât era necesar să se spele şi fu o dimineaţă de neuitat, cum nu mai trăise de foarte multă vreme.

*

În mod normal, Riley evita *mersul ruşinii*, adică să fie condusă acasă după o noapte de sex. Îi fusese uşor, fiindcă avusese puţini iubiţi, la intervale mari, iar aventurile de o noapte nu aveau ce căuta în viaţa ei. Acum însă trebuia să-şi pună hainele din seara precedentă şi să-l roage pe Ian s-

o ducă la stadion pentru a-şi lua maşina. Tot ce îşi dorea era să treacă restul dimineţii fără a avea parte de momente stânjenitoare.

La lumina zilei, îi revenea în minte tot ce făcuseră, cu detalii clare, iar ea nu ştia cum mai putea să se uite în ochii lui. Unde era bravura pe care o simţise când se trezise? Dispăruse odată cu sentimentul de siguranţă dat de braţele lui în jurul ei, iar ea nu ştia ce statut aveau unul în faţa celuilalt.

Ieşi din baie şi intră în dormitorul gol. Ian se scuzase, spunând că trebuia să răspundă la un apel telefonic legat de afaceri şi se părea că încă nu se întorsese. Riley şi-ar fi verificat mobilul, dar îl lăsase împreună cu geanta în maşina lui.

Ignorând chiorăitul din stomac, îşi luă chiloţii de pe podea, îi întoarse pe dos şi îi trase pe ea. Îşi încrucişă braţele peste sânii goi şi gemu. Cămaşa şi sutienul erau undeva pe duşumeaua holului de la intrare, fiind exclus să defileze goală prin apartament. Se gândi că trebuia să găsească un prosop uscat cu care să se înfăşoare.

Privi spre pat şi fu mirată când văzu că el îi lăsase un tricou cu care să se îmbrace. Recunoscătoare, îl puse pe ea, deşi îi era mult prea mare, ajungându-i până sub genunchi. Îşi împături fusta şi o puse la subsuoară.

Străbătu coridorul, trecând pe lângă două uşi închise despre care presupuse că erau ale unor dormitoare, şi intră în livingul mare. Se îndreptă în direcţia din care se auzea vocea estompată a lui Ian şi îl găsi lângă geamurile înalte din podea până în tavan, care dădeau spre ocean.

Stătea cu o mână proptită în sus, pe fereastră. Pantalonii de trening bleumarin aveau talie joasă şi niciun tricou nu-i acoperea trupul incredibil, permiţându-i să-i privească în voie spatele şi braţele musculoase.

La vederea lui, îşi înăbuşi un suspin.

Sau poate că nu şi-l înăbuşi prea bine, pentru că Ian se răsuci, iar privirea lui de oţel o întâlni pe a ei.

— Ocupă-te de asta! se răsti el la interlocutorul nevăzut şi puse capăt convorbirii.

Când se uită din nou la ea, expresia i se îmblânzise.

— Ţi-e foame? întrebă el.

Ea înghiţi anevoie.

— Nu e nevoie să mă hrăneşti. Dar am nevoie să mă duci la maşina mea. E la stadion, îţi aminteşti?

Ian îşi amintea. De asemenea, îşi dădea seama când cineva bătea în retragere. În mod normal, el făcea asta.

Nu-i plăcu faptul că Riley era atât de nerăbdătoare să scape de el.

Mai ales având în vedere că realitatea avea să îi ofere destul de curând motive s-o facă. Înainte să se întâmple asta, trebuia s-o ademenească, indiferent unde îi plecaseră gândurile pentru a se proteja emoţional.

— Asta nu-i un răspuns, rosti el. Te-am întrebat dacă ţi-e foame.

Stomacul răspunse în locul ei, iar îmbujorarea îi coloră obrajii.

El râse.

— Bănuiam eu.

Îşi petrecu un braţ pe după talia ei şi o conduse spre bucătărie, în tot acest timp fiind perfect conştient de curbele de sub tricoul lui şi de faptul că nu purta sutien. Ştia asta pentru că îi pusese hainele într-o pungă, pentru a-şi le lua acasă mai târziu.

— Hai, micul dejun ne aşteaptă!

Ea îl privi îngrijorată, ca şi cum brusc nu mai ştia ce să înţeleagă din purtarea lui.

Şi el simţea acelaşi lucru. Majoritatea femeilor cu care se culcase se agăţau de el, sperând că avea să găsească la ele ceva care să-l intereseze mai mult timp. Adesea, bănuia că banii erau motivul pentru care erau atât de fascinate, fiindcă el, cu siguranţă, nu-şi afişa personalitatea fermecătoare în dimineaţa următoare şi nici nu le oferea micul dejun.

Apăsând-o uşor pe spate, o duse în bucătărie, unde micul dejun fusese livrat în timp ce ea termina cu baia.

— Stai jos!

Ea alese un scaun, se aşeză şi studie mâncarea

aranjată pe masă.

— N-am ştiut ce-ţi place, spuse el. Având în vedere că unul dintre beneficiile locuitului aici este room-service-ul complet, m-am gândit să iau de toate, ca să alegi ce vrei.

— Mulţumesc!

Luă o chiflă şi întinse cremă de brânză pe ea, ignorând fructele. El rânji.

— Aşadar, preferi carbohidraţii, rosti el.

— Am făcut destul efort fizic ca să-mi fie foame. Roşeaţa îi reveni în obraji. Dacă ai treabă, pot să mănânc chifla în drum spre stadion.

El îşi trase scaunul mai aproape de al ei şi fu încântat să vadă că îmbujorarea ei se intensifică, iar răsuflarea i se opri în gât. Totuşi, era brusc sperioasă, iar el voia să ştie de ce.

— Te grăbeşti să pleci? o întrebă el.

— Nu, doar că… nu ştiu… eu nu fac aşa ceva.

Îşi feri privirea şi luă o îmbucătură mare din chiflă.

— Defineşte *aşa ceva.*

Ea mestecă şi înghiţi.

— În mod normal, nu fac sex cu un tip cu care nu am o relaţie.

În sfârşit, păreau să ajungă undeva.

— Şi?

Dorea ca ea să continue fără nicio sugestie din partea lui. Voia ca ea să spună ce era între ei. Pentru că el încă nu se lămurise.

Fără a se uita în ochii lui, ea mai muşcă o dată din chiflă, mestecă, înghiţi, apoi sorbi lung din sucul de portocale.

El aşteptă.

— Alex mi-a zis că treci de la o femeie la alta, recunoscu ea, în cele din urmă.

Ian îşi încleştă maxilarul, simţind nevoia să-l ucidă pe fratele lui vitreg pentru că făcuse comentarii despre viaţa lui. Individul ăla nu-l cunoştea. Deloc!

— Asta făceam de obicei, admise el.

Riley puse pe farfurie chifla neterminată.

— Ei bine, îţi apreciez sinceritatea. Acum, putem pleca?

El clătină din cap şi nu-şi putu împiedica zâmbetul să i se întindă pe toată faţa.

— Riley, Riley, Riley! Am spus că asta *făceam.* A fost ceva în comportamentul meu din seara trecută până în dimineaţa asta care te-a făcut să crezi că am terminat-o cu tine?

Pentru a-şi întări vorbele, îşi trecu degetul peste colţul gurii ei, unde îi rămăsese puţină brânză, apoi şi-l linse în vreme ce ea se uita la el. În ochii ei se citea o dorinţă nedisimulată, iar mădularul lui se întări în pantalonii de trening.

— Aşadar, nu s-a încheiat? rosti ea frământând cu putere şervetul în poală.

— Nici pe departe.

În cele din urmă, se uită la el. Ochii ei mari şi albaştri îl priviră pe sub genele dese, în vreme ce cu siguranţă ea se gândea ce să spună.

— Am nişte reguli.

El ridică o sprânceană, nedorind să fie amuzat, dar totuşi fu.

— Continuă!

Riley trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii.

— E în regulă dacă nu vrei să numeşti asta o relaţie, dar, dacă te vezi cu mine, nu te întâlneşti cu alte femei în acelaşi timp.

El nu spusese că nu considera o relaţie ce era între ei. La naiba, Ian nu ştia ce presupunea o relaţie, dar se gândi că, dacă recunoştea asta, nu ar fi avut nimic de câştigat. Îi puse mâna pe coapsă, în locul unde tricoul i se ridicase puţin, dezvăluindu-i pielea.

— Amândoi ştim că, de când am început să ieşim împreună, n-am mai avut vreme pentru altcineva. Dar poate că vei fi încântată să afli că nici nu mi-am dorit pe altcineva. Aşadar, nu vor fi alte femei.

Îi mângâie pielea fină, iar degetul lui mare urcă mai sus.

— Bine, rosti ea cu glas răguşit.

— Acum, am şi eu o condiţie. Îi ridică bărbia cu o mână. Nici tu nu te vezi cu alţi bărbaţi.

— S-a făcut!

Un zâmbet obraznic îi arcui buzele, iar el ştiu că o recâştigase. Distanţa dintre ei dispăruse. Se aplecă şi îşi trecu buzele peste ale ei, care aveau gust de Riley şi de citrice. Ea gemu şi îl sărută scurt, apoi îşi retrase capul.

— Mai e ceva.

— Ce anume? întrebă el savurându-i prezenţa mult prea mult.

— Trebuie să-i zic lui Alex şi va trebui s-o fac aşa cum cred că e mai bine. Nu va fi încântat, dar vreau ca el să înţeleagă. Am nevoie să-mi fie alături. Iar acest lucru nu este negociabil.

Ian închise ochii şi gemu, dar nu pentru că avea vreo obiecţie legată de modul în care voia ea să-l abordeze pe fratele lui vitreg şi prietenul ei, ci dintr-un motiv mult mai serios.

— Cred că s-ar putea să fie o problemă, îi spuse el.

Ea deveni rigidă şi se retrase puţin.

— Ian, am zis că nu este negociabil şi am vorbit serios. Alex nu e doar prietenul meu, este *familia* mea. Tot trupul începuse să-i tremure. Vreme îndelungată, el a fost singurul om din viaţa mea care m-a protejat!

Tresări la auzul propriilor cuvinte. Era evident că nu dorise să dezvăluie atât de mult.

Însă le rostise, iar el începu să-şi pună întrebări. O protejase? De cine? Ian îşi dădu seama că exista o poveste, iar dacă aveau timp, voia să-i ceară să i-o spună.

— Problema este că, dacă nu-mi poţi oferi asta, atunci…

— Dacă aş putea, ţi-aş oferi un răgaz ca să vorbeşti cu el, dar e prea târziu. Mai ştii apelul de mai devreme? Despre asta era vorba.

Îşi luă iPhone-ul de pe bufet şi deschise ultimul e-mail primit, care conţinea un link către un cunoscut blog de sport, unde fusese postată o fotografie cu ei doi, făcută cu

o seară în urmă, când ieşeau din restaurant.

Obrajii ei erau îmbujoraţi. Mâna ei era în a lui. Nu exista niciun dubiu că erau împreună. Sau că intenţionau să fie. Riley luă telefonul şi privi poza care umplea ecranul.

— Oh, Doamne! Sări de pe scaun. Telefonul meu! E la tine în maşină! Am nevoie de el! Porni spre uşă, apoi se răsuci spre el. De ce nu mi-ai spus mai devreme despre fotografia aia?

— Au trecut doar zece minute de când am văzut-o. Încercam să aflu cât de departe a ajuns.

— Şi?

— A ajuns virală – în orice caz, pe blogurile sportive din Miami.

Ea se cutremură.

— Şi ce spun despre ea? Ce cuvinte însoţesc poza?

— Chiar este important? întrebă el nedorind să vorbească despre asta.

Ea îl privi îngrijorată.

— Faptul că ai întrebat de ea îmi zice că este important, zise ea pe un ton rece.

El o privi în ochi.

— Ian Dare, preşedintele de la Miami Thunder, şi ultima lui cucerire. Ce şanse sunt ca aceasta să reziste mai mult de un weekend?

— Minunat! murmură ea.

El refuză să o piardă din cauza unui lucru pe care nu-l putea controla.

— Tot ce contează este ce se întâmplă între noi, şi deja am discutat despre asta. Nu ai de ce să-ţi faci griji!

— Nu în privinţa mea îmi fac griji, spuse ea cu o expresie panicată pe chip. Trebuie să-l sun pe Alex!

Fireşte că trebuia. Izbuti cumva să împiedice cuvintele să-i iasă din gură.

— Foloseşte telefonul meu, zise el. Fiindcă ea ezită, Ian adăugă: Este mai rapid decât să aştepţi să-mi fie adusă maşina.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

— Mersi.

Apelă numărul şi aşteptă ca Alex să răspundă. Ian ştia că trebuia s-o lase singură, dar nu se putu hotărî să plece. În general, nu-i plăcea să fie în necunoştinţă de cauză, iar când venea vorba despre Riley şi Alex, nu doar că nu ştia tot ce se petrecea, ci era complet pe dinafară. Gândul acela îi întoarse stomacul pe dos.

— Bună, eu sunt, spuse ea.

— La naiba, Riley, te-am sunat toată seara! Iar când m-am trezit azi-dimineaţă, am dat cu ochii de fotografia cu tine şi Ian.

Ian, care era suficient de aproape de Riley pentru a auzi vocea lui Alex, îşi încleştă pumnii pe lângă trup.

— Am aşteptat să te întorci din călătorie pentru a-ţi zice faţă în faţă. Se uită la Ian, apoi se întoarse cu spatele la el. Mi-a oferit o slujbă la Thunder.

— Iar în acelaşi timp ţi-o trage? ţipă Alex.

— Nu-i deloc aşa, replică ea.

Ian se gândi că exact aşa era, iar amândoi ştiau asta.

— Te-ai întors din LA, da? întrebă ea.

Oricare o fi fost răspunsul, el coborâse vocea, aşa că Ian nu-l auzi.

— Bine, atunci ne vedem după-amiază. Iar până atunci, calmează-te! După o scurtă tăcere, continuă: Şi eu te iubesc. Pa!

Rezistând impulsului de a da cu pumnul în ceva, Ian aşteptă ca ea să se întoarcă spre el. Când o făcu, văzu că expresia de pe chipul ei era mult mai supusă decât i-ar fi plăcut lui.

— Mă urăşte chiar atât de mult? o întrebă Ian.

Ea clătină din cap.

— Indiferent ce a spus, nu e vorba doar despre tine. Este vorba despre mine şi Alex. Şi despre faptul că i-am ascuns asta timp de o săptămână.

— Ai zis că el e familia ta.

Ea îl privi cu ochi mari şi sticloşi.

— Este. Alex şi mama mea vitregă. Ei sunt tot ce am.

Ian îşi dori să fi fost inclus pe acea listă scurtă. Nu conta cât de puţin o cunoştea, fiindcă tot ce ştia deja îl

convinsese că era o femeie specială. Omul potrivit pentru el într-o viaţă personală altminteri pustie. În afară de familie, pentru care ar fi făcut orice, nu mai existase nimeni pentru care să fi avut sentimente atât de puternice. S-o piardă înainte de a începe o relaţie nu era o opţiune.

— Dar părinţii tăi?

Ea înghiţi în sec.

— Mama a murit când aveam 16 ani. Iar tata... Nu suntem în relaţii bune şi nu vreau să vorbesc despre el. Niciodată.

Ian acceptă acea declaraţie. Deocamdată.

— Mă poţi duce să-mi iau maşina? întrebă ea.

— Desigur.

Dimineaţa o luase razna într-un mod la care nu s-ar fi aşteptat şi nu vedea nicio cale de a drege lucrurile. Până când ea nu făcea pace cu Alex, indiferent cât s-ar fi străduit, Ian n-ar fi putut îmbunătăţi situaţia. Ceea ce făcea ca întâlnirea lui Ian cu fraţii săi vitregi din seara următoare să fie şi mai importantă.

Capitolul 7

Riley îşi scoase hainele şi intră sub duş, nerăbdătoare să scape de stresul acelei zile. Însă nici toată apa fierbinte din lume n-ar fi putut şterge gândul că Alex nu era mulţumit de relaţia ei cu Ian. Era puţin spus că el detesta ideea ca Riley şi Ian să fie împreună. Nu ar fi stat în calea ei, dar nici nu putea zice că era încântat. Nu avea încredere în fratele lui vitreg, iar ea înţelegea de ce.

Pe vremea când erau copii, iar Alex aflase că avea un frate mai mare, fusese nerăbdător să-l cunoască. Să aibă pe cineva care să-l protejeze, în loc ca el să fie cel care să-i protejeze mereu pe fraţii lui. Ian jucase fotbal în liceu, la fel ca Alex. Ian obţinuse o bursă la Universitatea din Florida, la fel ca Alex. Dar, indiferent câte asemănări existau între ei doi, Ian îi respingea pe Alex şi pe familia lui.

Desigur, totul avea sens. Sienna, sora lui Alex, din pricina leucemiei din copilărie, făcuse ca mama lui Ian să afle de relaţia tatălui lor. Sienna avusese nevoie de un donator de măduvă, iar Robert Dare dezvăluise adevărul, în speranţa că unul dintre ceilalţi copii era compatibil. Avery era, ceea ce făcuse ca între Avery, Olivia şi Sienna să se creeze o legătură în timpul petrecut la spital.

Trist era că Savannah ştiuse mereu despre soţia şi copiii lui Robert Dare. Acceptase acest lucru, deoarece căsătoria cu Emma St. Claire fusese de convenienţă, în vreme ce el o iubea pe Savannah. Şi, cu toate că Alex fusese un copil apărut din greşeală, relaţia lor se consolidase, iar el îşi întemeiase a doua familie. Îşi petrecuse timpul cu ei, chiar mai mult decât cu familia adevărată.

Aşa că boala Siennei fusese catalizatorul distrugerii familiei lui Ian. Fireşte că nu dorea să aibă de-a face cu copiii pe care tatăl lui îi făcuse cu altă femeie. Din punct de vedere raţional, Alex înţelesese acest lucru, dar, pe măsură ce deveniseră oameni în toată firea, în loc să treacă peste greşelile tatălui lor, competiţia dintre ei nu făcuse decât să se intensifice, mai ales că Alex fusese ales de echipa Tampa Breakers, în vreme ce Ian deja îşi începuse ascensiunea în cadrul organizaţiei Thunder, iar acesta era alt motiv de rivalitate care să-i îndepărteze.

Iar acum, exact când Ian întinsese o mână împăciuitoare, Riley se amesteca în relaţia lor. Ceea ce însemna că trebuia să facă tot posibilul ca Alex să accepte oferta de pace a lui Ian.

În primul rând, nu avea să se ducă la cina de duminică, pentru a le da posibilitatea să fie singuri. Şi intenţiona să păstreze distanţa faţă de Ian până când cei doi bărbaţi aveau să se obişnuiască unul cu altul. Până atunci, nu putea decât să se roage ca ei să ajungă să înţeleagă.

*

Cu toate că plănuise să mănânce acasă duminică seară, când mama ei vitregă sună şi o invită la cină, Riley acceptă. Orice era bine-venit pentru a nu se gândi la ce se petrecea acasă la Ian, între el şi fraţii lui vitregi. Îşi făcea griji că, până la urmă, cei doi aveau să se bată ori să se ignore, ajungând să nu rezolve nimic. Să iasă undeva cu Melissa însemna să aibă altceva la care să se gândească.

Melissa alese Nobu, un restaurant de la Shore Club, unde se servea sushi, pe Collins Avenue. Riley se îmbrăcă potrivit ocaziei, cu o rochie albă de vară, sandale argintii fără toc şi bijuterii vesele. Melissa veni s-o ia şi plecară la restaurant.

Femeia tocmai se întorsese din luna de miere cu al doilea soţ, care era neurochirurg la Spitalul Universitar din Miami. Părul ei blond era şi mai deschis datorită soarelui, tenul alb era rozaliu, iar chipul părea relaxat şi fericit. Arăta mai tânără decât anii pe care îi avea, dar mereu fusese aşa.

Fură conduse la o masă din centrul sălii slab luminate, având perdele albe de jur-împrejur. Melissa comandă un pahar cu Chardonnay, iar Riley ceru o apă minerală.

— Aşadar, acum eşti doamna Masterson? întrebă Riley subliniind noua ei calitate.

— E minunat! Recomand asta cu tărie, rosti Melissa zâmbind.

— Ce anume? Luna de miere sau măritişul cu un doctor? o tachină Riley.

— Ambele. Melissa rânji. Tu ce mai faci?

— Excelent!

Riley se sili să zâmbească, nedorind s-o îngrijoreze pe Melissa când părea atât de relaxată şi de fericită. Mama ei vitregă puse meniul deoparte fără a se uita în el.

— N-ai fost niciodată în stare să mă minţi, aşa că nu începe acum. Sunt capabilă să văd crisparea din expresia ta. Ce-i în neregulă?

— Aş prefera să aud mai multe despre croaziera voastră în jurul insulelor greceşti decât să vorbesc despre mine.

Melissa miji ochii.

— Asta poate aştepta. Ce s-a întâmplat? Mama ei vitregă o ţintui cu o privire hotărâtă. Ce-ar fi să încep eu cu fotografia care ieri a făcut furori pe internet? întrebă ea văzând că Riley rămase tăcută.

— De când citeşti tu blogurile de sport? vru ea să ştie.

— Eu, nu. David o face, răspunse femeia, referindu-se la noul ei soţ. Aşadar, e ceva ce vrei să-mi zici?

Riley se înfioră, dar Melissa îi fusese întotdeauna cea mai bună mamă şi prietenă, aşa că se decise să-i mărturisească.

— M-am culcat cu Ian, fratele vitreg al lui Alex.

— E complicat.

Riley încuviinţă din cap.

— Alex mi-a fost mereu alături. Îl doare că lucrez pentru echipa lui Ian, îl doare că nu i-am spus asta şi…

— E posibil să fie gelos? întrebă Melissa.

Un chelner veni să le ia comanda.

— Alege tu. Eşti expertă în sushi.

După ce dădură comanda, Melissa o ţintui pe Riley cu o privire care îi zise că nu avea de gând să renunţe la conversaţia de dinainte.

— Nu cred că este gelos. Suntem doar prieteni. Niciodată nu ne-am gândit altfel unul la altul.

Mama ei vitregă îşi sprijini bărbia în palmă.

— Nu ştiu ce să spun. El a fost foarte protector cu tine de când…

— A fi protector nu e acelaşi lucru cu a avea genul acela de sentimente. Pur şi simplu, nu dorea să mă vadă că sufăr.

— Ian te-ar face să suferi? întrebă Melissa ajungând la fondul problemei.

Riley suspină îndelung.

— Nu ştiu. Este plin de contradicţii. Pe de o parte, este autoritar, îmi zice că mergem la cină şi că trebuie să fac ce vrea el, iar asta mă înfurie.

Omise faptul că dominaţia lui se extindea în dormitor.

— Iar pe de altă parte? întrebă Melissa receptivă.

— Pe de altă parte, simt că are mare grijă de mine şi

că sunt… în siguranţă.

Riley îşi feri privirea, simţindu-se incapabilă să se uite în ochii celeilalte femei. Melissa era cea mai puternică femeie pe care o cunoştea, modelul ei în toate privinţele. Când tatăl lui Riley o agresase pe Melissa, ea ripostase, iar când el se luase de Riley, chiar îl părăsise. Melissa fusese cea care o învăţase pe Riley să fie ea însăşi.

Spre deosebire de mama ei, care fusese o femeie prea iubitoare, prea grijulie, prea cumsecade. Cu toate că îşi iubise fiica necondiţionat, iar fetei încă îi era dor de ea, Riley se simţea recunoscătoare că o avea pe Melissa pentru a-i urma exemplul. Şi îi era greu să şi-o amintească pe mama ei pentru că, odată cu acele amintiri, era silită să le suporte şi pe cele legate de abuzurile fizice şi psihice la care le supunea misoginul ei tată şi de modul docil în care mama ei le acceptase, devenind şi mai umilă pe măsură ce treceau anii. Se cutremură gândindu-se la asta.

— Riley, unde ai dispărut? întrebă Melissa punându-şi o mână peste mâna ei.

Ea înghiţi în sec.

— Undeva unde amândouă am promis că nu vom mai ajunge niciodată.

Zâmbetul luminos al Melissei păli.

— Iubito, nu te mai gândi la tatăl tău. Nu-l poţi schimba, aşa că nu are rost să retrăieşti ce a fost.

Riley clătină din cap.

— N-o fac. Nu aşa. Mă gândeam doar cât de norocoasă am fost că tata s-a însurat cu tine.

Melissa o strânse de mână.

— Tu eşti singurul lucru bun din acea perioadă a vieţii mele. Eşti fiica mea, Riley. Poţi discuta absolut orice cu mine. Aşadar, ce anume te sperie la Ian? Fiindcă îmi dau seama că te sperie ceva, ceva ce nu este legat de Alex.

Uimită de cât de bine o cunoştea mama ei vitregă, Riley râse.

— Eşti foarte perspicace.

Melissa ridică din umeri. Şi aşteptă.

— Nevoia lui Ian de a controla totul mă sperie. Mă tem

să nu mă las atât de atrasă de el încât, atunci când îmi voi da seama că este ca tata, să nu fie prea târziu. Şi totuşi, ştiu că nu e deloc aşa. Ian niciodată n-ar…

Riley se sufocă şi flutură din mână pentru a sugera că avea nevoie de un răgaz ca să-şi vină în fire. Detesta din tot sufletul că, după atâţia ani, amintirile acelea încă o puteau zgudui profund.

Melissa o strânse şi mai tare de mână.

— Instinctul tău este esenţial. Iubito, eu am ştiut. Când mă gândesc la zilele de dinainte de a ne căsători, îmi dau seama că, în sinea mea, am ştiut. El niciodată nu m-a făcut să mă simt în siguranţă. Acesta este un cuvânt foarte puternic. Aşa că ai încredere în instinctul tău!

Riley încuviinţă din cap.

— Dar tot trebuie să mă gândesc la sentimentele lui Alex, iar el are tot dreptul să nu-l placă pe Ian. Să nu aibă încredere în el. Şi eu am încredere în instinctul lui Alex.

— S-ar putea ca el să fie prea implicat emoţional pentru a-l vedea pe fratele lui vitreg aşa cum este cu adevărat, medită Melissa. Nu-ţi poate impune cu cine să te vezi ca o condiţie pentru a ţine la tine sau a-ţi fi alături. Nu e corect.

Riley clipi când auzi asta.

— Spui mereu lucruri inteligente.

— Şcoala vieţii dure, iubito! Dar nu uita că întotdeauna există lumină la capătul tunelului. Viaţa mi l-a adus pe David.

Melissa se lumină la faţă când pomeni de noul ei soţ.

Fericită să încheie discuţia despre Alex şi Ian, Riley schimbă subiectul, trecând la luna de miere a celeilalte femei. De data asta, Melissa fu încântată să-i facă pe plac, iar tot restul delicioasei cine o distră pe Riley cu povestiri despre insulele greceşti, făcând-o să nu se mai gândească la ce o frământa.

*

Fraţii lui Ian sosiră înaintea orei la care trebuiau să

vină ceilalţi. El aprecie susţinerea lor. Fără a fi discutat înainte, toţi ştiau ce dificilă urma să fie seara aceea. Cei nouă copii ai lui Robert Dare nu mai fuseseră niciodată cu toţii singuri în aceeaşi încăpere.

Într-adevăr, fetele se apropiaseră una de alta, dar nu şi băieţii. Ian ştia că fiecare avea propriile resentimente, însă toţi acceptaseră să vină la cină.

— Hei, burgerii sunt o alegere bună, spuse Tyler intrând în bucătărie. Sunt mâncarea mea preferată.

Se uită la burgerii din vită Kobe stivuiţi într-un vas care menţinea mâncarea caldă şi la cartofii prăjiţi aflaţi în al doilea vas. Întinse mâna ca să ia unul.

— Hei! îl înghionti Olivia pe Ty înainte ca acesta să apuce a lua unul. Aşteaptă sosirea invitaţilor, spuse ea, tonul ei semănând foarte mult cu al mamei lor.

— Îmi strici cheful! mormăi Ty. Mă duc să mă uit la baseball împreună cu Scott.

— Ia o bere! strigă Ian în timp ce Ty ieşea din încăpere.

Olivia râse.

— Bărbaţii şi burţile lor! Sunteţi atât de uşor de convins!

— Totuşi, Avery e cu ei, iar chipsurile sunt acolo, zise Ian.

— Ea s-a descurcat întotdeauna cu băieţii.

— Nici ţie nu ţi-a fost prea greu, îi aminti el.

Olivia zâmbi.

— Trebuie să-ţi spun că ai pregătit o masă foarte bogată.

— Mă străduiesc doar să fiu o gazdă bună.

— Sau încerci să impresionezi o anumită femeie?

Olivia se uită în jur, luă un burger şi muşcă din el înainte ca Ian s-o poată opri. Ian îşi dădu ochii peste cap văzând îndrăzneala ei, deşi n-ar fi trebuit să-l mire. Însă nu avea de gând să facă vreun comentariu în privinţa lui Riley.

O avusese în patul lui, fusese în trupul ei şi voia să mai intre acolo. La naiba, da, voia s-o impresioneze!

Iar pentru asta, avea nevoie ca ea să fie acolo.

Se uită la ceas. Nu doar fraţii lui vitregi întârziau, ci şi Riley. Stomacul i se strânse, dar nu de foame.

Li se alătură fraţilor săi, care stăteau în faţa televizorului, iar când următoarea jumătate de oră trecu fără ca nimeni să apară şi fără niciun telefon prin care cineva să se scuze, furia începu să-i ardă măruntaiele.

Se duse în living şi privi oraşul, priveliştea oferită de Miami liniştindu-l de obicei. Nu şi în seara aceea.

— Hei!

Se întoarse şi o văzu pe Avery apropiindu-se de el.

— Bună, spuse ea îmbrăţişându-l.

— Bună, răspunse el şi o sărută pe frunte.

— Sunt sigură că vor veni curând, rosti ea.

Întotdeauna fusese cea mai naivă dintre ei, iar el o iubea pentru bunătatea înnăscută.

— Nu ştiu. Poate că au vrut să dovedească ceva cu asta şi au reuşit. Nu vor să aibă de-a face cu mine.

Cum ar fi putut arăta asta mai clar decât neonorându-i invitaţia în faţa fraţilor lui?

Ea clătină din cap.

— Nu este genul Siennei să facă aşa ceva.

— Ai vorbit cu ea? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Am fost atât de încântată că a acceptat invitaţia transmisă de Olivia, încât am sunat-o. Dar ea nu m-a sunat înapoi. Ceea ce iarăşi nu e genul ei.

— Alex, murmură el.

— Ce-i cu el? întrebă Avery.

Ian suspină, gândindu-se la fratele lui vitreg şi la sentimentele acestuia legate de legătura lui cu Riley.

— Nu e foarte încântat de mine în clipa asta. Nu m-ar mira ca el să-i fi făcut pe toţi să nu mai vină.

— Acordă-i un răgaz. Să ştii că Alex nu este un om rău. El doar…

— Nu vreau să aud! se răsti el întrerupându-o.

Ian nu voia să audă că nici lui Alex nu-i fusese uşor. Avery încuviinţă din cap privindu-l cu ochi trişti.

— Nu vreau să mă răzbun pe tine, zise el. Du-te la

ceilalţi! Vin şi eu imediat.

— Dar nu uita că ne ai pe noi, spuse ea, şi îl îmbrăţişă din nou.

Pentru că era cea mai mică dintre ei, Ian părea adesea că nu o lua în serios, însă ea era sora lui dragă, cu o inimă mare.

— Mersi!

Îi strânse mâna, iar în vreme ce ea se ducea la sora şi la fraţii lor, el se răsuci din nou spre fereastră.

Timpul continuă să treacă şi era tot mai clar că ei nu aveau să vină. Cu cât Ian se gândea mai mult la asta, cu atât mai sigur era că Alex era responsabil pentru respingerea fraţilor lui vitregi. Ticălosul era furios din pricina relaţiei lui cu Riley şi îşi făcea cunoscute sentimentele în cel mai evident mod posibil. Totuşi, motivul pentru care Alex îl displăcea atât de tare era peste puterea lui de înţelegere.

Îşi amintea foarte clar ce se petrecuse în acele zile după ce aflase de *cealaltă* familie a tatălui său. Ian luase maşina unui prieten pentru ca tatăl lui să n-o recunoască şi străbătuse un drum de două ore în afara oraşului, dorind să vadă cu ochii lui. Şi îşi văzuse tatăl, care nu avea timp pentru el şi fraţii lui, jucând fotbal pe peluza din faţă cu celălalt fiu.

Cu amintirea aceea încă vie în mintea lui, simţi că ruşinea şi frustrarea i se amplificară. Ruşine pentru că ajunsese la asemenea extreme, comandând un meniu scump şi deschizându-şi uşa casei şi sufletul pentru Sienna, Alex şi Jason, doar pentru a fi umilit în faţa oamenilor pe care îi iubea cel mai mult.

Şi, ca şi cum nu era de ajuns că ei nu veniseră, lipsea şi Riley. Îi spusese clar că îşi dorea ca ea să vină. Slavă Domnului că nu-i zisese că avea nevoie să-l ţină de mână de-a lungul acestei seri blestemate, că s-ar fi simţit şi mai rău!

Când avusese de făcut o alegere, Ian pierduse din nou în faţa fratelui său vitreg.

*

Când ajunse acasă după cină, Riley nu putu să nu se întrebe cum decurseseră lucrurile între Ian şi Alex. Se decise să-l sune pe prietenul ei, sperând că avea să-i dea veşti bune despre modul cum evoluaseră lucrurile între el şi fratele lui vitreg. Îl apelă, iar Alex răspunse după ce telefonul sună o singură dată.

— Bună, Ri!

Ea îi auzi în fundal pe colegii lui de echipă şi se încruntă.

— Unde eşti?

— Am invitat nişte tipi la mine.

— După ce te-ai întors de la Ian? întrebă ea.

El râse cu poftă.

— Glumeşti? De ce dracu' m-aş duce acolo? Că doar ţi-a tras-o… efectiv.

Ea se crispă.

— Eşti beat!

— Şi tu ai putea fi dacă ai veni să petreci cu noi, spuse el.

Ea închise ochii şi gemu. Pentru un om care intervenise ori de câte ori avusese nevoie de el, se purta ca un copil răsfăţat. Asta se întâmpla din cauza contractului important pe care îl avea, dar şi din cauză că părinţii lui nu fuseseră deloc stricţi.

— Ai aşteptat ani întregi o apropiere de fratele tău vitreg, spuse ea încercând să-l facă pe Alex să fie raţional. De ce să nu vă întâlniţi la jumătatea drumului?

— Vin imediat! le strigă el prietenilor săi.

Ea presupuse că el se duse undeva unde era linişte, pentru că zgomotul din fundal dispăru.

— Fiindcă n-am încredere în motivele lui. N-am încredere în purtarea lui faţă de tine. Dacă se foloseşte de tine pentru a mă enerva?

Ea se înfioră gândindu-se la sensul din spatele cuvintelor lui.

— Măgulitor! Foarte măgulitor!

— Ştii la ce mă refer. El nu te merită. Şi n-am deloc încredere în el, punct!

Riley îşi dădu ochii peste cap.

— N-ai de unde să ştii dacă poţi avea sau nu încredere în el până ce nu ajungi să-l cunoşti. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o pentru mine!

Se lăsă o tăcere grea, ceea ce însemna că el măcar asculta.

— Nu ştiu dacă pot face asta, Ri.

Lui Riley i se strânse inima de durere. Cu toate că nu-l cunoştea de mult timp pe Ian, voia să-l cunoască mai bine, nu dorea să încheie relaţia cu el. Dar nici pe Alex nu voia să-l piardă. Nu-şi putea imagina viaţa fără el.

— Cum li s-a părut această seară fraţilor tăi? întrebă ea sperând că Ian făcuse progrese cu sora şi fratele lui Alex.

Răspunsul lui fu rostit printre dinţi.

— Ce-ai zis? întrebă ea sperând că nu auzise bine.

— Nici ei nu s-au dus la Ian, spuse Alex părând mai docil decât înainte.

Poate că desluşise în vocea ei cât de important era acel subiect pentru ea.

Simţind că se sufocă, Riley clătină din cap. Nu se putu hotărî să-l întrebe pe Alex dacă el le ceruse fraţilor lui să nu se ducă la Ian. Nu voia să ştie şi nici să audă altă motivaţie care s-o dezamăgească.

— Sună-mă mâine-dimineaţă, după ce te trezeşti din beţie, rosti ea simţindu-se incapabilă să mai discute cu el.

— Riley, hai! Nu-l pune pe el între noi!

Ea clătină din cap.

— Tu eşti cel care face asta, nu eu. Noapte bună, Alex!

Închise, simţindu-se copleşită de tot felul de emoţii. De la furie şi dezamăgire produsă de cel mai bun prieten la îngrijorare sinceră în privinţa modului cum se simţea Ian în urma respingerii lor. Îşi promisese să păstreze distanţa, dar, ştiind că într-un fel pentru ea întinsese o mână *celeilalte* familii, trebuia să-l vadă. Să vadă dacă era în regulă.

*

Riley opri în faţa clădirii lui Ian, îşi lăsă maşina în grija valetului, apoi se îndreptă spre bărbatul de la biroul din hol pentru a-i spune cine era. Îşi dorea să fi putut urca fără a se anunţa, dar, dacă voia să-l vadă pe Ian, trebuia să i se dea de veste şi să se obţină permisiunea lui.

— Sunt Riley Taylor şi am venit la Ian Dare, îi spuse ea omului în vârstă, îmbrăcat în uniformă.

Acesta tastă numele ei.

— Sunteţi pe listă, domnişoară Taylor. Puteţi urca direct.

Luată prin surprindere, ea miji ochii, apoi se gândi că probabil Ian o trecuse pe listă fiindcă o invitase la reuniunea de familie. Şi nici ea nu venise. Desigur, contase pe Alex şi pe atitudinea lui ca să-şi justifice absenţa, fără a se gândi că el nu avea să vină şi că urma să le ceară fraţilor lui să facă acelaşi lucru.

Când liftul o lăsă în apartamentul lui Ian, el o aştepta cu braţele încrucişate la piept.

— Ai cam întârziat la petrecere, nu-i aşa? o întrebă el pe un ton sarcastic.

— Îţi pot explica.

— Nu te osteni, rosti el.

— Ian! se răsti îngrozită o femeie.

„Olivia”, se gândi Riley recunoscându-i vocea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Ian nu era singur. Olivia veni dinspre bucătărie.

— Bună, Riley, spuse ea cu căldură.

— Cine a venit? întrebă o femeie din altă cameră.

— Vino încoace, Avery. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

Şi ia-i cu tine pe Scott şi pe Tyler, îi răspunse Olivia.

— Asta-i pierdere de vreme, zise Ian. Riley nu rămâne.

Olivia se încruntă la el.

— Ce este?

O versiune mai tânără a Oliviei, la fel de atrăgătoare, li se alătură.

— Riley, ea e sora noastră, Avery.

Riley îi zâmbi celeilalte femei.

— Mă bucur să te cunosc, zise ea.

— Av, cred că e timpul să plecăm cu toţii.

Olivia se uită cu înţeles la Riley şi la Ian.

— Ţi se pare că am de gând să plec? întrebă un bărbat înalt, superb, cu părul negru, care se apropie ridicând burgerul pe care îl ţinea în mână. Abia încep să mă simt bine.

— Ia-l cu tine, replică Avery, evident pricepând la ce se referise sora ei.

Riley aprecie încercările fetelor de a-i lăsa singuri pe ea şi pe Ian.

Ignorând cererea surorilor lui de a pleca, fratele mai înalt se apropie de Riley.

— Ce se petrece? întrebă alt bărbat care avea o bere în mână.

Avery şi Olivia suspinară simultan.

Dacă Riley m-ar fi fost atât de supărată, s-ar fi amuzat studiind relaţia dintre fraţi. Ea nu putuse decât să-şi dorească o familie atât de unită.

— Aceşti doi neanderthalieni sunt fraţii noştri, Scott şi Tyler, spuse Olivia.

Riley se uită la ei. Cu toate că semănau cu Ian, amândoi erau mai veseli, lucru ce se vedea în sclipirea din ochi şi în căldura chipurilor. Ian, chiar şi atunci când era foarte relaxat, părea veşnic îndurerat. Fraţii lui aveau părul negru, însă ochii lor erau de un albastru mai intens şi amândoi erau frumoşi de picau. „La naiba, părinţii lor au făcut copii splendizi!”, se gândi ea.

— Mă bucur să vă cunosc, le spuse ea.

— Regret că trebuie să plecăm, zise Olivia înghiontindu-l pe unul dintre fraţi în coaste.

— Bună, Riley! Eu sunt Tyler, rosti el ignorându-şi sora. Şi îmi face întotdeauna plăcere s-o cunosc pe una dintre…

— Taci din gură, Ty! îl avertiză Ian pe un ton pe care Riley nu-l mai auzise niciodată.

Scott rânji netulburat de furia fratelui său.

— V-am zis eu că are intenţii serioase în privinţa ei.

Privirea lui Riley se îndreptă spre Ian, a cărui expresie rămase în continuare neutră, în contradicţie cu furia exprimată de cuvintele lui.

— Îţi cer scuze, dar toţi fraţii mei sunt nişte măgari, spuse Avery. Mă bucur să te cunosc, Riley. Dar îmi doresc s-o fi făcut în circumstanţe mai amuzante.

— Şi eu simt acelaşi lucru, murmură ea, simţind că o place şi pe cealaltă soră.

Ty se apropie de Riley cu un mers falnic, care îi aminti mai degrabă de Alex decât de Ian.

— Îmi doresc să te fi cunoscut eu primul, zise el zâmbindu-i fermecător.

Mârâitul lui Ian îi spuse lui Riley că nu-i plăcea atenţia pe care i-o acorda fratele lui, chiar dacă încă era supărat pe ea.

— Chiar dacă m-ai fi cunoscut primul, cred că tot Ian ar fi fost mai pe gustul meu.

Tyler râse cu poftă, la fel şi Scott.

— Îmi place de ea, rosti Scott peste umăr, uitându-se la Ian.

Riley izbuti să zâmbească în ciuda faptului că privirea lui Ian era în continuare mânioasă.

— Haideţi, băieţi! O să vă pun mâncare la pachet, le spuse Avery fraţilor ei.

Olivia începu să vorbească cu Riley, în vreme ce Ian o sfredelea cu privirea. Ei i se strânse stomacul la gândul că avea să rămână singură cu el, dar voia să-i explice de ce nu venise mai devreme.

Câteva minute mai târziu, surorile îi scoaseră din apartamentul lui Ian pe bărbaţii cârtitori, care aveau în mână câte o pungă cu burgeri. Înainte de a intra în lift, Olivia se opri lângă Riley.

— Să ştii că suferă, îi şopti ea.

— N-am ştiut că ei nu vor veni, îi răspunse la fel de încet.

Olivia îi studie chipul.

— Vreau să te cred... deoarece consider că eşti singura care poate ajunge la sufletul lui.

— Ce vrei să spui? Voi toţi sunteţi foarte apropiaţi.

Cealaltă femeie se încruntă.

— Dacă vrei pleacă, interveni Ian înainte ca Olivia să-i răspundă.

Olivia se aplecă spre ea.

— Dacă îl vei face pe fratele meu să sufere, te voi concedia, iar asta va însemna să pierdem o secretară a naibii de bună.

— Astăzi noua mea funcţie? întrebă Riley glumind cu voce tare în vreme ce, în sinea ei, aprecie firea protectoare a Oliviei.

De fapt, asta îi aminti câtă grijă aveau ea şi Alex unul de altul.

Olivia râse.

— De fapt, noua ta funcţie s-ar putea să fie de asistentă a secretarei care se ocupă de deplasări, dar o să vorbim luni despre asta. Baftă aici! rosti ea devenind serioasă înainte de a se răsuci şi de a intra în lift.

Riley aşteptă până ce se închiseră uşile, apoi se întoarse spre Ian.

Rămăseseră singuri.

El nu se uita la ea, iar respingerea lui o duru.

— De ce ai venit? întrebă el.

Ea înghiţi în sec.

— Ca să-ţi explic de ce n-am venit mai devreme. Ştiam că, dacă voi fi aici, voi reprezenta un motiv de discordie între tine şi Alex, aşa că am rămas acasă. M-am gândit că, dacă veţi avea ocazia să vă cunoaşteţi, ne va fi mai uşor să fim împreună.

— Dar nu s-a întâmplat asta, nu-i aşa? rosti el cu amărăciune.

Riley nu-i mai suporta atitudinea. Se apropie şi îi invadă spaţiul personal.

— N-am ştiut că Alex nu va veni, spuse ea pe un ton ridicat din pricina frustrării.

El scrâşni din dinţi.

— Aproape că te-am implorat să vii astăzi.

— Ţi-am zis că o să vorbesc cu Alex şi am făcut-o. Era supărat şi neîncrezător. M-am gândit că lucrurile vor decurge mai bine dacă nu sunt aici.

— Te-ai înşelat.

Ea îi puse mâna pe braţ. Simţi că o arde palma când îl atinse. Îşi dorea să-l facă să înţeleagă. Avea nevoie ca el să priceapă.

— Ian, te rog!

Fiindcă el nu cedă, ea se uită în altă parte, iar privirea i se opri asupra oglinzii de pe peretele din apropiere. Se văzu pe sine cu mâna pe braţul lui, rugându-l s-o ierte pentru ceva ce nu făcuse intenţionat. Deodată, imaginea se transformă, în mintea sa înfăţişând-o pe mama ei în genunchi, implorându-l pe tatăl ei s-o ierte pentru vreo scăpare minoră, care nu avea de ce să stârnească furie ori supărare.

Întotdeauna se sfârşea în acelaşi fel. El o plesnea cu dosul palmei, trântind-o la podea şi făcând-o să alunece până ce se izbea de perete.

O cuprinseră greaţa şi panica şi îşi luă repede mâna de pe braţul lui.

— Ştii ceva? Să te ia dracu', Ian! Făcu încă un pas înapoi, iar trupul începu să-i tremure. E clar că nu mă vrei aici, iar eu în mod cert nu am de ce să-ţi cer iertare pentru nimic.

Se îndreptă grăbită spre lift şi apăsă butonul de mai multe ori, dorindu-şi să vină mai repede.

— Haide, haide! murmură ea, nevrând să se uite peste umăr la bărbatul din spatele ei.

Capitolul 8

Izbucnirea lui Riley străpunse furia înăbuşită toată ziua de Ian. O văzu stând în faţa liftului, apăsând panicată butonul, iar furia lui, pe care niciodată n-ar fi îndreptat-o

împotriva ei, se risipi, fiind înlocuită de îngrijorare.

— Riley!

Ea îl ignoră.

Uşile ascensorului se deschiseră, iar Ian se repezi spre ea, apucând-o de talie şi trăgând-o înapoi înainte ca ea să apuce să urce.

— Dă-mi drumul!

Se zvârcoli în mâinile lui, însă el aşteptă până când uşile liftului se închiseră, apoi îi făcu pe plac. Riley se răsuci spre el, pe chipul ei expresiv citindu-se furia.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă el.

— Tu să-mi spui! Am venit aici pentru a mă asigura că eşti în regulă, iar tu m-ai tratat ca pe o *persona* non grota în faţa familiei tale.

Da, aşa făcuse. Nu se simţise niciodată atât de furios şi de rănit, iar toată situaţia aceea nu avea niciun sens. De ce naiba îi păsa că fraţii lui nu veniseră când el oricum nu dorise să-i invite? O făcuse doar pentru a afla adresa şi numărul de telefon ale lui Riley, dar, văzând că nici ea nu venea, trăsese concluzia că îl alesese pe Alex în defavoarea lui. Ceea ce explica furia lui nebună, care ascundea durerea din suflet.

Însă nimic din toate astea nu explica de ce ea se speriase brusc – pentru că asta făcuse. Într-adevăr, fusese un măgar, dar nu se purtase chiar aşa de urât ca ea să reacţioneze astfel. Ştia că Riley nu avea să-şi schimbe atitudinea dacă el nu ceda primul.

— Îţi cer scuze! rosti el.

Ea făcu ochii mari.

Ian se simţi la fel de şocat de vorbele care îi ieşiseră din gură. Erau cuvinte pe care nu le folosea niciodată pentru că, din experienţa lui, îl făceau să pară slab. Dar alături de acea femeie se părea că nu exista niciun lucru pe care să nu-l poată spune ori să nu-l facă.

Având nevoie de spaţiu, se duse la barul din living şi îşi turnă ceva de băut. Sorbi zdravăn, iar în timp ce alcoolul îi ardea gâtul, o studie pe Riley, văzând-o pentru prima dată în acea seară.

Purta o rochie albă cu bretele, care se lipea de curbele ei generoase, iar buclele îi cădeau pe umeri şi pe spate. În clipa aceea, nu-şi dorea decât s-o apuce de părul acela superb, s-o tragă cu putere spre el, să se piardă în trupul ei cald şi umed şi să uite că îi îngăduise fratelui său vitreg să-l rănească. S-o facă să uite că se purtase atât de urât cu ea. Dar asta nu avea să rezolve situaţia în care erau.

Amândoi exageraseră. Îşi înţelegea propriile reacţii, cel puţin pe cele legate de ea. Însă nu le înţelegea pe ale ei, aşa că misterul lui Riley persista.

— Eşti în regulă? întrebă el de la distanţă.

Riley trase adânc aer în piept, încă încercând să se calmeze, să se asigure că imaginea din oglindă nu fusese reală. Îşi jurase să nu fie niciodată *acea* femeie, care avea nevoie de un bărbat cu atâta disperare încât să accepte orice din partea lui.

Derulă în minte întâmplările din ultimele minute. El fusese rece şi intransigent, însă ea o luase razna. Da, el o înşfăcase, dar îi dăduse drumul atunci când ea îi ceruse asta.

Şi îi ceruse scuze.

Două lucruri pe care tatăl ei nu le făcuse niciodată.

Gândind raţional, ştia că oamenii puteau să se certe şi să se împace, iar ei asta făcuseră. Avuseseră o dispută.

Înghiţi nodul din gât şi se apropie încet de Ian.

— Nu înţeleg pe deplin ceea ce tocmai s-a întâmplat între noi, îi spuse ea cu sinceritate.

El îi întâlni privirea, în ochii lui albaştri-cenuşii citindu-se o confuzie similară.

— Nici eu nu sunt sigur că pricep.

Arătă spre canapea, iar ea îl urmă într-acolo, aşezându-se la doar câţiva centimetri distanţă de el. Câteva minute lungi, stătură în tăcere. În cele din urmă, Ian vorbi:

— Ani întregi, mi-am zis că nu vreau să am de-a face cu ei.

Ea ştiu că se referea la ceilalţi copii ai tatălui său şi încuviinţa din cap, dorind ca el să continue fără întreruperi.

Când vorbi, trăsăturile lui sculptate se aspriră.

— Când tata mi-a dat adresa şi numărul tău de telefon în schimbul încercării de a mă apropia de fraţii mei vitregi, am profitat de ocazie. L-am lăsat să mă mituiască, iar de-atunci mă tot frământă motivul pentru care am făcut-o.

— Poate că ai dorit cu adevărat un pretext pentru a-i cunoaşte mai bine? sugeră ea gândindu-se că, în sinea lor, Alex şi Ian voiau acelaşi lucru.

El suspină sacadat.

— Mda. Şi tocmai asta mă tulbură. Nu vreau să îmi doresc ceva de la ei, rosti el trecându-şi o mână prin părul scurt.

— De ce îi urăşti atât de mult? întrebă ea ezitând. Înţeleg resentimentele pe care le ai faţă de tatăl tău. Dar Alex şi fraţii lui sunt victimele circumstanţelor în aceeaşi măsură în care sunteţi tu şi fraţii tăi.

— Pentru că el i-a ales pe ei. Fiecare cuvânt ieşi cu forţă şi îndurerat. Iar înainte de a o spune tu, află că sunt perfect conştient că acestea nu sunt gânduri de adult raţional.

Neputând să nu-i răspundă, ea se trase mai aproape de el şi îi cuprinse o mână între palme.

— Nu, sunt sentimentele unui copil rănit.

El se încruntă.

— Eram adult când am aflat de ei.

— Aveai cam 18 ani, nu?

El încuviinţă din cap.

— Dacă mă întrebi pe mine, 18 ani este o vârstă intermediară. Ai fost îndreptăţit să ai resentimente.

El se uită în altă parte, iar ea simţi că îşi făcea ordine în gânduri.

— Festivităţi de absolvire, zile de naştere, un braţ rupt, un apendice spart… Tata nu ne-a fost alături în niciuna dintre aceste ocazii. Credeam că era prea ocupat cu munca, iar cu toate că nu era în regulă să lipsească atât de mult, puteam înţelege. Şi îl admiram că avea o etică a muncii atât de puternică, încât să ofere familiei tot ce era necesar. Să ne ofere nouă.

Ea şi-l imagină pe copilul care îşi idolatrizase tatăl, iar inima i se înmuie şi mai tare.

— Dar s-a dovedit că, deşi muncea, trăia cu ei, continuă el. Fiindcă o iubea pe Savannah, în vreme ce se însurase cu mama deoarece îl siliseră părinţii pentru a-şi putea păstra afacerea.

Îşi sprijini capul de spătarul canapelei, emoţiile copleşindu-l. Ea suspină, dorindu-şi să existe cuvinte care să-l ajute, dar ştia că nu existau.

— Este normal să ai resentimente faţă de ei. Dar la fel de normal e ca o parte din tine să-şi dorească să fii inclus în familia lor, mai ales că surorile tale sunt apropiate de Sienna.

El se uită la ea, arătând mai degrabă precum adolescentul îndurerat decât ca bărbatul stăpân pe sine pe care era obişnuită să-l vadă.

— Ei bine, nu contează, nu-i aşa? Pentru că Alex nu vrea să aibă de-a face cu mine.

— O să se răzgândească.

Asta spera. Pentru că sentimentul de vinovăţie o ucidea.

Însă vinovăţia şi dezaprobarea celui mai bun prieten al ei nu-i schimbau sentimentele faţă de Ian, care apăruseră şi se intensificaseră într-o perioadă foarte scurtă. Încă se simţea zguduită de faptul că vedea umbrele părinţilor ei în relaţia cu Ian, dar lucrurile nu se petreceau la fel ca în amintirile ei. Iar acea conversaţie revelatoare îi arătase că, deşi avea flashbackuri, trebuia să nu uite să-l privească pe Ian altfel decât pe tatăl ei.

— Şi dacă nu se răzgândeşte? întrebă Ian, continuând discuţia despre Alex.

Riley îşi dădu seama la ce se referea, dar nu voia să aleagă. Nu putea.

— Tot ce ştiu este cât în clipa asta, *eu* vreau să fiu cu tine.

Se ridică şi se aşeză în poala lui, cu picioarele de o parte şi de alta, cu locul dintre coapse chiar deasupra erecţiei lui tot mai proeminente. Şoldurile lui se ridicară

spre ea, iar Ian gemu încetişor.

— Ştiu ce faci.

— Serios? Luminează-mă!

El îi întâlni privirea, dorinţa sclipindu-i în ochi.

— Eu am spus ce aveam pe suflet, iar tu îmi distragi atenţia pentru a nu-mi mărturisi ce s-a întâmplat cu tine.

Fireşte, avea dreptate, dar asta nu înseamnă că ea ar fi recunoscut acest lucru.

— Astăzi, nu e vorba despre mine.

Şi, cel puţin deocamdată, nu avea starea de spirit necesară pentru a-i povesti despre copilăria ei după ce tocmai îl făcuse pe el să vorbească despre a lui.

— Ăsta nu-i un răspuns.

Îşi puse mâinile pe talia ei, părând să-şi fi revenit oarecum în fire.

— Acum nu vreau să scormonesc trecutul meu. Bine?

Privirea lui deveni sfredelitoare.

— Ce s-a întâmplat mai devreme este legat de trecutul tău?

Ea nu dorise să-i dezvăluie atât de mult. Căutând ceva care să-i distragă atenţia, se apăsă pe mădularul lui tare, gemând când senzaţiile se stârniră în ea, iar valuri delicioase de dorinţă anunţau apariţia unui orgasm rapid.

Degetele lui îi strânseră şi mai tare carnea, iar delicata ei lenjerie din dantelă se umezi şi mai tare. Fierbinţeala i se răspândi în fiecare părticică din corp.

— Voi ajunge să te cunosc, zise el, cuvintele lui sunând ca un avertisment clar.

Poate, dar nu chiar în clipa aceea. Ea se trase puţin înapoi, ca să-şi poată băga mâna pe sub betelia elastică a pantalonilor lui şi să-i mângâie capul mădularului.

Erecţia lui zvâcni în mâna ei.

— Nu porţi chiloţi? întrebă ea, simplul gând intensificându-i şi mai mult fierbinţeala.

El ridică din umeri ca şi cum faptul că nu purta chiloţi era ceva normal.

— Dorm gol şi îmi fac viaţa cât mai simplă posibil.

— N-aş putea spune că mă deranjează.

Îşi băgă degetele şi mai adânc, pentru a-i putea cuprinde mădularul mătăsos şi gros. Şoldurile lui se ridicară, privirea i se întunecă, iar erecţia îi deveni şi mai solidă în strânsoarea ei fermă. Sânii ei fremătau de dorinţa de a fi atinşi, dar în clipa aceea nu era vorba despre ea.

Dorea să-l facă să uite că familia îl respinsese. Să-l facă să se simtă mai bine. Pur şi simplu să-l facă *să simtă.*

Îi ridică tricoul şi i-l scoase, apoi se aplecă şi îi puse mâinile pe piept. Inhală ameţitorul lui miros masculin, îşi umezi buzele, apoi îi linse unul din sfârcurile tari. Gustul sărat îi inflamă simţurile, făcând-o să-şi dorească mai mult.

El se cutremură şi gemu. Încurajată, îşi trecu limba de jur-împrejurul vârfului rigid, pierzându-se în tot ce era Ian. Pieptul asprit de păr de sub palma ei, pielea fierbinte şi gustul lui incredibil o făcură să-şi mişte partea de jos a trupului, dar nu simţi nici o uşurare. Ci doar o dorinţă tot mai intensă.

Instinctul o făcu să-l muşte, aşa că îl ciuguli cu dinţii.

— Pe toţi dracii!

Degetele lui o strânseră şi mai tare de talie, până în pragul durerii, ceea ce îi amplifică dorinţa. Strânse şi ea mai tare şi începu să-şi mişte mâna în sus şi în jos pe erecţia lui. Mădularul lui zvâcni în sus, iar câteva picături îi umeziră palma.

— Îmi place atât de mult să te simt în palma mea! Eşti atât de fierbinte şi de gros! Atât de aproape să termini!

— Nu te mai las mult să te joci, o avertiză el.

— Ba da, rosti ea strângându-i mădularul în mână. Vrei să ştii de ce?

Îi privi chipul frumos.

— De ce? întrebă el cu o expresie de plăcere amestecată cu durere.

— Pentru că te rog frumos.

El îşi băgă o mână în părul ei – un alt avertisment că avea de gând să pună capăt lipsei benevole de control.

— Te rog, lasă-mă să te fac să te simţi bine!

Depuse mici sărutări pe pielea lui delicioasă, coborând până când gura ei ajunse la betelia pantalonilor.

Apoi se lăsă pe duşumea.

— Te rog! rosti ea din nou apucându-i betelia şi cerându-i s-o ajute să-i dea pantalonii jos.

El îi întâlni privirea, iar tulburarea din ochii lui aproape că o făcu să renunţe. Dar îşi dorea asta, voia să-l vadă pe acel bărbat mare şi puternic cedând în faţa ei măcar o dată.

— Ai probleme legate de control.

Îl ţintui cu ceea ce spera că era cea mai serioasă privire a ei.

— Asta e de la sine înţeles.

Ea încuviinţă din cap.

— Judecând după ceea ce tocmai mi-ai spus, cred că înţeleg de ce. Ai rămas fără tot ce admirai şi a trebuit să preiei rolul de cap al familiei. Controlul te face să simţi că nu vei mai fi rănit, rosti ea.

El se cutremură, cuvintele ei atingând clar un punct sensibil. Ea rămase în genunchi, aşteptând.

— Eu nu te voi răni, zise ea cu blândeţe. Ai încredere în mine!

Înjurând în surdină, el se ridică şi îşi lăsă pantalonii de trening să cadă pe podea. O cuprinseră plăcerea şi uşurarea când el îi îndepărtă cu piciorul şi se aşeză din nou pe canapea.

Îşi ridică degetele pe coapsa lui, mâna ei părând mică şi delicată pe lângă a lui. I se cuibări între picioare şi îi studie mădularul lung şi gros, fiind sigură că devenise şi mai mare în ultimele minute.

Fără a se lăsa descurajată, îl linse în sus şi în jos, umezindu-l înainte de a-l băga în gură. Era atât de fierbinte şi de mare, dar ea speră că o putea face şi continuă să-l cuprindă.

— Oh, la dracu', iubito! Mâna lui îi strânse cu putere părul. Eşti atât de bună!

Umezeala i se prelinse dintre coapse. Făcând asta pentru el, dorinţa ei se intensifica. Îşi strânse gura în jurul mădularului şi începu să-şi plimbe buzele în sus şi în jos, sugându-l cu o intensitate pe care o auzea şi o simţea. Maxilarul i se întinse, ochii îi lăcrimară. Îşi puse şi mâna pe

mădular, umezeala gurii ei făcând ca alunecarea să fie mai uşoară.

El o trase de păr, iar ea simţi de parcă o ciupea de mugur. Dumnezeule, îşi dorea să o poată atinge, să poată ajunge la apogeu! Gemu şi îi supse şi mai adânc mădularul, până când îi atinse gâtul. Având nevoie de aer, îl scoase repede şi trase adânc aer în piept înainte de a-l mângâia din nou cu buzele.

Gemând, el îi cuprinse capul în mâini şi i-l apăsă în jos în timp ce îşi ridică şoldurile şi îşi băgă mădularul în gura ei deschisă şi dornică.

De data aceea, ea gemu datorită senzaţiilor stârnite, care o copleşiră în vreme ce îl acceptă cu totul, inclusiv cu nevoia lui de a domina. El începu să se mişte frenetic în ea, iar Riley simţi că el îşi pierdea complet controlul.

Îl frecă tot mai repede cu mâna, răsucindu-şi încheietura şi excitându-l şi mai tare.

— Iubito, e timpul să schimbăm poziţia, rosti el printre dinţi şi trăgând-o mai tare de păr, surprinzând-o cu faptul că îi dădea de ales.

Dar ea nu dorea asta, aşa că îşi strânse şi mai tare buzele, până când el, cu un ţipăt răguşit, îşi revărsă sămânţa în gura ei, iar ea acceptă totul. Îl acceptă pe *el* cu totul, sperând că se revărsase nu doar pasiunea, ci şi durerea care se acumulase în el toată seara.

Cu toate că nu avusese parte de o eliberare fizică, Riley se prăbuşi pe duşumea, epuizată de emoţiile pe care le investise în acel act.

Fu surprinsă când Ian o ridică în braţe, o duse în dormitor şi o întinse pe patul lui.

— Respiră, îi spuse el.

Ea inspiră adânc de câteva ori, iar în cele din urmă respiraţia îi reveni la normal. Se ghemui lângă el, nedorindu-şi altceva decât ca el s-o ia în braţe. Iar el o cuprinse fără ca ea să-i ceară.

— A fost fantastic, iubito!

Ştiind că îl satisfăcuse, un zâmbet îi arcui buzele. El îi îndepărtă părul de pe faţă şi o privi în ochi.

— Într-o zi, îmi vei spune ce ai pe suflet.

Riley nu se aşteptase ca Ian să uite de izbucnirea ei, însă sperase că nu avea să pomenească de asta atât de curând. Nedorind să înceapă o conversaţie, suspină, îşi puse capul pe pieptul lui şi închise ochii. Era prea obosită pentru a putea gândi, dar, din fericire, el nu insistă.

*

Ian o ţinu pe Riley în braţe cât timp aceasta dormi. Datorită lui Riley, sentimentele lui se domoliseră. Acela era efectul pe care îl avea asupra lui, şi nu se gândea doar la intensul sex oral pe care i-l oferise. Fusese incredibil. Cel mai bun de care avusese parte vreodată… pentru că ea se implicase emoţional.

„Te rog, lasă-mă să te fac să te simţi bine!” Cuvintele ei îi sfâşiaseră sufletul! Îi intrase în minte aşa cum nicio altă femeie n-o făcuse. Pentru că îi păsa de el. Nu pentru că era bogat şi îi putea oferi cadouri în schimb, nu pentru că dorea ceva de la el, ci pentru că îl dorea numai pe el.

Când o apucase instinctiv de păr, geamătul ei răguşit se reverberase în mădularul lui aflat complet în gura ei. Lui Riley îi *plăcuse* acea durere scurtă, sensul pe care i-l dăduse. Însă el nu-şi făcea iluzii că deţinuse controlul. Iar în clipa când fusese pe cale să termine, toate instinctele ţipaseră în el să o trântească pe canapea şi s-o posede dur şi repede. Pentru a fi el cel care deţinea controlul.

Dar nu putuse s-o facă.

N-o făcuse.

Pentru că ea dorea să termine ce începuse, să-i ofere alinare. Iar acum era cu o femeie în patul lui, ţinând-o în braţe, mângâindu-i părul şi gândindu-se la sentimentele lui.

Tandreţea nu era ceva natural pentru el, dar cu Riley părea firească. Ea îl schimba, se infiltra în el şi îl transforma în moduri pe care nu le cunoştea. Moduri care îl înspăimântau până în adâncul sufletului. Pentru că viaţa nu oferea garanţii, iar nimic legat de Riley nu promitea că avea să rămână al lui.

*

Riley se trezi învăluită în căldură, braţele puternice ale lui Ian cuprinzând-o protectoare. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră şi constată că era aproape 11 seara. Trase aer în piept şi simţi deliciosul lui miros masculin. Îşi dori să poată rămâne în siguranţa oferită de braţele lui şi să uite de toate problemele ei. Gândul acela o înspăimântă fiindcă toate detaliile serii îi apărură clare în minte.

Făcuse sex oral şi cu alţii. Cu majoritatea, mereu păruse un fel de răsplată pentru ei, dar niciodată nu dorise atât de mult să facă asta cu un bărbat.

Simţise nevoia să-l ia pe Ian în gură, să-l guste, să-i ofere necesara eliberare de stres şi durere. Trebuia să vadă că în viaţa lui exista cineva care ţinea la el suficient de mult pentru a pune sentimentele lui pe primul plan. Şi dorise să fie ea cea care îi demonstra că el conta.

Ceea ce nu anticipase fusese propria reacţie la nevoia lui de control. O înşfăcase de păr. Sânii ei fremătaseră. O trăsese mai tare. Ea gemuse. Îi cuprinsese capul cu mâna lui mare, iar ea aproape că avusese orgasm în urma senzaţiei de a fi ţinută captivă. În prima noapte, o legase de tăblia patului, iar ea atinsese punctul culminant cu mai multă forţă şi mai repede decât o făcuse vreodată.

Tatăl ei nu îi imobilizase mama şi nu o bătuse? Nu o târâse de păr prin cameră? Ce spunea despre Riley faptul că îi plăcea să fie dominată în vreun fel?

Suspină cu putere, scoţând un geamăt înfundat.

— Te-ai trezit? întrebă el cu voce gravă.

— Mmm… Îhî… Ai dormit şi tu?

— Nu.

Ea clipi în întuneric.

— Doar ai stat cu mine.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

— Da.

Ea nu ştiu ce să înţeleagă din gestul lui.

Se lăsă tăcerea până când ea se decise că stătuse

prea mult. Pentru liniştea ei sufletească şi probabil pentru a lui.

— Ar trebui să plec, spuse ea vrând să se ridice din pat.

— Nu pleca!

Ea încremeni. Inima începu să-i bată repede, iar panica puse stăpânire pe ea din pricina dualităţii descoperite în sine.

— Rămâi, rosti el, un tremur desluşindu-se în acel cuvânt.

Instinctul de a-l alina îi învinse teama, făcând-o să se întoarcă spre el. Nu-i fu deloc uşor să spună:

— Trebuie să-ţi dai seama că noi doi nici că am putea fi mai diferiţi.

Ochii lui se îngustară.

— Am luat de suficiente ori cina împreună pentru ca tu să ştii că avem o mulţime de lucruri în comun, rosti el.

Ea nu putu să nu zâmbească văzând încercarea lui de a pretinde că nu pricepea.

— Ştii la ce mă refer.

— Ştiu. Trupul lui deveni rigid, dar el continuă: în mod clar, amândoi avem probleme. Tu vorbeşti despre nevoile mele sexuale, dar de fapt teama ta este cea care vorbeşte. Ţi-a plăcut tot ce am făcut împreună.

Îi plăcuse. Tocmai asta era problema. Nu putea accepta.

Felul lui dominator de a fi era complet opusul a ceea ce îşi dorea pentru sine. Îi amintea prea mult de tulburarea emoţională şi de copilăria dureroasă pe care le lăsase în urmă.

El se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei cu o asemenea blândeţe, încât ei îi apărură lacrimi în colţurile ochilor.

În ciuda a tot ce o avertiza în sinea ei să păstreze distanţa, îi răspunse, tensiunea din ea risipindu-se în clipa când el îşi trecu limba peste buzele ei. Făcu şi ea acelaşi lucru, gurile lor începând să se mângâie.

Vreme îndelungată, rămaseră întinşi unul lângă celălalt, doar sărutându-se. Ea se pierdu în gustul lui, în

abilitatea lui de a o răsplăti în acel mod simplu, dar atât de real.

Sexul începu să-i pulseze de dorinţă, sânii i se încordară de nevoia de a fi atinşi, dar el nu făcu altceva decât să-i exploreze gura cu mişcări prelungi şi lente ale limbii.

Exact când se aştepta ca el să ducă lucrurile mai departe, după ce îi oferise toate indiciile că dorea mai mult, el se mulţumi să-i mângâie seducător buzele cu limba.

Iar mai târziu, când îi spuse că trebuia să plece acasă, el îi respectă dorinţa şi o conduse la maşină, făcând-o să se simtă mai mult decât dezamăgită fiindcă nu insistase să rămână.

Capitolul 9

Luni dimineaţă, Riley află ce însemna o criză managerială în birourile de la Thunder. În weekend, secretara care se ocupa de deplasări o informase pe Olivia că urma să se pensioneze şi că nu avea să revină la serviciu după ce se însănătoşea. Dylan Rhodes, pe care Riley îl cunoscuse cu o săptămână în urmă, fusese promovat pe postul ei. Începuse imediat să se intereseze de hotelurile noi, dorind să facă lucrurile altfel decât predecesoarea lui. Drept urmare, Riley avusese parte de un curs intensiv despre ce trebuia să aibă un hotel ca să fie potrivit pentru ca echipa Thunder să locuiască în el atunci când călătorea.

Sub îndrumarea lui, studiase posibilitatea fiecărui hotel de a oferi un spaţiu pentru şedinţele echipei, capacitatea bucătăriilor de a respecta nevoile alimentare ale jucătorilor, precum şi disponibilitatea de a le rezerva etaje întregi, deşi ştiau foarte bine că era posibil să rămână cu camerele goale din pricina viscolelor şi a călătoriilor amânate.

Când ziua de lucru se termină seara târziu, Riley era

epuizată, dar entuziasmată. Îşi iubea noua slujbă şi provocările sale. Când se întoarse de la toaletă, văzu că Olivia îi lăsase pe birou un mesaj în care îi spunea că dorea s-o vadă imediat.

Riley porni spre biroul ei. Când se apropie, sunetul unor voci ridicate îi spunea că poate nu era cel mai potrivit moment pentru a-i întrerupe pe cei de acolo.

— Nu asta-i schimbarea pe care doresc s-o faci!

Riley recunoscu tonul aspru al lui Ian.

— Ei bine, călătoriile nu sunt domeniul tău, ci al meu, aşa că eu decid, replică Olivia.

Riley ridică mâna întrebându-se dacă trebuia să bată sau nu la uşă.

— Tipul este un măgar afemeiat, rosti Ian.

— Nu, e doar singur, iar tu eşti gelos. Este ridicol! Întoarcere în biroul tău şi lasă-mă să-mi fac treaba, îi ceru Olivia.

Gândindu-se că totuşi trebuia s-o facă şi nedorind să mai audă ceva despre eventuala gelozie a lui Ian, Riley bătu la uşă.

— Intră! strigă Olivia.

Riley deschise uşa, iar cealaltă femeie zâmbi.

— Slavă Domnului că eşti tu!

— Am văzut mesajul tău. Îşi mută privirea de la chipul uşurat al Oliviei la cel furios al lui Ian. Dar pot veni mai târziu dacă este un moment nepotrivit.

— Nu, momentul e perfect. În primul rând, îţi mulţumesc că te-ai apucat cu sârg de o treabă pornind de la zero şi că îl ajuţi pe Dylan. Este extrem de încântat de munca ta.

— Mulţumesc!

Olivia zâmbi.

Ian urmărea în tăcere schimbul lor de cuvinte.

— Dylan te-a cerut ca asistentă, iar eu am fost de acord. Voi doi vă veţi potrivi foarte bine.

Ian scoase un mârâit în surdină care o făcu pe Riley să tresară, aşa că se întoarse şi se uită în ochii lui.

— E vreo problemă? întrebă ea.

El deschise gura pentru a-i răspunde, dar Olivia i-o luă înainte.

— Înainte de a accepta acest post, trebuie să afli că va trebui să călătoreşti.

— Serios?

Riley nu fusese niciodată nicăieri, nici în Statele Unite, nici în afara lor. Până şi facultatea fusese locală.

— Da. Va trebui să însoţeşti echipa în călătorii, iar fiindcă Dylan vrea să schimbe hotelurile cât timp vom fi pe drum, va trebui să continui personal cercetările.

Riley făcu ochii mari.

— Voi merge în locuri precum San Diego? întrebă ea numind doar unul dintre oraşele cu ai căror manageri de hoteluri vorbise în ziua aceea.

— Da. Iar azi va trebui să pleci spre Phoenix. Înţeleg dacă asta ar fi o problemă, dar…

— Nu! Nu-i nicio problemă, rosti ea străduindu-se să păstreze o atitudine profesională şi să nu ţopăie de bucurie că i se oferea acea oportunitate.

Zâmbetul amuzat al Oliviei îi spuse că înţelesese.

— Aşadar, te atrage ideea? întrebă ea aruncându-i lui Ian o privire pe care Riley nu prea reuşi se interpreteze.

— Oh, Dumnezeule, da!

— Minunat! Du-te acasă şi fă-ţi bagajele! O maşină te va lua în jurul orei 21. O să iei un avion de noapte pentru a te putea apuca de treabă dimineaţă devreme.

— Mulţumesc pentru această oportunitate!

Riley zâmbi, se răsuci şi ieşi pe uşă.

*

Ian vru s-o ia pe urmele lui Riley, dar vocea surorii lui îl opri.

— Nu face asta!

El se întoarse spre ea.

— N-o opri şi nu-i strica bucuria spunându-i că nu vrei să accepte postul.

Ian îşi încleştă pumnii.

— Am văzut că Rhodes se dă la tine de fiecare dată când avem un eveniment.

Olivia îşi înclină capul.

— Asta ne priveşte pe mine şi pe Dylan. Şi nu înseamnă că este un porc afemeiat.

— Nu vreau ca ea să călătorească singură cu el.

— Nu decizi tu asta! Nu i-ai văzut chipul?

Îl văzuse. Strălucea. Însă voia să fie el cel care îi crea o astfel de stare, nu slujba.

— Ian, ea vrea acest post. Iar dacă tu vrei să ai o relaţie cu ea, trebuie să-i oferi libertatea de a face propriile alegeri.

El nu ştia exact ce dorea de la Riley, dar ştia că nu voia s-o lase să plece. Însă, cu cât se îndrăgostea mai tare de ea, cu atât mai mult se intensifica teama care îl chinuia. Nu avea încredere că ea urma să rămână cu el, asta era problema lui cea mare. Şi tocmai din această cauză voia să schimbe condiţiile slujbei ei, astfel încât să rămână în domeniul lui de activitate. Fu luat prin surprindere când Olivia îi puse mâna pe braţ.

— Mie şi lui Avery ne oferi libertate.

— Nu mi-e uşor, murmură el.

— În regulă, poate că încerci să te amesteci în vieţile noastre, dar te trimitem la plimbare când o faci. Am sentimentul că nici Riley nu-ţi va permite. Făcu o pauză. Dar uite cum stă treaba. Noi te iubim şi îţi rămânem aproape pentru că eşti fratele nostru. Ea nu are de ce s-o facă.

— Serios?

Oare sora lui chiar credea că îl ajuta astfel?

— Vreau să spun că va rămâne cu tine numai dacă vrea asta, aşa că nu-i da motive s-o ia la fugă. Trebuie să te gândeşti bine înainte să faci pe omul peşterilor cu ea, în regulă?

El îşi ridică sprâncenele, gândindu-se că, dacă sora lui ar fi ştiut cât de mult se gândise să fie omul peşterilor, nu ar fi folosit expresia cu atâta uşurinţă. Deja trebuia s-o împartă cu fratele lui vitreg, ceea ce ameninţa însăşi

fundaţia a ceea ce încercau ei să clădească.

În mintea lui, deja ceruse alimentarea avionului companiei pentru a putea ajunge înaintea ei în Arizona, ca să fie acolo în fiecare moment pe care l-ar fi petrecut singură cu Dylan Rhodes.

— Trebuie să plec.

Porni spre uşă, punând capăt conversaţiei cu Olivia despre viaţa lui personală.

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic.

Numai până când se lămurea ce era bine să facă în continuare.

*

Riley se întrebă dacă Ian avea s-o caute înainte de plecarea ei spre Phoenix. În biroul Oliviei, starea lui de spirit nu fusese deloc bună, iar ea presupunea că avusese legătură cu disputa lor.

Îl alungă pe Ian într-un colţişor al minţii şi se concentră asupra călătoriei pe care urma s-o facă. Îşi puse în valiză haine de birou, dar şi ţinute lejere. Olivia nu-i spusese cât de mult avea să lipsească, aşa că alese lucruri pe care să le poată combina.

Îi sună pe Alex şi pe mama ei vitregă şi îi anunţă că urma să lipsească din oraş câteva zile. Ştia că Alex se întorsese la locuinţa din Tampa pentru o săptămână şi se gândi că acea despărţire avea să le prindă bine. Spera ca, atunci când avea să se întoarcă în Miami, să poată avea o discuţie raţională despre relaţia lui cu Ian. Şi a ei.

Se hotărâse deja că nu-şi dorea să se despartă complet de Ian, dar poate că acea absenţă scurtă urma să-i fie utilă. Mintea şi sufletul nu se puteau decide dacă era bine ca relaţia lor să evolueze. Sentimentele o împingeau în mod inevitabil către el, dar ea se temea de intensitatea trăirilor dintre ei şi de uşurinţa cu care el îi trezea amintiri pe care ea prefera să le ţină îngropate.

Totuşi, se potrivea cu el din mai multe puncte de

vedere, începând de la copilăria lui dureroasă la modul în care se izola de toată lumea, cu excepţia persoanelor în care avea încredere cu adevărat. Iar dacă era să găsească un argument decisiv pentru a rămâne cu el, trupul ei era întru totul în favoarea lui. Mai ales după felul cum se purtase el cu ea în seara precedentă, atât de delicat şi de darnic, atât de diferit faţă de bărbatul pe care îl ştia.

Intenţiona ca, în următoarele câteva zile, să se concentreze exclusiv asupra slujbei şi să-i dovedească lui Dylan cât de pricepută era. Alungându-l pe Ian din minte, coborî în faţa clădirii pentru a aştepta maşina care urma s-o ducă la aeroport. Se întâlni cu Dylan la poarta de îmbarcare. Era un bărbat frumos – înalt, brunet şi cu cioc care îl prindea, era ceva ce ei nu-i plăcuse niciodată, dar lui i se potrivea.

În timpul lungului zbor, fie tăcură, fie vorbiră despre serviciu sau despre lucruri mai personale. Ea îi aprecie simţul umorului, precum şi devotamentul faţă de echipă. O întrebă despre relaţia ei cu Olivia, iar ea avu impresia clară că Dylan simţea faţă de Olivia mai mult decât un interes trecător.

După ce coborâră din avion, Riley îşi porni telefonul, iar Dylan făcu acelaşi lucru. Îşi aşteptară valizele la banda rulantă pentru bagaje şi, la fel ca majoritatea pasagerilor, îşi verificară mesajele primite. Riley îi scrise un SMS Melissei, anunţând-o că a aterizat. Îi trimise un mesaj similar lui Alex.

De la Ian, nu primise niciun mesaj. Îşi spuse că nu trebuia să se simtă dezamăgită, însă nu reuşi.

La hotel, fură întâmpinaţi de managerul de noapte, care îi asigură că patronul urma să se vadă cu ei în dimineaţa următoare. Îi conduse în apartamentele lor, aflate la acelaşi etaj, iar Riley îi spuse „noapte bună” înainte de a intra.

Apoi păşi într-o cameră plină cu flori. Buchete viu colorate, cu flori de diverse feluri. Răsuflă uşurată, de parcă îşi ţinuse respiraţia de când părăsise biroul Oliviei şi nu mai luase legătura cu Ian.

Luă plicul de pe masă şi citi biletul.

Să-ţi fie dor de mine.

— Oh, îmi va fi! murmură ea.

Cu toate că în Arizona era devreme, era o oră prea târzie pentru a-l suna. Nu voia să-l trezească. Dar un mesaj pe care să-l citească atunci când avea să se trezească era potrivit.

„Îmi va fi dor de tine, dar îţi mulţumesc pentru flori! Mă voi gândi adesea la tine”.

Apoi îşi luă trusa de toaletă, intră în baie şi se spălă. Îşi scoase din valiză câteva lucruri ca să nu se şifoneze şi, epuizată, se băgă în pat.

Când îşi puse telefonul la încărcat peste noapte, auzi bipul care semnala primirea unui mesaj.

„Ăsta-i rostul lor. Somn uşor, dulceaţo!”

Riley scoase un suspin care suna mai mult a încântare pentru că el o plăcea, apoi adormi gândindu-se la Ian.

Devreme în dimineaţa următoare, se întâlni cu Dylan în restaurantul hotelului, pentru a lua micul dejun.

— Bună dimineaţa! rosti ea.

— Nu prea sunt sigur, spuse el.

Riley îşi îngustă ochii. Nu mai era bărbatul vesel şi încrezător cu care venise în avion.

— Nu eşti o persoană matinală? întrebă ea.

— Nu-i vorba de asta.

— Ce s-a întâmplat?

El o privi nesigur, neştiind dacă trebuia să-i zică. Ea se întrebă ce se petrecuse peste noapte.

— Orice ar fi, spune-mi!

— Te-am angajat pe acest post datorită faptului că te-ai apucat de treabă cu entuziasm şi am crezut că eşti o alegere potrivită.

— Şi brusc nu mai sunt?

Se încordă, înţelegând că lucrurile se schimbaseră.

— Nu, dacă asta înseamnă ca preşedintele organizaţiei să-mi sufle în ceafă.

„O, nu! Nu, nu, nu!” Riley îşi încleştă mâinile pe cureaua genţii ei supradimensionate.

— Ce ţi-a zis?

Dylan o măsură cu privirea.

— N-am ştiut că voi doi aveţi o relaţie personală.

Fierbinţeala îi îmbujoră obrajii.

— Asta nu are nicio legătură cu slujba mea.

— Ai dreptate. N-ar trebui să aibă. Şi nici nu există vreo politică a companiei împotriva unor asemenea treburi. Dar Ian m-a sunat în dimineaţa asta. S-a exprimat foarte clar că vrea ca lucrurile să rămână exclusiv profesionale între noi. De fapt, cred că vorbele lui au fost: „Să nu pui mâna pe ea!”

Ea îşi încleştă maxilarul cu o asemenea forţă, încât văzu stele verzi.

— Îl omor!

— Am muncit din greu pentru a obţine acest post şi nu vreau să-l pierd pentru că iubita şefului este asistenta mea.

Ea făcu eforturi să-şi stăpânească lacrimile pe cale să izbucnească.

— Te asigur că Ian nu va fi o problemă!

Dacă trebuia să se despartă de el pentru a-şi păstra slujba, avea s-o facă. De fapt, în clipa aceea, nu mai avea de gând să vorbească vreodată cu ticălosul ăla obsedat de control.

Dylan o studie câteva clipe îndelungate.

— Îmi place cum gândeşti şi ce rezultate obţii. Însă nu vreau necazuri.

— Nu vei avea.

El încuviinţă din cap, părând să se fi liniştit. Închiseră subiectul şi luară micul dejun înainte de prima întâlnire cu patronul hotelului.

Riley nu putu simţi gustul mâncării, dar ştia că urma o zi lungă, aşa că se sili să mănânce.

Când primi un mesaj de la Ian, îl ignoră. Când o sună, îi respinse apelurile. Şterse mesajele vocale fără a le asculta, furia ei intensificându-se pe măsură ce ziua se

scurgea.

Următoarele două zile trecură într-un vârtej de vizite, întâlniri şi mese la fiecare restaurant din marele hotel. Verificară sălile de conferinţe pentru a se asigura că se puteau ţine acolo şedinţele de dinaintea meciurilor şi dacă exista un spaţiu şi mai mare pentru o capelă improvizată, deoarece mulţi dintre jucători şi soţiile lor doreau să participe la slujbe. Examinară planurile etajelor, organizarea apartamentelor şi a camerelor simple, iar când se termină totul, Riley simţea că i se învârtea capul din cauza atâtor informaţii.

Făcuse bine că îşi luase notiţe detaliate pentru a le compara cu locurile unde echipa se cazase în ultimii cinci ani, deoarece nu fusese acolo ca să le vadă cu ochii ei. Dylan părea încântat şi îi spuse că aveau să aibă o discuţie cu restul echipei la Miami, înainte de a lua o decizie finală.

Când maşina firmei o lăsă acasă, se simţea atât de epuizată, încât nu-şi dorea nimic altceva decât să se bage în pat şi să doarmă. Diferenţa de fus orar îi dăduse peste cap organismul, iar Dylan îi spusese să nu vină la serviciu a doua zi.

Iar ea era foarte încântată să-i dea ascultare.

*

Ian apăru la casa din Weston a mamei lui, casă în care copilărise. Nu ştia de ce ea încă locuia acolo, deşi se putea muta oriunde dorea. Oriunde nu existau amintirile acelui loc.

Parcă maşina pe aleea circulară şi intră în casă.

Mama lui îl întâmpină în hol, ochii scânteindu-i de bucurie. Cu părul negru, fără niciun fir argintiu, Emma Dare părea mai tânără decât cei 50 de ani pe care îi avea şi era frumoasă şi pe interior, şi la exterior.

— Ian, mă bucur tare mult că ai venit!

El o îmbrăţişă şi o sărută pe obraz.

— A trecut ceva vreme, ştiu.

Ea îi alungă regretul cu o fluturare a mâinii.

— Ştiu că a fost perioada selecţiei echipei. Îmi amintesc cât de înnebunit era unchiul tău în timpul acestei perioade şi după aceea. Nu-ţi face griji!

Înainte şi după ce Robert Dare îşi abandonase familia adevărată, Paul, fratele lui, fusese un sprijin permanent.

Ian zâmbi când auzi de unchiul lui.

— Mai ştii ceva de el?

Mama lui surâse.

— Este într-un safari african împreună cu Lou. Nu cred că voi primi veşti de la el prea curând.

Ian chicoti.

Unchiul şi cel care îi era partener de mulţi ani aşteptaseră până când Ian fusese pregătit să preia frâiele companiei, apoi se pensionaseră şi plecaseră să călătorească în lume. Faptul că era gay nu-l împiedicase să-i trateze pe Ian şi pe fraţii lui ca pe propriii copii, însă faptul că Lou nu voia copii fusese un impediment. Paul îl iubea pe Lou, dar îşi putuse răsfăţa nepoatele şi nepoţii când fuseseră mici, aşa că nu simţise niciodată lipsa copiilor. Ian era fericit că unchiul lui se bucura de viaţă.

Apucându-l de mână, mama lui îl duse în bucătăria ultramodernă. Fusese renovată recent, pentru a-i permite să-şi exprime dragostea pentru arta culinară, iar mama lui oferea acum lecţii de gătit. Era modul ei de a-şi exprima independenţa şi de a avea ceva pentru sine, iar Ian o admira pentru asta.

Se aşeză pe un scaun de bar, iar mama lui turnă ceai cu gheaţă pentru amândoi.

— Aşadar, ce te-a adus aici? întrebă ea.

— Nimic anume.

Ea îi puse paharul în faţă.

— Nu uita că vorbeşti cu mama ta. Tu nu apari aici în mijlocul săptămânii fără vreun motiv anume.

El privi blatul din granit multicolor, amestecul nuanţelor creând un soi de ceaţă neclară. Ura obiectul acela, el prefera culorile îndrăzneţe, cu contraste puternice. Cam la fel ca viaţa lui, care avea reguli clare, totul fiind la locul lui. Faptul că ştia la ce să se aştepte îi permitea să

respire mai uşor. Ceea ce explica nevoia lui de a controla totul.

— Surorile tale mi-au spus că ai întâlnit pe cineva deosebit, rosti ea cu blândeţe.

Ian râse.

— Amândouă vorbesc prea mult.

— Sunt fete! Primul lucru pe care l-au făcut duminică seară a fost să mă sune, zise ea râzând. Olivia crede că e bine că este genul de femeie care să-ţi înghită mizeriile. Acestea au fost cuvintele ei, adăugă mama lui cu un amuzament în glas pe care el nu-l aprecie.

Dar nu se putea supăra pe ea niciodată. Însă altfel stăteau lucrurile cu micile ştrengăriţe, după cum le numea pe surorile lui.

— Cine este? întrebă mama lui.

— O cheamă Riley Taylor.

Îi povesti mamei lui cum o cunoscuse şi ce relaţie avea ea cu Alex.

— Ei bine, asta te loveşte exact unde te doare, rosti ea direct, aşa cum numai o mamă putea.

— Mda.

Mai ales că încă nu înţelegea relaţia dintre Alex şi Riley. Da, fuseseră vecini în copilărie, dar legătura dintre ei era indestructibilă. Poate că, dacă pricepea motivul, lui Ian avea să-i fie mai uşor să accepte.

— Totuşi, ea merită să te împaci cu ei? I-ai evitat ani întregi.

Ochii ei licăriră când îi puse acele întrebări. Ian încuviinţă din cap. Dacă exista o persoană căreia îi putea mărturisi, aceea era mama lui.

— Da. Merită. Iar în clipa asta, îmi ignoră apelurile telefonice. Şi mesajele.

Emma râse văzând nefericirea lui evidentă.

— Hm… Ce-ai făcut?

El îşi ridică sprâncenele. În mod normal, angajaţii lui o luau la goană când vedeau privirea aceea. Mama lui doar râse din nou.

— Ce te face să crezi că am făcut ceva? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Oh, nu ştiu! De ce te-ar ignora brusc dacă n-ai făcut ceva care s-o fi supărat?

El îşi roti umerii încordaţi şi dureroşi.

— I-am trimis flori în camera de hotel.

Şi îi scrisese să-i fie dor de el fiindcă lui îi era al naibii de dor de ea.

— Şi mai ce?

El nu voia să recunoască continuarea, aşa că scoase un geamăt frustrat.

— Este posibil să-l fi sunat pe şeful ei şi să-i fi spus să-şi ţină mâinile acasă în călătoria aia.

Ea îi trimisese un mesaj în timp ce el era într-o şedinţă şi îi zisese clar că se enervase fiindcă el mersese prea departe. Apoi nu-i mai răspunsese la telefoane.

— Ian Carlton Dare, cum ai putut să faci aşa ceva?! întrebă mama lui fluturându-şi degetul în faţa lui de parcă era copil.

— Ar trebui să auzi ce i-a zis el Oliviei! N-am vrut decât să mă asigur că a priceput că Riley este a mea.

Ea clătină din cap, ochii albaştri dansându-i de amuzament nedisimulat.

— Of, Dumnezeule! Eşti imposibil! În primul rând, Olivia şi Dylan au o relaţie, nu că asta ar fi treaba ta.

Ian aproape căzu de pe scaunul înalt.

— Şi eu de unde dracului să ştiu asta?

— N-ai de unde! Surorile tale nu vor ca tu să ştii ceva despre vieţile lor amoroase fiindcă se tem să nu-i pui pe fugă pe bărbaţi.

El îşi îngustă ochii, dar nu comentă, în mare măsură pentru că era adevărat.

— Nu se poate să te baţi cu pumnul în piept, afirmându-ţi dreptul de proprietate de parcă ai fi un om al peşterilor!

Umerii mamei lui se zguduiră în vreme ce femeia încerca să-şi stăpânească râsul.

— Acum vorbeşti ca Olivia, murmură el.

— Pentru că are dreptate. Sunt sigură că Riley ar fi

flatată de atenţia ta dacă nu te-ai amesteca în munca ei şi nu ai face-o să scadă în ochii şefului ei.

— N-am…

— Ba da, asta ai făcut! Se scurseră câteva secunde de tăcere înainte ca mama lui să continue: Ian, scumpule, n-ai cum să te asiguri că oamenii pe care îi iubeşti nu te vor părăsi. Pur şi simplu, trebuie să înveţi să ai încredere.

Ian se gândi cu amărăciune că exact asta era esenţa tuturor problemelor din viaţa lui.

— Îţi mulţumesc că ai stat de vorbă cu mine, mamă.

— Scumpule, nu există ceva ce n-aş face pentru tine.

El se ridică şi o strânse în braţe. Mirosul parfumului ei îl duse înapoi în copilărie, stârnindu-i amintiri calde, plăcute.

— Sper că tu şi Riley veţi lămuri lucrurile. Mi-ar face plăcere s-o cunosc într-o zi. Femeia făcu ochii mari. O aduci la strângerea de fonduri de sâmbătă seară?

— Vom vedea.

Mai întâi, trebuia s-o facă să vorbească din nou cu el.

Capitolul 10

În prima zi după revenirea la serviciu, Riley fu foarte încordată nu doar din pricină că se aştepta să-l întâlnească pe Ian. Când ascultase mesajele înregistrate de robotul telefonic de acasă, auzise numeroase respiraţii grele. Apelantul nu zisese nimic, dar nu exista nicio îndoială că mesajele erau voite, nu simple apelări greşite. Continuaseră şi după întoarcerea ei, trezind-o în miez de noapte şi dimineaţa devreme. Şi fiindcă nu avea numărul trecut în cartea de telefoane, era mai mult decât tulburată.

Trecu pe lângă Angie, secretara lui Dylan, şi îi zâmbi.

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! Riley, stai, am un mesaj pentru tine, îi zise Angie.

Riley se opri lângă biroul ei.

— Credeam că apelurile pentru mine intră direct în căsuţa vocală, spuse Riley.

— Nu de când ai fost promovată. Acum, sunt oficial persoana ta de încredere.

Îi zâmbi şi îi dădu un bileţel roz.

— Grozav!

— Mie-mi spui?! Sunt destul de nouă, iar Dylan este primul meu şef important. Iar acum, vă am pe amândoi.

Tânăra femeie zâmbi.

— Ei bine, mersi! O să încerc să nu îţi dau prea mult de lucru, rosti ea zâmbind strâmb.

Riley se duse în biroul ei şi se aşeză. Puse pe birou paharul de la Starbucks şi privi mesajul.

Îmi eşti datoare.
Tata

Un tremurat puternic puse stăpânire pe ea. Riley nu mai auzise nimic de tatăl ei de atât de mulţi ani, încât aproape că se convinsese că el nu mai exista. Ca pe un vis urât sau ca pe o amintire care apărea din când în când, îl alunga în cel mai întunecat cotlon al minţii oricât de des putea. Deodată, apelurile primite acasă căpătară sens.

Primul ei gând fu să-l sune pe Alex, dar asta n-ar fi făcut decât să stârnească un haos care era posibil să nu fie justificat. Trebuia să judece raţional şi să decidă cum să se poarte cu acel om. Nu că dorea să aibă de-a face cu el în vreun fel. Numai gândul acela îi făcu mâinile să-i tremure incontrolabil.

În ceea ce-l privea pe Ian, probabil că s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că propriul părinte o hărţuia. Se montase suficient de tare doar la gândul că un bărbat s-ar putea uita la ea aşa cum nu trebuia. Încă nu-i povestise despre propria copilărie, despre faptul că tatăl ei îi abuzase mama şi că pusese mâna pe ea. Asta îi justifica tăcerea, îl ura pe acel individ şi amintirile cu el, iar având în vedere că nu mai era în viaţa ei de atât de mulţi ani, nu avusese niciun motiv să pomenească de el. În privinţa telefoanelor, presupunea că

rostul lor era probabil s-o sperie. Un fel de joc de putere, nimic mai mult.

Însă mâinile îi tremurau în continuare, iar ea se detestă pentru acea slăbiciune. „Respiră”, îşi spuse Riley trăgând aer în piept şi silindu-se să expire.

Nu mai vorbise cu tatăl ei din ziua în care ea şi Melissa plecaseră de acasă. Zi în care Alex îl strânsese de gât până ce aproape că îl omorâse şi îl ameninţase că avea să-l ucidă. Bărbatul fusese îngrozit de Alex şi de masivitatea lui, de muşchii uriaşi şi de furia sălbatică, aşa că luase în serios ameninţarea lui că avea să îl omoare dacă se mai apropia vreodată de Riley.

Atunci de ce apăruse din nou?

Telefonul de pe birou sună, iar ea aproape că sări de pe scaun.

— Oh, Doamne! Trebuia să se calmeze. Alo? Riley Taylor, la telefon.

— Riley, sunt Jeannie de la HR. Aş vrea să vii să semnezi nişte documente şi să confirmi câteva lucruri legate de noul tău post.

— Desigur. Ne vedem în câteva minute.

Lăsă bileţelul pe birou cu faţa în jos ca să nu-l mai vadă şi îşi continuă ziua de lucru.

Ceva mai târziu, Riley primi o mărire de salariu despre care fu asigurată că era corespunzătoare postului, dar niciodată în viaţa ei nu mai câştigase atât de mulţi bani. Nu putu să nu se întrebe dacă Ian nu trăgea sforile din nou. Era alt lucru de amintit în discuţia lor despre amestecul lui şi dorinţa de a o controla, pentru că Riley refuza să se lase iarăşi dominată de un bărbat. Acel gând nu făcu decât să-i amintească de faptul că Douglas Taylor apăruse din nou.

Hotărâtă să se gândească doar la muncă atâta vreme cât era la serviciu, îl alungă pe tatăl ei într-un cotlon al minţii şi se apucă să studieze ofertele pe care proprietarii de hoteluri le trimiseseră prin fax în acea dimineaţă. Se întâlni cu Dylan la prânz şi mâncată în sala de conferinţe, analizând plusurile şi minusurile fiecărui hotel înainte de şedinţa lui cu Ian, Olivia şi directorul general. Dylan îi

propuse să vină şi ea, ca să înveţe din schimbul de idei. Riley se gândi iarăşi cât de mult iubea acea slujbă şi cât de norocoasă fusese că Ian se arătase interesat de ea şi îi oferise acea oportunitate.

Ian.

Pe măsură ce ziua de lucru se apropia de final, ea îşi lăsă gândurile să se îndrepte spre el. Ian păstrase distanţa, nu trecuse pe la ea pentru a o saluta şi nici nu-i trimisese mesaje. În mod clar, pricepuse că era extrem de supărată pe el.

Deloc amuzată de ironia faptului că îi lipsise sâcâiala lui din timpul zilei, îşi muşcă interiorul obrazului. În clipa aceea, era mai mult decât dornică să-l vadă.

Se îndreptă spre biroul lui. Secretara lui deja plecase, aşa că bătu la uşă.

— Intră!

Ea deschise uşa şi intră, tăindu-i-se răsuflarea când dădu cu ochii de el după ceea ce i se părea un timp foarte îndelungat. Cu cămaşa descheiată, sub ea văzându-se pieptul bronzat, cu mânecile suflecate dezvăluindu-i antebraţele musculoase, totul era o plăcere pentru simţurile ei neglijate.

Şi nu putu să nu remarce uşurarea din privirea lui când constată că ea era cea care intrase.

— Bună! rosti ea în tăcerea din birou.

El se ridică de pe scaun.

— Nu mă aşteptam să te văd.

Ea înghiţi în sec.

— Mda, ei bine, am fost supărată pe tine.

El se apropie, închise uşa în urma ei şi o încuie.

— Spune-mi ce te-a supărat, îi ceru el.

— În regulă! Nu poţi să-i dai ordine şefului meu în legătură cu mine. Nu mă va mai considera niciodată un om la care se poate uita, cu care poate discuta şi în care poate avea încredere dacă îşi face griji că-şi va pierde slujba pentru că ţi se pare că mă priveşte cum nu trebuie. Sau ferească sfântul să mă atingă întâmplător!

— Te-a atins?

— Ian!

El o apucă de braţe şi se uită în ochii ei.

— Am glumit. Serios! Am fost deplasat când am dat acel telefon.

Ea clipi şi îi studie expresia serioasă, căutând semne de nebunie.

— Ce ai zis?

— Am fost deplasat. N-ar fi trebuit să-l sun pe Rhodes.

— Oh! Eu… mulţumesc. Nu m-am aşteptat să meargă atât de uşor.

El rânji.

— Uneori, pot să recunosc când greşesc.

— În regulă, dacă tot sunt pe val, ce-i cu salariul primit odată cu noul post?

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Ştiu ce salariu primeşte cineva numai dacă o angajez chiar eu pe respectiva persoană.

Ea îl privi precaută.

— Nu te uita aşa la mine! Este adevărat. Nu e salariul suficient de mare? Fiindcă pot vorbi cu Olivia…

— Nu! Este mai mare decât pentru postul pe care l-am avut când am început, acum o săptămână. De fapt, mi se pare prea mare. Am vrut să mă asigur că n-ai manipulat lucrurile în beneficiul meu.

Un zâmbet adorabil îi arcui buzele.

— În sfârşit, mă acuzi de o greşeală pe care n-am făcut-o.

Ea râse.

— Ferească sfântul să-ţi ofer o creştere salarială!

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Am înţeles mesajul. Serios!

— Salariul e mult mai mare decât ce câştigai înainte? întrebă el ridicându-şi curios o sprânceană.

Ea încuviinţă din cap.

— Suficient ca să te muţi din blocul ăla unde nu eşti în siguranţă?

— Ian…

— Consideră asta o favoare în schimbul alteia. Pentru

tine, eu fac tot posibilul să nu mă amestec şi să mă port frumos. Pentru liniştea mea sufletească, tu poţi să te muţi într-un apartament sigur.

— Şi consideri că asta nu e manipulare?

— Consider că fac ce este mai bine pentru tine.

Întinse mâinile spre ea, cerându-i fără vorbe să aibă încredere în el.

— Bine. O să mă gândesc la asta. După ce îmi fac socotelile. Vreau să-mi lichidez o parte din împrumuturi, iar datorită creşterii salariului, pot începe să fac asta.

El deschise gura, apoi o închise imediat.

Indiferent ce dorise să spună, era evident că se răzgândise. Ceea ce însemna că se gândea la dorinţele, la nevoile şi la sentimentele ei.

Riley zâmbi.

Pe neaşteptate, el o cuprinse de talie, o trase spre el şi o sărută. Gândindu-se că el făcea eforturi să se poarte într-un mod cu care nu era obişnuit şi cedând propriei nevoi, îl iertă pentru ce făcuse în timpul călătoriei ei în Phoenix.

Era bucuroasă că se afla din nou în braţele lui şi nu putu să nu-i arate asta. Îl sărută şi ea, lipindu-şi buzele de gura lui caldă. El o mângâie cu limba, iar ea simţi fluturi de anticipare în stomac. Mugurul i se inflamă, iar dorinţa o copleşi, fără a-i păsa de locul în care se aflau. Atât de puternică era nevoia de a fi a lui!

El o ridică, iar ea îşi petrecu picioarele pe după talia lui, agăţându-se de el în vreme ce o duse şi o puse pe birou fără a-i păsa de hârtiile aflate sub ea.

Ian îşi înălţă capul. Privirea de sub pleoapele pe jumătate coborâte o întâlni pe a ei, ochii aceia adânci uitându-se la ea cu intensitate.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea băgându-şi degetele în părul lui şi încercând să-l tragă spre ea pentru alte sărutări pătimaşe.

El nu se supuse. În schimb, îşi coborî privirea către locul unde mâinile lui urcau pe coapsele ei goale, ridicându-i fusta până gând degetele lui mari îi atinseră carnea

umedă.

Ea gemu când simţi atingerea intimă.

— Atât de sexy! rosti el, evident referindu-se la minusculii chiloţi tanga.

Îi ridică fusta în jurul taliei şi dădu la o parte materialul subţire, dezvăluind-o privirii lui înfometate. Imediat, începu să se joace cu ea, mângâindu-i pliurile feminine.

Într-o altă viaţă, ea s-ar fi ruşinat să se pomenească brusc cu fusta la brâu şi cu părţile intime expuse, dar nu se putu convinge să-i pese, nu când el se străduia cu atâta sârguinţă să-i provoace plăcere.

Ian îşi trecu degetul peste pliurile ei, umezind-o şi excitând-o, dar având grijă să nu atingă mugurul, gest care i-ar fi adus cea mai mare plăcere.

— Simt nevoia să termin!

Se arcui spre mâna lui, cerându-i să-şi mişte vârful degetului mai aproape de centrul ei îndurerat.

El zâmbi.

— Chiar vrei?

Ignorându-i în continuare mugurul, o pătrunse cu un deget. Îl mişcă ritmic înăuntru şi afară, adăugând încă un deget, iar ea simţi fiecare întindere şi alunecare erotică. Terminaţiile ei nervoase fremătară, nevoia se intensifică, iar ea îşi dădu capul pe spate şi se arcui spre mâna lui.

— Mai tare, mai repede… fă ceva!

Îl trase de păr, realizând că şi ea putea face asta când el o aducea atât de aproape de plăcerea maximă fără a-i da voie să ajungă la apogeu.

El chicoti, ochii i se întunecară, şi îşi scoase degetele din ea. Cu privirea aţintită în ochii ei, îşi linse de pe degete sucul ei.

Ea îl privi surprinsă şi ciudat de excitată.

— Ştii de ce îţi spun *dulceaţo*, da? întrebă el desfăcându-şi cureaua pantalonilor.

Simţindu-şi gâtul uscat, ea clătină din cap drept răspuns.

— Pentru că eşti al naibii de dulce! rosti el lăsându-şi

pantalonii să cadă pe podea.

Mădularul lui gros era ridicat, iar mugurul ei pulsă de dorinţă la vederea lui.

El luă un prezervativ din sertarul biroului, smulgând-o din ceaţa dorinţei şi aruncând-o într-un val de conştientizare îngrozită.

— Ce naiba?

Se întrebă câte femei poseda în biroul lui, gândul acela alungându-i dorinţa.

— Le-am cumpărat după ce te-ai angajat aici, spuse el mângâindu-i obrazul cu degetul mare, pentru a o calma, gestul făcând-o să-şi întoarcă faţa spre mâna lui.

Răsuflă uşurată.

— Te simţi mai bine?

Ea izbuti să încuviinţeze din cap.

— În regulă. Pentru că n-am dus femei la mine acasă şi categoric nu le-am adus la birou. Se pare că tu eşti excepţia de la fiecare afurisită de regulă pe care o am!

Tot trupul ei se relaxă după acea mărturisire.

El se apropie şi mai mult şi îşi trecu mădularul peste mugurul ei. Delicioasa frecare o făcu să scoată un suspin de plăcere şi un tremurat puternic îi zgudui corpul.

El făcu un pas înapoi, îşi puse prezervativul, apoi reveni şi, fără a-i oferi niciun răgaz, o pătrunse cu putere.

— Oh, Doamne!

Îl simţea peste tot, iar pereţii ei interiori se strânseră cu putere în jurul lui pentru a-l ţine acolo.

— Iubito, eşti atât de strâmtă!

Ea gemu, iar el se retrase, apoi o penetră din nou, mişcându-se într-un ritm care cu siguranţă avea să o ducă rapid pe culmi.

Ea se sprijini în braţe şi se încordă în timp ce el o pătrundea, accentuând fiecare înaintare cu o zvâcnire puternică a şoldurilor care îi lovea mugurul exact acolo unde trebuia. Senzaţiile ei se intensificară, un zgomot alb începu să-i urle în urechi, iar trupul i se agăţă de al lui, încercând fără succes să-l ţină locului în timp ce el o făcea să-şi ia zborul.

Pe neaşteptate, el băgă mâna între ei şi îi prinse mugurul între degete.

— Haide, Riley! Acum!

Trupul ei se supuse comenzii lui. Ţipă şi avu impresia că explodează, valuri pulsatorii de lumină şi senzaţii copleşind-o. Orgasmul o zgudui şi îl declanşă pe al lui.

— Oh, da!

Şoldurile lui se izbiră de ale ei o dată, de două ori, iar a treia oară, ţipătul lui puternic îi răsună în urechi când el termină.

Când îşi veni în fire, creierul lui Ian parcă zumzăia, încărcat de senzaţii. Încă îngropat adânc în trupul ei cald, iar ea strângându-se cu putere în jurul lui, se simţi ca în rai, fiind dispus să facă orice pentru a o păstra în viaţa lui. Mai ales că firea lui posesivă se intensifica de fiecare dată când ea îl primea în trupul ei minunat.

— Te simţi bine, dulceaţo?

El îşi înălţă capul şi îi îndepărtă de pe faţă părul jilav. Ea îşi sili superbii ochi albaştri să se deschidă.

— A fost incredibil!

El râse.

— Şi eu cred la fel.

Cu regret, ieşi din ea şi se duse în baia personală, iar când se întoarse, o văzu trăgându-şi fusta peste picioarele sexy. Uşor îmbujorată, îşi ridică privirea spre el.

— Nu pot să cred că am făcut-o în biroul tău.

Îl străbătu un val de mândrie masculină prostească.

— Poţi plănui s-o facem din nou aici, o informă el în caz că ea îşi imagina că fusese doar o întâmplare.

— Vom vedea.

Îşi ridică o sprânceană din pricina tonului dominator al lui Ian, apoi se răsuci pentru a-şi lua geanta.

— Isteţule!

El întinse mâna şi o plesni peste fund. Surprinsă, se întoarse spre el cu buzele întredeschise. Însă ochii i se măriseră, spunându-i lui Ian tot ce dorea să ştie.

— Hai la mine în seara asta! rosti el, dorind să petreacă mai mult timp cu ea.

O partidă scurtă în biroul lui nu-i era de ajuns. Voia să aibă ore în şir la dispoziţie pentru a vorbi cu ea, a asculta ce avea de zis şi a-i devora fiecare centimetru din trupul delicios. Însă ea clătină din cap, năruindu-i planurile.

— Nu vreau ca mâine-dimineaţă toată lumea să ne vadă venind împreună şi să ştie că mă culc cu tine.

— Nu dau doi bani pe faptul că lumea află de noi.

Era prima dată când el îşi dorea o relaţie, iar ea îl ţinea la distanţă. Era prins în mreje până peste cap şi nu se temea s-o recunoască. Amintindu-şi că ea îşi dorea ca el s-o asculte şi s-o înţeleagă, el se domoli.

— De ce eşti împotriva relaţiei noastre?

Ea se încruntă la el.

— Nu sunt împotriva relaţiei noastre, sunt împotriva a ceea ce pare. Abia am început să lucrez aici. Dacă mâine apar aici în Porsche-ul tău, toată lumea va crede că mi-ai dat această slujbă pentru că facem sex. Dylan ştie deja, pentru că n-ai avut de lucru şi l-ai ameninţat să nu mă atingă.

El se încruntă când ea pomeni numele celuilalt bărbat, dar nu-i scăpă panica din vocea lui Riley şi ştiu că trebuia să dea înapoi.

Îşi petrecuse ultimele zile luptându-se cu nesiguranţa, sentiment care nu-i era familiar. Până când nu aflase cât de rău o dăduse în bară, stătuse în tensiune. Când o văzuse în biroul lui, când ea venise la el, ştiuse că era al naibii de norocos că mai primise o şansă. Nu ştia ce avea de făcut într-o relaţie, dar ştia al naibii de bine că nu voia s-o piardă pentru totdeauna. Se părea că, pentru început, cel mai bun lucru era să ţină cont de indicaţiile date de ea.

— În regulă, bine.

Riley îl privi în ochi, iar expresia ei stupefiată fu înlocuită de un zâmbet apreciativ. Inima lui începu să bată mai repede.

— Vrei să luăm cina împreună? întrebă ea, făcându-i o invitaţie la care el nu se aştepta.

— Pare un plan bun. Şi dacă tot eşti dispusă să fii văzută cu mine, n-ai vrea să vii la strângerea de fonduri

pentru copiii cu diabet care are loc mâine-seară? De ce să nu insiste, dacă ea era dispusă să accepte? Echipa donează bani pentru această cauză, iar toată familia mea va participa.

Riley îşi îngustă privirea.

— Asta înseamnă o rochie elegantă şi pantofi cu toc, nu-i aşa? întrebă ea gemând.

El consideră asta o acceptare şi zâmbi.

Ştia ai naibii de bine că i se oferise o a doua şansă şi intenţiona să profite la maximum de ea.

Pentru el, femeia aceea reprezenta tot ce dorea. Era inteligentă, amuzantă şi îl încălzea în locuri de multă vreme reci. Nemaivorbind de faptul că nu-i înghiţea mizeriile, ceea ce el admira. Banii lui nu o impresionau, lucru care îi spunea că, dacă zăbovea în preajma lui, probabil că îl plăcea pe el.

Iar ăsta era un lucru al naibii de bun, pentru că şi el o plăcea.

*

Ultimul lucru la care se aşteptase Riley fu ca Olivia s-o invite la cumpărături ca să-şi ia o rochie pentru sâmbătă seară. Bănuia că Ian o pusese pe sora lui să facă asta, dar, fiindcă tot nu avea altă rochie cu excepţia celei roşii, pe care o purtase în seara când îl cunoscuse pe Ian, iar Olivia îi promisese că ştia un loc unde se puteau modifica rapid, Riley acceptă cu plăcere. În plus, voia să-şi distragă gândurile de la apelurile tatălui ei, care continuau s-o bântuie acasă.

Plecară de la serviciu vineri la prânz şi se duseră la un magazin de lângă Collins Avenue. Cu toate că Riley admirase vitrinele din zonă o dată sau de două ori, nu-şi permisese să cumpere nimic de acolo, dar, înainte de a a-şi exprime îngrijorarea, Olivia scoase un card bancar negru.

— E grozav când fratele meu se simte generos, rosti ea zâmbind.

— Este grozav pentru tine, dar…

— Crezi că face asta doar pentru mine? Olivia se opri în mijlocul trotuarului, făcându-i pe cei din jur să se oprească brusc şi să le ocolească. Îşi ridică ochelarii de soare Chanel şi întâlni privirea lui Riley. Asta-i pentru tine. Iar înainte să mă contrazici, află că deja suntem aici şi îl vom folosi.

Pe Riley o străbătu o senzaţie caldă şi uşor ameţitoare, dar obiectă:

— Nu pot accepta…

— Ba da, poţi! N-o să-mi refuzi asta. Haide!

Olivia o apucă pe Riley de mână şi o trase din căldura înăbuşitoare în răcoarea magazinului dotat cu aer condiţionat.

În ora următoare, Riley repetă „nu pot accepta asta” de atâtea ori, încât deveni un soi de mantra a zilei, însă Olivia o asigură că trebuia s-o facă, altminteri risca să-l insulte pe Ian, care niciodată nu îşi bătuse capul cu alte femei decât cele din familia lui. Olivia insistă că Riley însemna ceva pentru fratele ei, iar ea îşi dorea s-o creadă.

Aşa că, până la urmă, deşi nu uită cu totul de bani, Riley îi făcu pe plac Oliviei şi acceptă cu plăcere. Cum ar fi putut să nu se simtă bine când Olivia era amuzantă şi încântată, iar atitudinea ei era contagioasă?

În final, Riley se alese cu o rochie atât de modernă, încât nu recunoscu numele designerului, cu nişte pantofi atât de scumpi, încât de banii aceia ar fi putut plăti chiria pe două luni, şi cu o geantă Judith Lieber în formă de păun, pe care străluceau pietricele semipreţioase viu colorate.

Înainte de a se despărţi, Olivia o informă că avea să vină s-o ia în dimineaţa următoare la prima oră, pentru partea a doua a excursiei lor.

— Partea a doua?

Cealaltă femeie zâmbi, ochii scânteindu-i de entuziasm.

— Este o surpriză, spuse ea pe un ton care îi indică lui Riley că niciun fel de insistenţe nu aveau s-o facă să-i dezvăluie ce plănuise.

După sesiunea de cumpărături, Riley ajunse acasă cu

braţele încărcate de pungi. Rochia urma să-i fie livrată până în ora 16 a doua zi. Telefonul începu să sune în timp ce îşi căuta cheile. Le găsi, descuie uşa, intră grăbită şi aruncă pungile pe canapea. Apoi ridică receptorul.

— Alo? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

Clic.

Indiferent cine fusese închisese la auzul vocii ei.

— La dracu'!

I se uscă gura. Înainte de a apuca să se gândească la cele întâmplate, telefonul sună din nou. Riley îl ridică şi ţipă în el:

— Dacă nu încetezi să mă suni, jur pe Dumnezeu că…

— Riley? Ce s-a întâmplat?

— Alex?

Uşurată, se aşeză lângă cumpărături.

— Da. Spune-mi!

Ea suspină.

— Nimic. Tocmai m-am întors de la cumpărături, telefonul a sunat, mâinile mele erau pline… Totul e-n regulă.

— Asta-i motivul pentru care m-ai ameninţat înainte de a şti cine este la celălalt capăt al firului?

Ea înghiţi în sec.

— Tata a luat legătura cu mine, spuse ea, ştiind că nu era cazul să-l mintă.

Alex înjură cu năduf.

— Ce a zis?

— Mi-a lăsat un mesaj la secretară în timp ce eram plecată din oraş. Pe bilet scria doar „îmi eşti datoare", repetă ea cuvintele de pe bileţelul roz.

— Îl omor!

— Nu merită. Erai copil când te-ai confruntat ultima dată cu el. Acum, ai o carieră care trebuie să te preocupe. Stai departe de el. Promite-mi! Sunt sigură că e numai gura de el, insistă Riley, rugându-se să fie adevărat.

Nu avea niciun sens. Ieşise din viaţa ei de ani întregi. De ce apăruse tocmai acum?

— Nu-ţi promit nimic. Încă sunt în Tampa, dar mă

întorc mâine. Voi vedea ce pot afla despre taică-tu. Poate că mă lămuresc şi descopăr ce pune la cale.

— Mersi, Alex! îi zise ea, preferând să nu-l contrazică.

Cu toate că încă se simţea tulburată, ştiu că nu era indicat să-l sune pe Ian. Şi-ar fi dat seama imediat că era ceva în neregulă, aşa că îi trimise un mesaj în care îi mulţumi pentru rochie şi restul lucrurilor.

El îi răspunse imediat: „Să te văd în ele va fi o mulţumire suficientă."

Ea zâmbi şi izbuti să se ducă la culcare fericită, dar visele o tot făcură să se foiască în pat. Copilăria ei nu fusese fericită, iar ea nu reuşea să găsească nici măcar un motiv pentru care tatăl ei apăruse din nou, nici să-şi imagineze ce îi putea datora ea.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, de îndată ce Olivia o luă pe Riley, o informă că aveau să-şi petreacă ziua lăsându-se răsfăţate. Ar fi trebuit să spună răsfăţate, masate cu pietre calde, pensate, epilate, coafate şi machiate. Unghiile de la mâini şi de la picioare fură aranjate şi vopsite perfect, o treabă mult mai bună decât făcea Riley. Din câte se părea, Olivia avea des parte de un asemenea tratament. Pentru Riley, era o experienţă cu totul nouă şi fu surprinsă că îi plăcu fiecare clipă.

Până să-şi vină în fire, se pomeni îmbrăcată, gata de plecare şi ajutată de şoferul lui Ian să urce în limuzină. Ian o aştepta pe bancheta din spate, fiind extrem de chipeş în smochingul lui negru. Dar nu hainele îl făceau pe acel bărbat să arate bine – indiferent ce ar fi purtat, era prea impozant pentru a nu fi remarcat. Însă, cu părul perfect aranjat, cu ochii lui albaştri-cenuşii concentraţi asupra ei, era întru totul bărbatul pe care nu şi-l putea scoate din minte… şi se temea că nici din inimă.

— Mă faci să mi se taie respiraţia, spuse el, ochii

întunecându-i-se în timp ce rostea cuvintele.

Riley nu mai fusese niciodată studiată cu o privire atât de intensă.

— Mulţumesc! murmură ea. Şi tu arăţi foarte bine.

— Nu sunt eu cel de care nu-şi vor putea desprinde privirile.

Ea îşi înclină capul şi simţi cum se îmbujorează. El îi ridică bărbia cu o mână.

— În seara asta, voi fi cel mai norocos bărbat de acolo. Vreau ca tu să ştii asta.

Îşi coborî un deget pe gâtul ei şi de-a lungul claviculei, atingerea lui fiind intimă şi seducătoare. Sfârcurile se întăriră, iar ea se înfioră.

— Cred că rochia asta are nevoie de ceva în plus.

Du-se la spate mâna liberă şi scoase o cutiuţă lungă.

— Ian, nu!

Deja renunţase la convingerile ei permiţându-i să-i cumpere rochia şi pantofii, nemaivorbind de întreaga zi petrecută la spa. O parte din scânteierea din ochii lui dispăru.

— Te rog, îngăduie-mi să-ţi ofer asta! Îmi face plăcere. Vreau să ai ceva care… să-ţi amintească de mine când îl porţi.

Ea înghiţi în sec.

— Mă gândesc la tine mereu.

— Atunci, lasă-mă să mă apropii de tine! Lasă-mă să fac ceva pentru tine! Îi luă mâna şi i-o puse pe cutie. Te rog!

Ea văzu şi simţi cât de mult însemna acel gest pentru el. Era un cadou şi l-ar fi rănit dacă nu-l accepta.

— Bine.

Expresia i se schimbă, iar zâmbetul lui mulţumit o făcu să se simtă fericită că cedase. Ian deschise cutia, dezvăluind un colier cu un delicat diamant în formă de lacrimă aflat într-o montură de aur alb.

Copleşită de frumuseţea bijuteriei, lui Riley i se tăie răsuflarea. Nu era ostentativ sau exagerat. Nu voia să dovedească ceva sau să indice bogăţia, cu toate că ea nu

avu nicio îndoială că îl costase foarte mult. Era simplu, elegant şi întru totul ceva ce nu doar că ea ar fi ales, ci ar fi purtat cu plăcere. Şi nu numai în seara aceea, la evenimentul strângerii de fonduri, ci în fiecare zi.

El alesese cadoul perfect, având în minte gustul şi sentimentele ei.

— Este frumos! şopti ea.

— Îl vei purta? întrebă el.

Vulnerabilitatea din întrebarea lui o impresionă.

— Voi fi onorată să-l port.

Îşi ridică părul de la ceafă şi se răsuci. El îi puse colierul la gât şi i-l prinse. Riley se întoarse din nou spre el. Ian îi aranjă părul pe umeri, în jurul delicatei bijuterii.

— Este perfect. La fel ca tine.

Ea deschise gura pentru a-l contrazice. Nu era perfectă şi avea un trecut care putea dovedi asta. Apariţia tatălui ei nu-i dispăruse complet din minte şi îşi dorea să i-o ascundă lui Ian cât mai mult posibil. Însă era evident că el ţinea la ea şi i-o arăta în multe feluri, ceea ce însemna că venise vremea să-i încredinţeze secretele ei.

— Ian, trebuie să vorbesc cu tine.

— Mai târziu.

Îi acoperi gura cu a lui, trecându-şi limba peste buzele ei şi încurajând-o să le întredeschidă pentru el. Mirosul lui masculin îi copleşi simţurile. Genele ei fluturară şi coborâră, iar gura ei se deschise şi îl primi înăuntru. El o devoră, sărutând-o de parcă ea era singurul lucru care conta. O apucă de ceafă cu o mână în vreme ce limba lui se rotea la nesfârşit în gura ei.

Ea îi răspunse la sărut, la patima şi la dorinţa pe care o simţeau amândoi, până când maşina se opri, iar cineva bătu în geam.

Ian gemu şi se retrase fără a-şi lua mâna de pe ceafa ei, fruntea lui continuând s-o atingă pe a ei. Respiraţia îi era întretăiată, aşa că trase adânc aer în piept, iar ea făcu la fel.

Riley băgă mâna în gentuţă, scoase o oglinjoară, izbuti cumva să-şi şteargă petele de ruj şi se aranjă. Buzele

încă îi erau umflate ca după un sărut pătimaş, dar în privinţa asta nu avu ce să facă. Se uită la Ian, care încerca să-şi înlăture urmele de ruj de pe buze şi faţă, şi îl şterse şi pe el.

— Vom continua de unde am rămas, rosti el, promisiunea din vocea lui fiind la fel de seducătoare precum sărutările.

— O să am grijă să-ţi respecţi cuvântul.

Izbuti să zâmbească, ignorând tremurul din trup şi sentimentul de vinovăţie că nu-i spusese de tatăl ei. Nu ştia de ce dintr-odată acest lucru începuse să conteze. Degetele ei atinseră delicatul diamant de la gât. Cadoul acela doborâse ultimul zid pe care îl ridicase între ea şi Ian. Brusc, îşi dorea să-i lase să se apropie de ea.

— Eşti gata? o întrebă el cu mâna pe mânerul portierei.

Ea încuviinţă din cap.

El o luă de mână şi coborî din maşină.

Riley se gândi că ar fi trebuit să se aştepte la apariţia fotografilor având în vedere că şi jucătorii echipei Thunder participau la eveniment, dar flash-urile luminoase o luară pe neaşteptate.

Văzând că era stânjenită, Ian o strânse mai tare de mână şi o trase lângă el, cuprinzându-i talia cu un braţ protector în timp ce o conduse înăuntru.

*

La câteva ore de la începerea evenimentului, Ian abia aştepta s-o ducă pe Riley acasă, să-i dea jos rochia şi s-o exploreze centimetru cu centimetru, mai întâi cu mâinile, apoi cu gura. Era de departe cea mai sexy femeie de acolo, dar şi cea mai stilată. Rochia ei cu un umăr, neagră şi cu tiv argintiu, avea într-o parte o despicătură care dezvăluia un elegant picior bronzat şi un pantof incredibil de atrăgător, cu un toc ridicol de înalt. Gura îi salivă, iar mădularul i se întări şi aprobă.

Ştiind că trebuia să rămână măcar până ce se ţineau

discursurile serii, îşi dori să aibă cel puţin câteva minute în care să fie singur cu ea. De când sosiseră, familia lui o monopolizase. Fiindcă erau în public, acceptase ca ea să danseze cu fiecare dintre fraţii lui, care probabil îi făceau complimente, însă ea râdea şi zâmbea, evident, făcându-i plăcere.

Îşi stăpâni gelozia – la urma urmelor, erau fraţii lui. Se hotărî să-i ucidă duminică, la un meci de baschet, cu câteva coate bine plasate şi puncte marcate. Nu era încântat nici de Olivia, cu decolteul ei adânc şi evidentele încercări de a-l face gelos pe Dylan Rhodes dansând cu alţi bărbaţi şi uitându-se la el pentru a se asigura că o privea. Cel puţin Avery părea să se comporte civilizat… deocamdată.

Până şi mama lui părea să se distreze, dansând cu un anumit bărbat toată seara. Era un lucru pe care trebuia să-l cerceteze mai îndeaproape. De fapt, avu grijă să le întrerupă pe ambele lui surori pentru a afla ce aveau de gând.

Pentru că Riley era ocupată cu Tyler, Ian se îndreptă spre ringul de dans, unde mama lui şi un gentleman cu păr argintiu dansau de ceva vreme.

— Vă deranjează dacă intervin? întrebă Ian.

— Michael, el este Ian, fiul meu. Ian, el e Michael Brooks. Compania lui de asigurări este o importantă donatoare pentru licitaţia din această seară.

Ian îşi înclină capul.

Celălalt bărbat întinse mâna, iar Ian i-o strânse.

— Am auzit vorbindu-se despre tine toată seara. Mama ta este cel mai mare fan al tău. Iar eu sunt impresionat de tot ce ai făcut pentru echipă de când ai preluat conducerea.

— Mulţumesc!

Ian spera că omul nu încerca să-l impresioneze de dragul mamei lui. Detesta linguşelile.

— Din păcate, eu sunt fan al echipei Breakers, rosti Michael cu umor şi sinceritate.

— Mare păcat! „N-am de ce să-mi fac griji”, se gândi Ian, admirându-i francheţea, chiar dacă gustul lui în privinţa

echipelor de fotbal era groaznic. Iar mama dansează totuşi cu dumneavoastră? Mă mir.

— Am câştigat-o cu farmecul meu, spuse Michael. Este o lady minunată, care merită din plin efortul.

— Sunt de acord.

— Vă las împreună. Te aştept la bar, Emma.

Mama lui zâmbi.

— Ne vedem curând.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Ian.

Michael îşi înclină capul şi se îndepărtă. Mama lui îl urmări cu privirea.

— L-ai cunoscut înainte de această seară? întrebă Ian.

— Amândoi facem parte din consiliul Asociaţiei Copiii Diabetici, zise ea.

Ian o luă în braţe şi începură să danseze în ritmul muzicii lente.

— O să-l verific, rosti el.

— N-o s-o faci! Sunt femeie în toată firea şi…

— Ce dracu' caută ei aici? întrebă Ian întrerupând-o când îi văzu pe tatăl lui şi pe Alex intrând în sala de bal.

Savannah era cu ei.

— Cine? întrebă mama lui privind spre intrare.

— Tata, nevastă-sa şi Alex, răspunse Ian, orice urmă de relaxare pe care o simţise în seara aceea dispărând la vederea lor.

Ian se oprise din dans, dar mama lui îl făcu să se mişte din nou.

— Nu-i lăsa să te tulbure şi să-ţi strice seara, îi zise ea cu fermitate.

El îi dădu ascultare şi se sili să danseze în continuare şi să se relaxeze.

— Nu pricep cum faci asta!

— Cum fac ce anume? întrebă mama lui.

— Cum poţi trece peste ce a făcut tata? Cum poţi merge mai departe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Se uită în ochii mamei lui, dar nu văzu nici urmă de stres în ei, ci doar înţelegere.

— Ian, eu şi tatăl tău nu ne-am căsătorit din dragoste.

Deja ştii asta.

— Este o scuză? întrebă el desluşind amărăciunea din tonul lui, dar fiind incapabil să o alunge.

— Nu, este un fapt. Adevărul e că am fost îndrăgostită înainte de a-l cunoaşte pe tatăl tău. Numele lui era Jonathan Daniels. El ne tundea gazonul, spuse ea îmbujorându-se.

Ian îşi dădu seama imediat încotro ducea conversaţia.

— Mamă…

— Nu. Vreau să asculţi. Eşti suficient de mare pentru a face faţă, aşa că descurcă-te!

El clipi şi încuviinţă din cap, ştiind că, atunci când mama lui folosea *acel* ton, nu avea altceva de făcut decât să asculte. În plus, ea îl ţinea captiv pe ringul de dans. Îi vorbea la ureche, aşa că nimeni nu putea auzi.

— Ascult.

— Ne-am îndrăgostit, dar ştii în ce lume trăiam. Bunicii tăi nu mi-ar fi îngăduit niciodată să fiu cu el, aşa că ne vedeam pe ascuns. Apoi tata a fost diagnosticat cu leucemie. Era în stadiu terminal şi avea de nevoie de cineva care să-i preia afacerea cu hoteluri. Tatăl meu şi tatăl tatălui tău erau într-o competiţie amicală de ani întregi. Au convenit să-şi unească afacerile şi să-l pregătească pe Robert pentru a le conduce pe amândouă. Căsătoria noastră a făcut parte din înţelegerea lor.

Ian se crispă când auzi de târgul rece făcut de cei doi bărbaţi pe seama propriilor copii. Desigur, Robert beneficiase din plin de pe urma acelei fuziuni. Devenise un magnat în domeniul hotelier.

— Te-ai gândit vreo clipă să refuzi? întrebă Ian.

Ea clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi-am iubit tatăl foarte mult, iar el era pe moarte. Nu avea un fiu, iar eu nu eram genul care să conduc o afacere. Suspinul ei îndurerat îi frânse inima lui Ian. A trebuit să renunţ la Jonathan.

Ian înghiţi în sec. Pentru el era de neimaginat. Cum ar fi putut să renunţe la Riley? La naiba, era atât de prins de ea, încât nu ştia dacă mai putea scăpa vreodată.

— Şi ştii ce s-a întâmplat cu el? o întrebă Ian pe mama lui.

— Am convenit că este mai bine să ne despărţim definitiv.

— Aşadar, ai renunţat la bărbatul pe care îl iubeai pentru Robert Dare, iar el te-a trădat.

Ian clătină din cap, comportamentul tatălui său părând brusc mai condamnabil în lumina dezvăluirilor mamei lui. Ea suspină.

— Eu şi tatăl tău am avut ceea ce eu am considerat o căsnicie tradiţională, asemănătoare multora din cercul nostru social. El era plecat adesea, iar eu nu voiam să ştiu dacă mă înşela. Dar, când a venit şi ne-a spus de boala Siennei, dezvăluind că are o altă familie… Clătină din cap. Am avut impresia că am amorţit. Şi am rămas aşa ani întregi. Singura lumină, singurele sentimente pe care mi le-am permis au fost cele pentru tine, pentru fraţii tăi şi pentru surorile tale.

— Dumnezeule, mamă!

— Viaţa nu este întotdeauna corectă. Amândoi ştim asta. Dar din acea înţelegere m-am ales cu cinci copii reuşiţi. Sunt împăcată cu mine pentru că i-am fost credincioasă. Îmi doresc doar să te fi putut feri de durere. Şi detest că încă eşti atât de furios şi te aştepţi ca lumea să te dezamăgească.

El o strânse mai tare de mână în vreme ce o conducea pe ringul de dans.

— L-am idolatrizat. L-am pus pe un piedestal atât de înalt…

Ian clătină din cap detestând acele amintiri.

— Tatăl tău a fost… este un simplu om. Unul cu defecte. Dar o iubeşte pe Savannah şi, din câte ştiu, nu a înşelat-o. Ceea ce îmi spune că amândoi am fost de vină că am acceptat o căsnicie care nu s-a bazat pe iubire.

El clipi.

— V-aţi luat acelaşi angajament. Tu erai îndrăgostită de altcineva, dar nu l-ai înşelat. Nimic nu justifică ce a făcut.

— Sunt de acord. Vreau să spun că oamenii au defecte. Trebuie să găseşti o cale de a le accepta şi de a trece mai departe. Tu n-ai făcut asta. Şi te roade permanent.

El nu putu să o contrazică.

— Iar boala Siennei a fost ceva ce nu doresc nimănui, mai ales unui copil nevinovat, continuă mama lui.

Ian încuviinţă din cap.

— N-am fost tocmai corect faţă de ea. Nici faţă de ceilalţi, recunoscu el stânjenit, văzând atitudinea iertătoare a mamei lui.

— Măcar îţi dai seama de asta.

— E prea târziu.

Alex îl lămurise clar în această privinţă când niciunul dintre ei nu dăduse curs invitaţiei lui. Mama lui clătină din cap.

— Nu este niciodată prea târziu cât timp sunteţi cu toţii aici. Aşa că lasă trecutul în urmă, îl rugă ea, vorbele ei lovindu-l cu o precizie letală şi având un impact devastator.

Ian îşi înclină capul. Nu ştia dacă putea, dar, având în vedere tot ce îi dezvăluise mama lui şi la ce renunţase ea, îşi promise că avea să încerce de dragul ei.

*

Riley ascultă persiflările schimbate de Olivia şi Avery, amuzându-se din nou de legătura plină de energie dintre celor două surori. O cunoscuse deja pe mama lui şi o plăcuse imediat pe femeia fermecătoare care făcuse tot posibilul ca ea să se simtă bine-venită. Ştia că Ian ţinea la familia lui aşa cum nu mulţi erau în stare şi, fiind un om care ducea cu sine suferinţe din trecut, Riley se simţi recunoscătoare că le avea pe cele trei femei în viaţa lui.

Fraţii lui, cu care apucase să petreacă ceva timp, semănau cu Alex când era bine dispus. Le plăcea să-l tachineze pe fratele lor mai mare, iar dansând cu Riley, ştiau că zgândăreau principalul punct slab al lui Ian. Ea încercase să se îndepărteze de ei, dar ei râseseră şi

continuaseră să danseze cu ea.

— Spune-mi cum te-ai descurcat cu felul autoritar de a fi al fratelui meu, îi ceru Avery, implicând-o în conversaţia lor.

Fiindcă Ian întrerupsese dansul surorilor sale cu alţi bărbaţi, la fel şi pe al mamei lui, aveau motive întemeiate s-o întrebe pe Riley despre problemele de control ale lui Ian.

Totuşi, ea nu putu să nu se îmbujoreze, ştiind că de multe ori îi plăcuse comportamentul autoritar al lui Ian. Însă în multe ocazii îl detestase.

— Presupun că pur şi simplu l-am pus la locul lui, îi zise ea lui Avery.

Sorbi din şampanie şi ridică din umeri, neştiind ce altceva să spună.

— Iar el acceptă aşa ceva? întrebă Olivia.

Riley clătină din cap şi râse.

— Nu întotdeauna.

— Şi ce se întâmplă atunci? vru să ştie Olivia.

— Nu vă zic, rosti Riley zâmbind, iar celelalte femei gemură.

— Bună seara, doamnelor!

Riley încremeni auzind pe neaşteptate vocea lui Alex. Surprinsă, se întoarse spre el.

— Ce cauţi aici?

Arăta foarte bine în smochingul lui, iar claia de păr castaniu îl făcea şi mai atrăgător. Riley era bucuroasă să-l vadă, însă nu acolo. Ian avea să se supere, ceea ce era ultimul lucru pe care şi-l dorea într-o seară care fusese minunată până în clipa aceea.

— Părinţii mei sunt mari susţinători ai acestei cauze. De ce să nu fi venit? Se întoarse spre celelalte femei. Olivia, Avery, mă bucur să vă văd, spuse el.

Ele îl priviră precaute. Olivia, despre care Riley aflase că era cea mai directă dintre cele două femei, îşi îndreptă umerii.

— Ne datorezi tuturor scuze, zise ea. Asta dacă nu cumva crezi că este politicos să nu apari după ce accepţi

invitaţia la o cină.

Ridică fermă o sprânceană în timp ce îşi susţinu fratele.

Alex îşi îndreptă şi el umerii.

— Cred că asta ne priveşte pe mine şi pe Ian.

— Nu în condiţiile în care eu am făcut invitaţia în numele lui, îi aminti Olivia.

Riley se încordă. Nu vru să intervină în conversaţie. Cu toate că subiectul o afecta, îşi dădea seama că nu era tReaba ei. Alex îi întâlni privirea şi încuviinţă încet din cap.

— Ai dreptate. Am fost nepoliticos şi îţi cer scuze.

Riley clipi surprinsă, dar mândră că prietenul ei se comporta civilizat.

— Există vreo şansă să-i spui asta lui Ian? întrebă Olivia forţându-şi norocul.

— Ce să-i spună lui Ian? întrebă subiectul conversaţiei, alăturându-li-se.

Riley suspină. Ian veni lângă ea, o cuprinse cu un braţ şi o trase cu fermitate lângă el. Ea se sprijini de trupul lui cald, savurând mirosul delicios şi excitant al coloniei. Degetele lui o strânseră posesiv de talie.

Fraţii vitregi şi fraţii buni se studiară precauţi unii pe ceilalţi. Olivia vorbi prima:

— Cred că eu şi Avery ne vom duce să dansăm. Este prima dată când acest Dj nimereşte ritmul şi nu vreau să ratez ocazia, spuse ea, apucând-o pe sora ei de mână şi luând-o de acolo.

Rămasă singură cu cei doi bărbaţi, Riley se uită la fiecare, întrebându-se cine avea să alunge tensiunea.

— Alex, zise Ian întinzând mâna spre fratele lui vitreg.

Riley îşi dădu seama ce însemna acel gest pentru mândria lui Ian. Înţelese imediat că îl făcuse pentru ea, iar inima i se umplu de iubire pentru acel bărbat enigmatic şi rezervat.

Iubire.

Oh, Doamne!

Nu avu vreme să-şi analizeze sentimentele pentru că Alex nu răspunse acelui gest. Alături de ea, Ian se încordă,

simţindu-se insultat, dar amândoi aşteptară.

— Ian, răspunse Alex, strângând mâna lui Ian.

Lui Riley i se înmuiară genunchii şi se simţi recunoscătoare că trupul lui Ian o susţinea. Se aştepta ca Alex şi Ian să găsească un motiv pentru a se despărţi, dar, spre surprinderea ei, începură să vorbească despre selecţia fotbaliştilor şi de potenţialul echipelor în sezonul care urma. Se gândi că era un început şi fu uşurată şi încântată peste măsură. Acei doi bărbaţi erau foarte importanţi pentru ea şi n-ar fi putut suporta să nu-i vadă făcând măcar mici progrese către o relaţie normală.

— Te simţi mai bine? o întrebă Alex pe Riley, punând capăt cugetărilor ei.

— Mă simt foarte bine, răspunse ea repede, privindu-l cu înţeles.

Speră că Alex pricepuse că ea voia să pună capăt acelei conversaţii şi să nu pomenească de telefonul din seara precedentă.

— Am cerut unui detectiv particular să se ocupe de tatăl tău. În curând, ar trebui să aflu ce pune la cale ticălosul ăla.

În mod clar, nu înţelesese semnificaţia privirii ei.

— Ce se petrece? întrebă Ian.

Riley gemu.

— Eu…

Nu continuă, fiindcă nu ştiu cu ce să înceapă. Privirea spăşită a lui Alex o întâlni pe a ei.

— Îţi cer scuze, Ri! Am presupus că i-ai zis.

— Ce să-mi zică? întrebă Ian strângând-o şi mai tare de talie.

— Au! murmură ea.

El slăbi imediat strânsoarea.

— Ce nu ştiu? insistă Ian.

Ea înghiţi în sec şi îşi ridică privirea spre el.

— Îţi aminteşti că mai devreme, în limuzină, am vrut să-ţi spun ceva, iar tu… mi-ai distras atenţia?

Cu maxilarul încleştat, Ian încuviinţă din cap. Detesta să i se ascundă anumite lucruri. Şi detesta şi mai mult

faptul că Riley şi fratele lui vitreg păreau să aibă un fel de secret.

— Ei bine, despre asta era vorba.

— Nu ştiu ce este *asta,* îi aminti Ian simţindu-se îndurerat şi trădat.

Alex clătină din cap.

— Iisuse, Riley! Nu m-am aşteptat să-i ascunzi vestea că a apărut taică-tu. El e tipul cu care ai o relaţie, adăugă arătând spre Ian. La naiba, practic m-ai ameninţat că te voi pierde dacă nu-mi bag minţile în cap şi nu găsesc o cale de a mă înţelege cu el! M-am gândit că a fost primul căruia i-ai zis.

— Te-ai înşelat, îl informă Ian. Nu ştiu ce dracu' se petrece, dar intenţionez să aflu, rosti el cu o voce care vibra de furie. Hai să mergem! Plecăm! îi spuse lui Riley apucând-o de braţ.

— Nici vorbă să plecaţi! Alex se apropie de Ian. Nu pleci nicăieri cu ea cât timp eşti atât de furios!

— Alex, e-n regulă! interveni Riley.

Alex se încruntă la Ian.

— Să nu-i faci rău, să n-o atingi nici măcar cu un deget la furie!

— N-o va face. Alex, potoleşte-te! Asta-i problema mea, nu a ta, replică Riley apărându-l pe Ian.

Ian îşi încleştă un pumn, abia abţinându-se să nu-l lovească pe fratele său vitreg.

— Nu-mi zici tu cum să mă port cu femeia mea! se răsti Ian, dorind ca Alex să ştie că, în privinţa lui Riley, el era pe primul plan. Iar dacă tu crezi că ar mai fi cu mine dacă aş fi dat în ea, atunci nu o cunoşti atât de bine cum crezi.

— Tu eşti cel care nu o cunoaşte!

„Punct marcat", se gândi Ian.

Alex făcu un pas înapoi.

— Sună-mă mâine dimineaţă, îi spuse el lui Riley.

Ea încuviinţă din cap.

Ian o conduse imediat spre ieşirea din salon. Din cauza tocurilor înalte, se chinuia să ţină pasul cu el, dar

singurul lui gând era să rămână rapid singur cu ea.

— Trebuie să ne luăm rămas-bun de la familia ta, spuse ea.

— Vor trece peste asta.

— Dar cum rămâne cu discursurile? Credeam că vrei să rămânem până ce se vor ţine, continuă ea.

— E-n regulă. Sunt bine reprezentat.

— Bine, zise ea încet, în cele din urmă cedând, ceea ce îi spuse lui Ian că ea ştia că nu era doar supărat, ci şi că avea un motiv întemeiat să fie.

El nu mai vorbi până ce nu ajunseră pe bancheta din spate a limuzinei, iar geamul despărţitor fu ridicat.

— Ai avut o problemă şi te-ai dus la Alex, rosti el cu maxilarul încleştat.

Ea clipi privindu-l.

— Poftim? Nu. Nu a fost aşa. El m-a sunat după… Stai! Trebuie să încep cu începutul.

Se îndepărtă de el şi se ghemui lângă portiera maşinii.

El îi oferi spaţiul de care avea nevoie. Deocamdată.

— Ai auzit deja despre tata, începu ea fără a pierde timpul.

— Tatăl despre care nu vorbeşti.

Ea îşi înclină capul şi îşi coborî privirea de parcă se simţea ruşinată.

El nu putu accepta asta. Nu voia ca ea să nu-l privească în ochi când îi mărturisea ceva.

— Riley, uită-te la mine!

Ea îşi înălţă capul, iar el văzu lacrimi în frumoşii ei ochi albaştrii.

Rahat! Se trase spre ea şi îi cuprinse bărbia în palmă.

— Spune-mi!

Ea înghiţi în sec.

El aşteptă până când ea dădu din cap pentru a se elibera din palma lui, dar nu se îndepărtă de ea.

— Mai ştii ce a zis Alex? Să nu mă atingi la furie? Acesta a fost… este un subiect sensibil pentru mine. Pentru noi. Ezită, iar Ian îi oferi răgazul de care avea nevoie pentru a-şi aduna gândurile. Vezi tu, tata a fost şi încă este un

ticălos abuziv.

Ian încremeni, tot trupul lui devenind rigid. Nu se aşteptase la asta. Absolut deloc.

— Te-a *bătut?*

Umerii ei se încovoiară.

— Când eram mică, mama încasa ce era mai rău. Avea grijă ca furia lui să fie îndreptată spre ea. Apoi ea a murit, iar eu m-am ferit din calea lui, însă el a părut să se calmeze puţin.

Ian îşi aminti că ea îi spusese că avea 16 ani pe atunci. Îşi înghiţi fierea ridicată în gât.

— La scurt timp după aceea, i-a fost scoasă vezica biliară. Mama mea vitregă era asistentă la spital. El s-a comportat cât se poate de civilizat cât timp a curtat-o, arătându-şi adevărata fire numai după ce s-au căsătorit. Îşi frământă mâinile, apoi trase adânc aer în piept. Melissa, mama mea vitregă, este o femeie dură, iar el şi-a dat repede seama că de data aceea alesese greşit.

Ian îşi înclină capul.

— Ai pomenit de ea. Ai spus că ea şi Alex au fost singura ta familie.

Ea încuviinţă din cap.

— O ador! Mi-a fost modelul în viaţă care ar fi trebuit să fie mama. Nu mă înţelege greşit, am iubit-o şi mi-e dor de ea în fiecare zi. M-a protejat, dar nu a ştiut să-şi apere drepturile. Dacă n-ar fi fost Melissa, oare aş fi învăţat să mă preţuiesc? Să ignor cuvintele înjositoare cu care am crescut? Nu prea cred.

Simţind că i se strânge stomacul, Ian îi cuprinse mâinile tremurânde în ale lui.

— Eşti puternică, Riley! Am văzut asta din ziua în care ne-am cunoscut.

Ea zâmbi.

— Îmi place să cred asta.

— Pe Melissa, a lovit-o vreodată? o întrebă Ian.

Ea clătină din cap.

— Se certau des şi destul de rău, dar… el părea a se stăpâni cumva. Probabil ştia că Melissa s-ar fi dus la poliţie.

— Mama ta nu a făcut asta niciodată? întrebă el, deşi ştia răspunsul deja.

— Am implorat-o s-o facă, dar… nu. Nu a vrut.

— Şi ce s-a întâmplat?

Se părea că ajunsese la un punct critic. Era clar.

— Alcoolul, rosti Riley cu dezgust în glas. El întotdeauna a băut mult, dar traiul cu Melissa şi faptul că trebuia să-şi înăbuşe furia au înrăutăţit lucrurile. Iar într-o seară când Melissa era în tura de noapte, mi-a cerut să-i pregătesc cina şi să i-o pun pe masă. Nu numai că n-am făcut-o, dar i-am dat un răspuns care nu i-a convenit, iar el… m-a plesnit. Cu putere, peste faţă.

Pe Ian îl cuprinse o furie cum nu mai simţise niciodată, făcându-l să-şi dorească să şi-o verse. Dar raţiunea îi spuse că furia era ultimul lucru pe care Riley avea nevoie să-l vadă, aşa că îşi reprimă clocotitorul sentiment.

— Continuă când te simţi în stare, rosti el cu o voce atât de blândă, încât abia dacă şi-o recunoscu.

Ea încuviinţă din cap.

— Am încercat, dar n-am reuşit să-mi ascund urma roşie de pe faţă. A doua zi, Alex a văzut-o şi a luat-o razna. O parte din mine a fost surprinsă că a reacţionat atât de dur. În mintea mea, o palmă nu era nimic în comparaţie cu ce-i făcuse mamei, deşi ascunsesem asta de Alex cât de mult putusem. Privind în urmă, cred că am scăpat ieftin, dar Alex a fost foarte furios.

— Bravo lui! murmură Ian.

— L-a atacat pe tata. L-a înşfăcat de gât cu o mână, efectiv împiedicându-l să respire. I-a zis că, dacă mă mai atinge vreodată, e mort.

Ian închise ochii, recunoscător fratelui său vitreg pe care niciodată nu se ostenise să-l cunoască. Omul pe care în mod absurd era gelos.

Râsul răguşit al lui Riley îi atrase atenţia.

— Tata l-a ameninţat că se duce la poliţie. Îţi poţi imagina ironia? Alex i-a spus să se ducă în clipa aceea. Apoi şi-a proptit genunchiul în vintrele lui şi l-a avertizat că, dacă

nu se potoleşte, acela e doar începutul. I-a zis că eu sunt de neatins şi m-a luat de acolo.

Evident pierdută în amintiri, clătină din cap.

— Ştiu că tata i-a crezut ameninţările pentru că, la 17 ani, Alex era masiv datorită antrenamentelor de la fotbal.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Am sunat-o pe Melissa la spital, iar ea a venit acasă imediat. A refuzat să mai rămână cu el după cele întâmplate. Alex a stat acolo cât timp ne-am făcut bagajele. Melissa i-a zis tatii că voi locui cu ea până ce împlinesc 18 ani, iar dacă nu îi convine, să se adreseze tribunalului. Fiindcă Alex îl supraveghea cu atenţie, a dat înapoi. Aceea a fost ultima seară când l-am văzut şi l-am auzit până când m-am întors din Arizona.

Ian miji ochii.

— Ceea ce ne aduce în prezent.

Ea încuviinţă din cap.

— Pe robotul telefonic de acasă s-a înregistrat cineva care suna, aştepta o vreme, apoi închidea. Nu m-am gândit că era tata. Dar, când m-am întors la serviciu, am găsit un mesaj lăsat de el în timp ce fusesem plecată. Zicea că îi sunt datoare. Iar vineri seară, după ce m-am întors de la cumpărături, telefonul a sunat şi am auzit o persoană respirând la urechea mea. Am închis, iar telefonul a sunat din nou. Am răspuns ţipând, dar era Alex. A vrut să ştie ce se petrecea. I-am spus că nimic, însă el nu m-a crezut… aşa că i-am zis.

— De ce nu m-ai sunat? De ce n-ai avut suficientă încredere în mine pentru a-mi spune mai devreme?

Se sili să rămână calm, să nu ţipe şi să nu-i arate cât de frustrat şi de furios era în realitate. Nu-şi permitea să se manifeste fiindcă îşi dăduse seama că, dacă izbucnea cât de puţin, risca s-o piardă pentru totdeauna.

— Nu a fost vorba de faptul că aveam sau nu încredere în tine, ci de umilinţa de a recunoaşte că am avut o asemenea copilărie. În plus, îl alungasem cu fermitate în trecutul meu, nu mă mai gândisem niciodată la el, nu mai vorbisem despre el şi nu doream să-mi amintesc acele zile.

Se uită în altă parte. Din nou, Ian îi întoarse capul spre el cu o atingere delicată a mâinii. Voia să comunice, nu să se ferească unul de celălalt.

— Crezi că mie îmi face plăcere să mă confrunt cu trecutul familiei mele? Dar trebuie s-o fac datorită lui Alex. Mă străduiesc să mă împac cu el. Pentru tine.

Dacă Ian era dispus să facă un asemenea efort, trebuia să fie sigur că şi ea avea să încerce în aceeaşi măsură.

— Ce vrei să-ţi spun? Ar fi trebuit să-ţi zic, dar n-am făcut-o.

— Pentru că ai probleme cu încrederea.

Iar Ian care crezuse că numai el avea. Riley clipi surprinsă.

— Presupun că am.

O parte din el înţelegea, pentru că încerca să îşi rezolve propriile probleme. Altă parte dorea ca ea să ştie că îi aparţinea lui. Că putea să-i spună orice, că, dacă avea o problemă, trebuia să vină mai întâi la el şi să fie convinsă că avea s-o ajute cu tot ce putea.

El.

Şi nimeni altul.

Capitolul 12

Ian stătea cu Riley în livingul lui, uitându-se pe fereastră la cerul nopţii care scânteia de stele. Dezvăluirile despre copilăria ei îl puseseră pe gânduri. Era mai puternică decât o crezuse, iar relaţia ei cu fratele lui vitreg acum era de înţeles.

Însă acea înţelegere nu-i potolea bătăile nebuneşti ale inimii. Şi nici nu-şi putea alunga teama iraţională că Alex avea să fie mereu pe primul loc pentru ea. Era iraţională pentru că ea nu se hotărâse să-i spună lui Alex despre tatăl ei înainte de a-i mărturisi lui. Faptul că el sunase în momentul acela o făcuse să decidă asta. Era iraţională

pentru că gelozia legată de ce îi spusese ea lui Alex se baza pe nesiguranţa copilului care fusese Ian, nu a bărbatului din prezent. În orice caz, aşa trebuia să privească lucrurile.

Mama lui îl implorase să lase trecutul în urmă. Iar dacă exista vreun moment potrivit pentru asta, acela era. Întrebarea era dacă putea.

— Ian? întrebă Riley cu voce joasă.

El se întoarse spre ea. Stătea în picioare, desculţă, cu părul revărsându-se pe umeri, cu ochii mari şi mai vulnerabili decât îi văzuse vreodată. Puse mâna pe braţul lui.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus.

— Ştiu.

— Nu eşti supărat?

El clătină din cap.

— Nu, *supărat* nu este cuvântul care descrie ce simt.

— Rănit? întrebă ea.

— Am fost.

Îşi scoase cravata şi rămase cu ea în mână. Dorinţa de a o duce în dormitor şi de a o lega de tăblia patului era foarte puternică. Ea îşi muşcă buza de jos.

— Acum nu mai eşti?

— Acum te înţeleg mai bine. Iar asta e tot ce mi-am dorit. Să înţeleg ce te leagă de Alex dincolo de o simplă prietenie.

Ea înghiţi anevoie, gâtul delicat mişcându-i-se în sus şi în jos.

— Iar acum, că ştii?

Ian se apropie de ea.

— Acum, noi doi vom face o înţelegere.

— Nu vreau să te pierd, zise ea înainte ca el să continue.

— Nici eu nu vreau asta.

De fapt, dorea s-o lege de pat, unde putea fi sigur că îi aparţinea. Îşi răsuci cravata în jurul unei mâini.

Dar, dacă făcea asta, nu avea să ştie dacă ea se afla acolo de bunăvoie. Îi reveniră în minte cuvintele Oliviei. Surorile şi mama lui îi suportau comportamentul pentru că

erau rude, după cum îi atrăsese atenţia Olivia cu atâta bunăvoinţă. Însă avea dreptate. Dacă voia ca Riley să aibă suficientă încredere pentru a veni mai întâi la el, trebuia să-i arate aceeaşi încredere.

Dar nu îi era deloc uşor.

— Iar acum ce facem?

Acum, trebuia să-i dovedească faptul că era demn de încrederea pe care o dorea din partea ei.

— Pot accepta prietenia ta cu Alex. Este o parte importantă din ceea ce eşti şi nu îţi cer să renunţi la el.

Ea clipi, iar ochii i se umplură cu lacrimi.

— Mulţumesc!

— Dar… fie ai încredere în mine, fie nu ai. Fie vii instinctiv mai întâi la mine, fie nu există noi. În această privinţă, nu pot face compromisuri.

Nu ştia dacă ea avea să accepte acest lucru care însemna totul pentru el.

— S-a făcut!

El clipi.

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, îl strânse cu putere şi îşi lipi buzele de ale lui. Surprins, el nu se putu clinti. La naiba, nici măcar nu era sigur că auzise bine. Ea îşi înălţă capul şi se uită în ochii lui.

— Întâi de toate, mereu Ian!

El lăsă cravata să-i cadă pe duşumea şi suspină uşurat.

— Eşti a mea! spuse el ridicând-o de subsuori ca ea să-l poată cuprinde cu picioarele pe după şolduri şi să se ţină de el în timp ce se îndreptau spre dormitor.

O lăsă jos lângă pat.

— Întoarce-te, îi ceru el cu o voce răguşită, pe care abia dacă şi-o putea recunoaşte.

Ea se supuse şi îşi ridică părul. El trase fermoarul rochiei, i-o dădu jos de pe umăr şi o lăsă să cadă la picioarele ei. Urmă sutienul sexy, fără bretele, iar el îi sărută urmele lăsate de materialul care îi susţinuse sânii, apoi îşi trecu limba peste pielea fină, coborând treptat către talia ei.

Ea se înfioră, dar rămase locului când buzele lui ajunseră la dulcele loc de la baza şirei spinării, chiar deasupra fâşiei de mătase dintre fesele ei. El îi strânse în palme fiecare rotunjime şi o sărută înainte de a-i coborî lenjeria pe picioarele lungi.

Apoi se ridică şi îşi puse o palmă pe pântecul ei, degetele coborându-i spre carnea ei fierbinte.

— Eşti a mea! repetă Ian, după care o răsuci cu faţa spre el.

Cu ochii mari şi obrajii îmbujoraţi, ea îşi strânse între dinţi voluptuoasa buză de jos.

— Mă faci să vreau, şopti ea. Mă faci să cred.

Nu era nevoie să explice. Şi ea îl făcea să simtă aceleaşi lucruri.

Înainte de Riley, el nu crezuse în romantism, în relaţii, în femei ori în iubire. Se cutremură când cuvântul începu să-i danseze prin minte, ademenindu-l cu ceva ce crezuse că era imposibil. Totuşi, ea era acolo pentru că asta dorea. Nu fugise, deşi ştia clar cât de stăruitor putea fi el.

Îi cuprinse chipul în mâini şi o sărută fără grabă, mângâindu-i buzele cu limba şi savurându-i gustul dulce. Nu-i cerea nimic din ce nu era dispusă să-i dea. În schimb, o săruta de parcă aveau tot timpul din lume.

Se gândi la cravata de pe podeaua livingului. Cu un singur cuvânt, ar fi putut s-o aibă întinsă pe pat în faţa lui, făcând tot ce-i cerea. Îşi înălţă capul şi îşi coborî privirea spre ea. Cu ochii albaştri deschişi larg, cu buzele bine sărutate, cu răsuflarea întretăiată, aştepta ca el să preia conducerea.

El îşi trecu degetul pe lângă lănţişorul cu diamant care îi atârna la gât, iar sfârcurile ei se întăriră la atingerea lui. Ar fi putut s-o întindă pe spate, să-i ceară să se ţină de tăblia patului şi s-o posede în timp ce ea purta doar colierul dăruit de el.

Ar fi putut. Dar nu asta voia de la ea.

Îşi dădu jos sacoul, apoi îşi descheie cămaşa şi o lăsă să cadă pe duşumea. Ea întinse mâna ezitând şi îi puse palma pe piept în dreptul inimii. În clipa aceea, el acceptă

că era al ei. Nu dorea să facă sex pentru a o supune, voia să facă dragoste cu ea. Era ceva nou pentru el.

Cu mâini nu tocmai ferme, îşi descheie pantalonii, îi dădu jos, apoi îşi scoase lenjeria. O ridică în braţe, o puse în mijlocul patului şi se întinse pe ea. Se sprijini în braţele puse de o parte şi de alta a capului ei.

— Nu vreau să fie nimic între noi. Vreau să te simt cu totul când voi intra în căldura ta mătăsoasă.

Ochii ei se dilatară la auzul acelor cuvinte descriptive.

— Iau anticoncepţionale, dar n-am făcut niciodată sex fără protecţie, rosti ea.

El se simţi dezamăgit, dar înţelese şi întinse mâna pentru a lua un prezervativ din sertarul noptierei.

— Am vrut să spun doar că n-am făcut niciodată sex fără prezervativ.

Cuvintele ei îi opriră mâna, iar el reveni la poziţia de dinainte, mădularul lui gros alunecând pe căldura ei feminină.

— Eu sunt în regulă, continuă ea. Şi ştiu că nu mi-ai cere să o fac dacă ai avea vreo îndoială în privinţa asta.

— Nu te-aş expune niciodată vreunui risc.

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci, nici eu nu vreau să existe ceva între noi.

El răsuflă uşurat. Ea îi oferise un dar a cărui valoare el o înţelegea.

— Nici mie nu mi s-a întâmplat vreodată să nu folosesc prezervativ, o asigură el.

— Ştiu asta, domnule obsedat de control.

Ea zâmbi, frumoşii ei ochi albaştri scânteind de amuzament.

— Obrăznicătură!

— Sunt obrăznicătura ta!

El gemu auzindu-i cuvintele, se ridică şi îşi lipi mădularul de locul dintre coapsele ei. Îi privi expresia în timp ce intra încet în ea, nedorind să piardă nicio clipă a acelei prime dăţi. Trupul ei se deschise, îi acceptă mădularul gros, îl cuprinse, căldura umedă învăluindu-l lent.

— Oh, Ian, te simt! murmură ea extaziată.

— Şi eu te simt, iubito!

Nu fusese pregătit pentru emoţiile care îl cuprinseră. „Oh, la naiba, acum ştiu de ce se spune că faci dragoste!”, se gândi el în timp ce o pătrundea până la capăt. Cu tot trupul supraîncărcat senzorial, simţi că era o senzaţie fantastică.

Corpul ei îl strânse cu putere, conectându-i trupeşte şi sufleteşte. Inima lui începu să bată mai tare, într-un ritm rapid, strigându-şi dorinţa de proprietate şi posesiune asupra acelei femei care fusese deosebită de la bun început. El se opri o clipă pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi a se linişti. Dacă mai avusese vreo îndoială în privinţa profunzimii sentimentelor pe care ea i le inspira, aceasta se risipi odată cu acel act intim.

Înainte ca ea să-l întrebe ce se întâmpla, el îşi veni în fire şi începu să se mişte înainte şi înapoi în teaca ei alunecoasă. Riley îşi îndoi genunchii şi îşi ridică şoldurile, încurajându-l s-o pătrundă mai adânc, Ian iuţi ritmul, iar ea gemu, arcuindu-se spre el de fiecare dată când o penetra cu tot mai multă forţă.

Trupurile lor deja aveau propriul ritm, dar, atingând pielea, totul devenea mai bun, mai mare, mai intens, inclusiv ţipetele ei de plăcere. Mai repede, mai tare! Trupul lui se acoperi de sudoare. Încordându-şi braţele, o pătrunse cu şi mai multă forţă.

— Da! Oh, Doamne, chiar acolo!

Ea se arcui din nou, astfel încât capul mădularului să-i lovească acelaşi loc din interiorul trupului.

— Haide, iubito! Te vreau!

Trupul ei rămase nemişcat şi se încordă, apoi fu cuprins de convulsii în jurul lui, tot mai intense cu fiecare penetrare a mădularului.

— Ian!

Îi strigă numele, făcându-l să o umple cu sămânţa lui puternic şi rapid. Se revărsă în ea, deschizându-şi inima odată cu acea eliberare.

*

Riley se trezi fiindcă îi chiorăiau maţele. Se răsuci pe o parte şi văzu că Ian o privea amuzat, buzele fiindu-i arcuite de un zâmbet.

— Ce-i aşa de nostim? întrebă ea.

— Îmi place să te privesc când dormi. Dar nu prea îmi place să te ascult.

Ea îl lovi în braţ.

— M-ai luat de la petrecere înainte de cină, îi aminti ea. Sunt moartă de foame. Şi mi-e o poftă nebună de îngheţată.

El îşi dădu ochii peste cap şi râse.

— Norocul tău este că am mereu destulă îngheţată pentru fete. Surorile mele, adăugă el repede când ea ridică întrebătoare sprâncenele.

— Îmi dai? întrebă ea.

El se aplecă spre ea şi o sărută apăsat pe buze.

— Numai pentru că m-ai rugat atât de frumos.

Deloc jenat de nuditatea lui, se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie, de unde se întoarse cu o mare cutie cu îngheţată şi o lingură.

— Sper că-ţi place îngheţata de ciocolată.

— Îhî, îmi place.

Se trase în sus pe pat şi se ridică în şezut în timp ce el aprinse veioza de pe noptieră şi se aşeză alături de ea.

— Tu nu ţi-ai adus? întrebă ea întinzând mâna pentru a lua lingura.

El clătină din cap.

— O s-o împărţim pe asta.

— Eşti un om rău dacă mă pui să-mi împart îngheţata.

Ignorându-i văicăreala, el scoase capacul cutiei şi îl puse pe noptieră. Băgă lingura în cutie, luă nişte îngheţată şi i-o întinse. Mâncară pe rând câte o lingură de îngheţată până ce se săturară. Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de relaxat şi înţelese că în seara aceea se schimbase ceva.

„Nu ceva, totul!”, se gândi ea.

Era ca şi cum, odată ce ea se declarase a lui, toate zidurile pe care el le ridicase între ei se prăbuşiseră. Inima îi

crescu de emoţie când îşi dădu seama că izbutise cumva să-l facă pe acel bărbat al ei.

Restul nopţii continuă în acelaşi mod – refugiaţi în apartamentul lui, împărţind mâncarea, făcând dragoste şi ignorând lumea de-afară.

Până duminică dimineaţă, când Ian coborî şi se întoarse cu ziarul de dimineaţă. El bău suc de portocale, iar ea, cafea. Ea privi ultima pagină a secţiunii sportive, în care el era scufundat cu totul.

— Deci aşa va fi de acum înainte? Mă vei ignora în favoarea ziarului de dimineaţă? N-a durat prea mult, glumi Riley, luând altă secţiune a ziarului pentru a-şi găsi o ocupaţie cât timp el citea.

— Spuse asta femeia care îşi petrece o jumătate de oră studiindu-şi aplicaţiile din telefon.

Ea zâmbi, fiindcă îi plăcea acel Ian relaxat şi vesel. Frunzări secţiunea de lifestyle şi se opri când zări o fotografie alb-negru.

— Uite-ne pe noi!

Poza fusese făcută când coborau din limuzină, Ian ţinând-o protector. Riley zâmbi văzând expresia aspră de pe chipul lui.

— De data asta nu eşti supărată? o întrebă.

Ea clătină din cap.

— Toată lumea ştie deja despre noi.

După cum promisese, îl sunase pe Alex în dimineaţa aceea şi îl asigurase că Ian nu era supărat, că totul era în regulă şi că nu mai avea de ce să-şi facă griji în privinţa ei. Ian fusese lângă ea, iar Riley îşi alesese cuvintele cu grijă, dorind ca el să ştie că ea credea în promisiunea pe care i-o făcuse.

El era pe primul loc.

Îi sună mobilul, iar ea privi ecranul

— E Alex, şopti.

Ian o privi cu o expresie neutră. Fie că era o privire controlată, fie că nu era, ea aprecie faptul că se străduia.

— Sunt sigur că şi surorile mele vor suna de îndată ce vor vedea ziarul. Adoră să bârfească, murmură el.

Riley răspunse la telefon.

— Bună, Alex! rosti ea.

— Să înţeleg că ai văzut ziarul? întrebă el.

— L-am văzut.

— Sper că taică-tu nu l-a văzut. Ultimul lucru de care ai nevoie este să devii un spectacol public, ceea ce se va întâmpla atâta vreme cât eşti cu Ian.

Ea se încruntă.

— Nu începe!

Ian o privi cu duritate.

— Trebuie să închid. Vorbim curând. După ce închise, se sili să zâmbească. A văzut poza şi este îngrijorat că îl va provoca pe tata cumva.

— Există o soluţie simplă pentru asta.

Îngrijorată, îşi ridică sprâncenele.

— Care anume?

— Mută-te aici!

Şi cât de bine merseseră lucrurile! Chiar se aşteptase ca Ian să se schimbe peste noapte? „Atât timp cât este rezonabil şi face unele compromisuri, e în regulă”, se gândi ea.

— E ridicol! Şi prematur.

Plănuise să se ducă acasă în seara aceea. Să facă o baie îndelungată în cada ei, să asculte muzică, să-şi pună în ordine gândurile despre acel weekend cu emoţii intense.

Se ridică şi se duse la chiuvetă pentru a-şi clăti cana de cafea. Ian veni în spatele ei şi îşi lipi de ea trupul mare, mădularul lui gros împungând-o în spate.

— Am acceptat să fiu rezonabil şi să te las în pace în afara dormitorului, dar nu când e vorba de siguranţa ta.

— Câteva răsuflări grele şi un mesaj telefonic nu înseamnă că nu sunt în siguranţă.

— Eşti mai în siguranţă aici. Cu mine. Şi măcar în această privinţă cred că Alex ar fi de acord cu mine.

Ea se răsuci, însă el rămase lipit de ea.

— S-ar putea să fie adevărat, dar asta nu înseamnă că aţi avea dreptate. Nu m-a ameninţat.

— Nu încă!

— Trebuie să mă duc acasă diseară. Mâine mergem la serviciu. Trebuie să-mi pun alte haine şi deja ţi-am spus că nu vreau să fiu văzută venind cu tine la lucru.

Îl privi îngrijorată, sperând din suflet că el nu avea să transforme discuţia într-o ceartă. Ian gemu de frustrare.

— În regulă, răspunde-mi la o întrebare, apoi vom decide împreună. Crezi că este exclus ca taică-tu să te lovească?

Câştigase, iar ea ştia asta. Îşi aplecă înfrântă capul, iar umerii i se încovoiară.

— Nu.

El o apucă de umeri.

— Ascultă-mă! Nu încerc să-ţi controlez viaţa. Nu încerc nici măcar să te fac să te muţi aici doar pentru că aşa vreau.

Lui Riley i se strânse stomacul când el recunoscu acest lucru.

— O fac pentru siguranţa ta.

— Nemaivorbind de faptul că obţii ce vrei până la urmă.

El rânji.

— Asta e un beneficiu secundar. Nu poţi nega că în blocul tău se poate intra mult prea uşor.

— Nu.

Detesta faptul că el avea dreptate. Nu că nu o atrăgea să locuiască acolo, cu el, dar motivul o deranja. Voia ca ei să fie împreună fiindcă aşa îşi doreau în momentul când amândoi aveau să fie pregătiţi pentru asta.

Riley îşi petrecuse foarte mulţi ani singură, refăcându-şi încrederea în sine după ce tatăl ei i-o distrusese sistematic toată viaţa. Ar fi preferat ca apropierea de Ian să se petreacă încet, în ritmul impus de ea pentru a se simţi în largul ei. În schimb, ticălosul de taică-su îi forţa mâna.

— Lasă-mă să te duc acasă. Poţi să-ţi împachetezi lucrurile şi să mă urmezi aici cu maşina ta. Mâine-dimineaţă, nimeni nu va şti de unde vii la serviciu.

Ea clipi uimită de concesia făcută de el.

— Chiar credeam că…

— O să-mi urmăresc propriul interes? isprăvi el propoziţia în locul ei.

Jenată, Riley îşi feri privirea. Se gândise că el o să joace cartea primejdiei, iar ea nu avea de ales şi urma să meargă la stadion cu el, îngăduindu-i să-şi pună pecetea pe toată munca ei.

— S-ar putea să nu-ţi fi dat motive să ai încredere în mine, dar ţi-am spus că sunt dispus să fac compromisuri. Aşa că asta fac.

Ea simţi durerea din glasul lui.

— Aşa este. Iartă-mă că sunt atât de ticăloasă, rosti ea.

— Atât timp cât eşti ticăloasa mea.

Zâmbi, o plesni peste fund şi se îndepărtă, lăsând-o cu gura căscată când o luă prin surprindere.

Capitolul 13

Când Riley sosi la serviciu luni dimineaţă, Dylan îi spuse că voia să dea împreună o fugă până în Manhattan pentru a verifica un hotel deţinut de aceeaşi companie precum cel din Phoenix. Călătoria avea să dureze 48 de ore. Ea acceptă să se ducă acasă şi să-şi facă bagajul.

Mai întâi îl sună pe Ian, ştiind că el avea să aprecieze gestul. Cu toate că era într-o întâlnire în cealaltă parte a oraşului, el răspunse imediat. Nu fu încântat că aveau să se despartă atât de curând după ce ea se mutase la el, dar nu-i ceru să nu plece şi nici nu comentă. Nu putea renunţa la întâlnirea pe care o avea, însă insistă ca ea să ia o maşină de serviciu pentru a se duce acasă şi să aibă grijă ca şoferul s-o conducă până la uşă, apoi s-o aştepte până ce se întorcea la maşină. Nu voia ca ea să rămână singură.

Ea nu se opuse, nevrând să-i sporească tensiunea. Deja ştia cât de greu era pentru el s-o lase să plece în acele călătorii, înţelegându-l mai bine acum, după ce aflase că multe dintre călătoriile de afaceri ale tatălui său

reprezentaseră o acoperire pentru timpul petrecut cu Savannah şi *cealaltă* familie.

Cât timp lipsi, Riley avu grijă să-l sune des şi, cu toate că găsi din nou camera de hotel plină de flori, Dylan nu se mai plânse că îl sunase Ian.

Aşadar, Ian se ţinea de cuvânt. La întoarcere, îi luă câteva survenire, fleacuri precum Empire State Building în miniatură şi o şapcă cu inscripţia „I Love New York”, pentru a-i arăta că şi ea se gândise la el.

Ajunse acasă miercuri dimineaţă şi se duse la serviciu direct de la aeroport.

Angie o întâmpină cu un zâmbet şi cu mesaje.

— Eşti fantastică, îi spuse Riley.

— Mersi! Să-mi zici dacă ai nevoie de ceva.

— O să-ţi zic.

— A! Ai un pachet pe birou, adăugă Angie.

— L-am văzut, rosti Riley intrând în birou.

Puse într-un colţ mica valiză şi se trânti pe scaun.

— Casă, dulce casă departe de casă, murmură ea, dându-şi jos pantofii sub birou.

Avea de lucru, dar, mai întâi voia să-l vadă pe Ian. Totuşi, pachetul în hârtie maro o atrăgea. Se întrebă dacă nu cumva el îi adusese ceva cât timp fusese plecată. Atinse imediat pandantivul dăruit de Ian. Îl scotea doar la duş, apoi şi-l punea la loc, chiar şi când se ducea la culcare.

Nu era proastă, ştia că era ridicol de scump, dar valoarea lui nu era dată de bani. Pentru Riley, colierul era declaraţia lui Ian, dovada faptului că îi cunoştea gusturile şi îi arăta cât însemna ea pentru el. În timp ce desfăcu pachetul, se gândi că nu voia şi nici nu avea nevoie de altceva de la el.

Înăuntru era o cutie, iar în ea, o fotografie înrămată. Înrămase prostuţul poza lor din ziar? Prima lor fotografie împreună era ceva ce ei i-ar fi plăcut foarte mult. Întoarse rama dreptunghiulară, aruncă o privire, ţipă şi o scăpă pe birou.

— Oh, Doamne!

— Riley, te simţi bine? întrebă Angie băgând capul pe

uşă.

— Sunt în regulă, minţi ea.

Cealaltă femeie miji ochii.

— Eşti sigură?

— Da, şopti ea.

Angie plecă, iar Riley luă din nou fotografia în mână. Cu chipul învineţit şi tumefiat, frumoasa mamă a lui Riley se uită la ea. Evident, era o poză veche şi ştearsă, care fusese boţită, apoi îndreptată pentru a-i fi trimisă.

Ian! Trebuia să i-o arate lui Ian. Nu fiindcă îi promisese, ci pentru că era singura persoană căreia voia să-i împărtăşească acest lucru.

Nedorind ca altcineva să vadă fotografia, strânse rama la piept şi dădu fuga spre biroul lui.

Secretara lui zâmbi când o văzu pe Riley.

— Este aici? întrebă ea.

Femeia mai în vârstă încuviinţă din cap.

— Dar vorbeşte la telefon.

Lui Riley nu-i păsă. Trecu pe lângă biroul femeii şi intră la el.

Când dădu năvală pe uşă, el ridică privirea spre ea, iar expresia serioasă i se transformă într-un zâmbet.

— Trebuie să închid, îi spuse el persoanei cu care vorbea şi puse capăt convorbirii. Ian se ridică şi se îndreptă spre ea, dar se opri când observă că era albă la faţă, cu ochii măriţi de panică. Ce s-a întâmplat? Când ea clătină din cap, el îşi dădu seama că strângea ceva la piept. Îi cuprinse mâinile. Pot să văd?

Riley îi întinse rama.

— Este mama, rosti ea cu o voce îndurerată.

El privi cumplitul memento al durerii ei trecute şi se simţi cuprins de un amestec de ameţeală şi furie.

— De unde ai asta?

— Pachetul a fost trimis aici, răspunse ea cu glas stins.

Ian îşi îngustă privirea, încercând să-şi dea seama ce îl îngrijora mai mult. Expedierea fotografiei sau reacţia lui Riley.

— Vino să stai jos! O conduse spre canapeaua de piele, o ajută să se aşeze şi puse poza cu faţa în jos pe măsuţa de lângă ei. Riley?

— Îl omor! spuse ea, culoarea revenindu-i în obraji.

Nu şi dacă Ian ajungea primul la nenorocitul ăla.

— Trebuie să sunăm la poliţie. Trebuie să se consemneze ce se întâmplă, bine?

Ea încuviinţă din cap.

— Mama n-a făcut asta niciodată. Dar eu vreau să fac plângere, zise ea părând să-şi fi recăpătat forţele.

El suspină uşurat că ea îşi venea în fire.

— Ai trecut pe acasă?

Ea clătină din cap.

— Dylan a venit direct aici, aşa că şi eu am făcut la fel. Am vrut să te văd.

El zâmbi şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Sunt aici.

— Am venit direct la tine, spuse ea privind rama. Am desfăcut pachetul şi am venit la tine imediat.

El îi îndepărtă părul de pe faţă.

— Ai făcut foarte bine! Iar eu mă voi ocupa de asta, îi promise el.

Ea clipi, iar trupul îi deveni rigid.

„Am dat-o în bară”, se gândi el. Riley nu voia ca el să-i poarte bătăliile ori să se comporte ca şi cum ea nu era în stare să-şi poarte de grijă. El înţelesese asta.

— Mi-a fost dor de tine, rosti el, schimbând subiectul.

— Şi mie. Ţi-am adus cadouri.

Gestul ei îl impresionă.

— Ce-ai zice să ne luăm liber restul zilei? sugeră el simţind nevoia să fie singur cu ea.

Voia să intre adânc în trupul ei dornic şi să o ştie în siguranţă. Şi a lui.

Ea se încruntă.

— Am rapoarte de scris.

— A zis Dylan că are nevoie de ele sau că le vrea azi ori mâine la prima oră?

Ea clătină din cap.

— Atunci, relaxează-te. Meriţi să ai restul zilei liber. Iar eu sunt şeful cel mare. Pot să fac orice vreau.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi râse.

— Fireşte că poţi. Dar în drum spre casă trebuie să ne oprim la secţia de poliţie, adăugă ea pe un ton mai serios.

— Vin cu tine, îi promise el.

Ea îl apucă de mână şi i-o strânse cu putere.

— Nu ştiu ce vrea de la mine după atâta vreme.

Nici Ian nu-şi putea imagina. Dar intenţiona să afle. Până acum, nu avusese nimic împotrivă să-l lase pe Alex să se ocupe de ticălos, dar, fiindcă bărbatul întrecuse măsura, Ian era hotărât să se implice. Din consideraţie faţă de Riley, avea să stea de vorbă cu Alex, dar asta nu însemna să lase lucrurile exclusiv în seama fratelui său vitreg.

*

Ian nu numai că locuise singur, dar plănuise să facă asta în continuare. O dorea pe Riley la el, însă se aşteptase la anumite tensiuni în privinţa aşezării hainelor ei în dressingul şi sertarele lui şi a sticluţelor şi a obiectelor femeieşti în baia şi spaţiul lui personal. Dar, spre surprinderea lui, acestea se integrară fără probleme.

Când Riley se întorsese de la New York şi se instalase la el fără a se limita la vreun spaţiu mic pentru lucrurile ei, Ian constatase că îi făcea plăcere şi că lucrurile acelea reprezentau o asigurare că ea se afla acolo şi că totul era real. Problema era că ea nu venise din proprie voinţă. Ameninţările sugerate ale tatălui ei o siliseră să se mute la el, dar, dacă el făcea ce trebuia, ea nu avea să plece după rezolvarea situaţiei cu ticălosul acela.

Dacă lăsa lucrurile în sarcina poliţiei, era posibil să dureze o vreme. După cum se temuse, vizita lor la cea mai apropiată secţie de poliţie fusese o pierdere de timp. Nu exista nicio dovadă că acel individ era responsabil de apelurile telefonice şi de cadoul trimis. Cu toate că poliţistul care îi luase declaraţia lui Riley fusese înţelegător, mai ales după ce văzuse fotografia în care mama ei apărea bătută

rău, consideră că nu erau suficiente probe pentru emiterea unui ordin de restricţie.

Riley trebuia să dovedească faptul că avea un motiv întemeiat pentru a crede că era în pericolul iminent de a deveni victimă a violenţei domestice, iar dat fiind faptul că nu îl văzuse pe tatăl ei de zece ani, un apel telefonic prin care nici măcar nu fusese ameninţată direct nu era suficient. Ofiţerul nu putuse să facă altceva decât să-i sugereze să-l contacteze în caz că tatăl ei încerca să ia legătura cu ea sau dacă făcea ceva mai grav decât s-o sune.

Riley plecase înfrântă, iar Ian detestase s-o vadă atât de deprimată pe iubita lui în mod normal hotărâtă şi energică.

Aşa că avu grijă să pregătească o surpriză care s-o facă pe Riley să zâmbească. De asemenea, asta avea să-i dea ocazia de a pune mai multe întrebări despre acea situaţie, sperând să afle ceva în plus despre tatăl ei.

*

Riley se trezi odihnită şi mai calmă din lungul somn de după-amiază. În vreme ce privea tavanul din dormitorul lui Ian, amintirea evenimentelor dimineţii reveni în forţă. Închise ochii, refuzând să se gândească la tatăl ei. Dacă îl îngăduia în mintea ei, de teamă sau de furie, îi oferea putere asupra ei. Iar acela era un lucru pe care nu avea de gând să-l mai accepte niciodată.

În schimb, se concentră asupra locului unde se afla, privind dormitorul frumos şi mare şi minunându-se cât de mult se schimbase viaţa ei într-un timp atât de scurt. De la noua slujbă la noul bărbat din viaţa ei şi la mutarea la Ian, chiar dacă temporar, nimic nu mai era cum fusese cu doar câteva săptămâni în urmă. Şi nu doar locuinţa, cariera şi Ian se schimbaseră.

Ea se schimba.

Învăţând să accepte lucruri din partea altora, de la obiecte mici şi cadouri la lucruri mai importante, cum ar fi o

nouă slujbă şi altă locuinţă, ea ceda încetul cu încetul. Renunţa la independenţa ei cu greu câştigată. Iar cel mai înfricoşător era că începea să conteze pe faptul că îl avea pe Ian în viaţa ei.

Dar începea să-şi dea seama că dorinţa de a se baza pe alţii nu o făcea slabă… ci umană. Observă că şi Ian se schimba, iar asta o făcu să accepte oarecum mai uşor propria transformare. Nu putea să-i ceară să-şi schimbe felul de a fi pentru ea, iar ea să nu facă acelaşi lucru pentru el.

Se gândi amuzată că se maturiza. Ceea ce era ironic, fiindcă, înainte de a-l cunoaşte pe Ian, crezuse că independenţa o definea şi era cel mai important lucru din viaţa ei.

— Ceva amuzant? o întrebă Ian întinzându-se lângă ea şi cuprinzând-o în braţe.

— Nu prea. Mă gândeam cât de mult s-au schimbat lucrurile pentru mine în ultima vreme.

— S-au schimbat în bine sau în rău? întrebă el ciugulindu-i gâtul cu buzele.

— Vrei complimente? întrebă ea.

Buzele lui coborâră spre claviculă, iar ea gemu. Toate terminaţiile nervoase îi vibrară, sfârcurile i se întăriră, iar trupul îi fremăta, fiind cu totul pregătită pentru el. Era un alt lucru care se schimbase. Acum, era permanent încărcată cu tensiune sexuală.

— Fă un duş şi pregăteşte-te, îi spuse el. În seara asta, ieşim cu alt cuplu.

Ea se ridică repede în şezut.

— Poftim? Cu cine?

El o trase în braţele lui, unde ea se simţi imediat în siguranţă.

— Cu mama ta vitregă şi cu soţul ei.

Ea se răsuci pentru a-i putea privi chipul frumos.

— Nu pricep.

— Ce nu pricepi? Tu o iubeşti, iar eu n-am cunoscut-o încă… A venit vremea.

— Cumva, apariţia tatălui meu are vreo legătură cu

această invitaţie bruscă? îl întrebă ea.

Ian ridică din umeri.

— Nu neg că aşa mi-a venit ideea. Poate că a încercat să ia legătura şi cu ea.

— Mi-ar fi spus, zise Riley.

— De ce? Tu i-ai spus? întrebă el pe un ton sugestiv.

Ea tresări.

— Ai dreptate, murmură ea încet.

El chicoti şi o sărută pe vârful nasului.

— Poate că nu vrea să-ţi faci griji. Tu nu i-ai zis din acelaşi motiv. Sau poate că doar tu îl interesezi. Trebuie să aflăm. Iar ea trebuie să fie pregătită pentru orice eventualitate.

— Ai dreptate, repetă ea.

Un rânjet arogant îi arcui buzele.

— Mai spune asta o dată.

— Nu.

El îi cuprinse sexul cu mâna lui mare, iar ea se arcui spre el, imediat dornică de o presiune mai mare. Îşi scosese fusta când se băgase în pat, iar el îşi trecu un deget peste mugurul ei, trasând mici cercuri şi stârnindu-i o plăcere fantastică.

— Mmm.

— Îţi place, nu-i aşa? întrebă el ciugulindu-i gâtul în timp ce îşi continua atacul senzual.

— Da. Mai tare! rosti ea cu ochii pe jumătate închişi, concentrându-se asupra senzaţiilor care se intensificau în ea.

El puse capăt mişcării.

— Mai întâi, mai spune o dată „Ian, ai dreptate”.

Ea deschise larg ochii şi îl văzu deasupra ei, rânjind ca un prost. Hm! Fie îi zicea ce dorea să audă, fie suferea din pricina renunţării la orgasm pentru că nu avea nicio îndoială că el urma să se oprească. „Ticălos care vrea să controleze totul!” se gândi ea, însă fără a crede asta. Nu mai credea aşa ceva.

— Ian, ai dreptate, rosti ea, iar el se urcă pe ea şi îşi petrecu 30 de minute ocupându-se de corpul ei şi oferindu-i

două orgasme care o făcură să ţipe.

Apoi o penetră cu putere, îi şopti la ureche „eşti a mea” şi o duse pe culmi la care ea doar visase înainte ca el să intre în viaţa ei.

*

În dimineaţa următoare, în timp ce se duse cu maşina la serviciu, Riley se gândi încântată cât de bine se înţeleseseră Ian şi mama ei vitregă. Ian o fermecase pe Melissa, iar după aceea, vorbise multă vreme la un pahar cu soţul ei, David, în vreme ce Melissa vorbise entuziasmată despre noul bărbat din viaţa lui Riley. Fiind fan al echipei Thunder, soţul ei şi Ian având din plin ce să discute.

În opinia lui Ian, singurul aspect negativ al serii fusese că Melissa nu numai că nu fusese contactată de Douglas Taylor, dar nu-i oferise niciun motiv plauzibil pentru care acesta să înceapă s-o hărţuiască pe Riley.

Pentru Riley însă aceea era o veste bună. De fapt, cea mai bună. Însemna că, din câte se părea, nu avea de ce să-şi facă griji că tatăl ei urma să o atace pe Melissa, iar acum, ea şi David, fiind avertizaţi, puteau lua măsuri pentru protecţia ei, pentru orice eventualitate.

Riley se gândi că faptul că Ian o invitase pe Melissa la cină spunea enorm despre nemărturisitele lui sentimente faţă de ea. Deşi ştia că îl iubea, nici ea nu spusese nimic legat de acel subiect. Era adevărat că se schimba, dar în sinea ei era de modă veche şi voia, avea nevoie ca el să o spună primul.

Cu toate că erau posesive şi excitante, cuvintele „eşti a mea” nu însemnau acelaşi lucru. Avea nevoie de *acele* vorbe. În mintea ei, rostirea lor era vulnerabilitatea supremă. Pentru că, oricât de multe îi oferise el, oricât de mult se străduia să facă unele compromisuri, să spună acele două cuvinte reprezenta darul suprem. Lovitura decisivă în zidul pe care îl ridicaseră pentru a-şi proteja inimile.

După ce ajunse la birou, se apucă de treabă, iar dimineaţa trecu repede. La un moment dat, telefonul sună, iar ea presupuse că era fie Dylan, fie Ian, care voia să ia prânzul împreună, aşa că răspunse imediat.

— Riley Taylor.

— Pentru mine, nu eşti mare şi tare, spuse o voce familiară din trecutul ei.

Simţi cum îi îngheţă sângele în vene şi îşi îndreptă trupul pe scaun.

— Ce vrei? îl întrebă ea pe omul pe care sperase să nu-l mai audă niciodată.

— Să-ţi zic că nu mă impresionezi. Doar te joci de-a îmbrăcatul elegant, fetiţo. Eu ştiu că nu faci doi bani. Niciodată n-ai făcut. Iar acum, că eşti cu bogătaşul ăla, te am la mână.

— Nu ştiu ce vrei să spui, rosti ea strângând receptorul atât de tare, încât degetele o durură.

— Vreau să zic că nu mai am de ce să-mi fac griji în privinţa fotbalistului tău şi a ameninţărilor lui. Chiar dacă reuşeşte să mă găsească, până atunci îi pot face mult rău reputaţiei noului tău iubit.

Aşadar, Alex avusese dreptate când îşi făcuse griji din pricina fotografiilor în care ea apărea alături de Ian. O apucă ameţeala şi se strădui să-şi reprime greaţa din stomac.

— Lasă-l în pace! De fapt, întoarce-te în văgăuna din care te-ai târât afară.

— Atunci, fă ceva pentru mine.

Ea începu să tremure.

— Ce vrei?

— Bani. Din cauza ta, mi-am pierdut soţia şi casa. Nu mi-a mai rămas nimic şi aşteptam momentul potrivit să-mi încasez datoria pe care o ai faţă de mine.

— N-am bani, rosti ea cu gâtul uscat.

Tatăl ei râse cu răutate – acelaşi râs care o îngrozise în copilărie, făcând-o să se strângă ghem, fiindcă ştia că urma să-i bată mama.

— Tot oraşul ştie câţi bani are iubitul tău. Ai grijă să-

mi primesc partea, şi nu voi apărea oriunde se duce ca să fac o scenă.

— Lui Ian nu i-ar păsa, şopti ea sperând că avea dreptate.

— Dar ţie ţi-ar păsa. Niciodată nu ţi-a plăcut să fii în centrul atenţiei. Niciodată nu ţi-a plăcut ca oamenii să se uite la tine. Pentru că eşti un gunoi, iar toată lumea ştie asta.

— Pentru că aveam un tată alcoolic care o bătea pe mama până ce o lăsa lată! ţipă ea la el.

— Nu mă învinovăţi pe mine pentru eşecurile tale. O să iau legătura cu tine până la sfârşitul zilei. Fie îmi dai bani, fie o să sun la emisiunile de ştiri şi o să fac un scandal suficient de mare ca Ian Dare să se descotorosească de tine ca de un gunoi, ceea ce ai fost întotdeauna.

Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

— Ce ţi-am făcut de mă urăşti atât de mult? întrebă ea, dar el închisese deja.

Trânti receptorul, însă nu nimeri furca, aşa că îl trânti iar şi iar, hohotele de plâns zguduindu-i trupul. Până să-şi vină în fire, capul îi zvâcnea de durere şi fu sigură că arăta ca o mortăciune de pe şosea. Se uită în oglinjoara pudrierei şi se aranjă cât de bine putu, nedorind ca vreun coleg să vadă că avea probleme personale.

Se gândi la faptul că tatăl ei voia bani. Ceva ce ea nu avea. Cei doi bărbaţi din viaţa ei aveau, dar, din motive diferite, excluse posibilitatea de a-i cere bani oricăruia dintre ei.

Lui Alex nu-i putea cere din două motive. Primul era că îi promisese lui Ian că avea să se ducă mai întâi la el, iar ea voia să-şi ţină acea promisiune. Al doilea era că Alex avea să-l găsească pe tatăl ei şi să-l bată până ce îl lăsa fără suflare. Oricât de atrăgător era acel gând – Riley refuză să se gândească ce fel de om era dacă gândea astfel –, nu putea îngădui ca el să-şi distrugă cariera şi viaţa din cauza ei. De-a lungul anilor, făcuse destule pentru ea şi nu-i putea răsplăti prietenia şi dragostea distrugându-l cu bună ştiinţă.

Astfel, rămânea Ian. Însă ştia fără urmă de îndoială că

el avea să reacţioneze la fel ca Alex, iar ea nu voia să-l pună nici pe el într-o asemenea situaţie. Amândoi aveau prea mult de pierdut din punct de vedere profesional, amândoi erau persoane publice şi amândoi meritau mai mult decât să piardă totul pentru că tatăl ei le stârnise furia.

În inima ei, nu credea că lui Ian i-ar păsa dacă tatăl ei se străduia să-l umilească în public, dar ei îi păsa. De asemenea, nu-i putea expune familia – mai ales pe mama şi pe surorile lui – la ostilitatea şi veninul tatălui ei.

Dumnezeule, îl ura din suflet pe omul ăla! O silea să-l mintă pe Ian, lucru pe care nu-l dorea deloc. Derută în minte ce-i spusese Ian. „Fie ai încredere în mine, fie nu ai. Fie vii instinctiv mai întâi la mine, fie nu există noi. În această privinţă, nu pot face compromisuri”.

Zăbovi asupra cuvântului *întâi*. Îi promisese că avea să se ducă mai întâi la el, ceea ce presupunea să apeleze la el, nu la Alex. Îşi dădea seama că se agăţa de cuvinte, încerca să facă jocuri de cuvinte pentru a justifica faptul că nu-i spunea de tatăl ei şi de ameninţările lui. Jocurile de cuvinte erau tot ce avea.

Nu putea să-i spună. Dar nu pentru că nu avea încredere în el, ci pentru că avea. Avea încredere că urma să rezolve problema, fie ucigându-i pe tatăl ei, fie acceptând să-l plătească. Nu putea îngădui primul lucru, dar pe al doilea? Clătină din cap. Acceptase diverse lucruri de la el, dar aşa ceva era exclus. Tatăl ei avea să tot revină pentru a căpăta mai mult, la nesfârşit. Nu ar dispărea niciodată din vieţile lor. Se cutremură la acel gând.

Cumva, Riley trebuia să se ocupe singură de tatăl ei. Indiferent cât de speriată era – stomacul i se strânse de durere la acel gând –, trebuia să rezolve singură problema.

Începu să se joace cu colierul care îi atârna la gât, atingerea pandantivului oferindu-i o oarecare alinare în timp ce se gândea cum să procedeze.

Ce să facă?

Când îi veni ideea, i se păru simplă. Şi devastatoare. Dar cel mai important era că avea să-i ofere un răgaz şi să-i

protejeze pe Ian şi pe familia lui de tatăl ei până când găsea o soluţie definitivă.

Capitolul 14

Lui Ian îi chiorăi stomacul.

Privi ecranul computerului, unde fereastra mesageriei lui Riley era permanent deschisă. Se gândi la ziua în care o avusese în biroul lui, iar mădularul i se întări imediat. „Sex sau mâncare?”, se întrebă el ironic.

Ian: „Nu ţi-e foame?”

Ea nu-i răspunse imediat, aşa că aşteptă să revină la birou.

Îl sună pe detectivul particular căruia îi ceruse să-l găsească pe tatăl lui Riley şi îi lăsă un mesaj vocal. Ian înţelegea că era nevoie de timp pentru a obţine informaţii, dar, la naiba, voia răspunsurile în clipa aceea!

Câteva minute mai târziu, fiindcă Riley nu-i răspunse, se decise s-o caute. Luase prânzul cu ea toată săptămâna şi, cu toate că nu stabiliseră nimic pentru ziua aceea, ea l-ar fi anunţat dacă ar fi avut vreo întâlnire.

Trecu pe lângă alte birouri, majoritatea goale pentru că era ora prânzului, şi intră în biroul ei. Nu era acolo. Se gândi să-i lase un bilet şi să se ducă să mănânce la cantină. Poate că ea avea să vină acolo, apoi o putea avea în birou, în loc de desert. Se apropie de biroul ei pentru a-i scrie mesajul, iar privirea îi căzu imediat asupra unui blocnotes.

„Amanet cu banii jos”, scrisese ea în grabă.

Ochii lui Ian se îngustară. Ce naiba voia să amaneteze şi de ce?

Tatăl ei.

Ian nu ştia ce se petrecuse, dar ar fi pariat pe viaţa lui că avea legătură cu ticălosul acela.

Îşi scoase telefonul şi văzu că ratase câteva apeluri primite mai devreme. Fratele lui vitreg sunase de două ori. Nu avea niciun mesaj nou.

Apelă numărul lui Alex, iar acesta îi răspunse imediat.

— Eşti greu de găsit, începu Alex.

Ian se încruntă. Trebuia să verifice dacă nu i se stricase telefonul.

— Ce doreşti?

— Am primit raportul despre tatăl lui Riley. M-am gândit să-ţi zic şi ţie.

Ian se încruntă la auzul neaşteptatelor veşti date de fratele său vitreg.

— Dă-i drumul!

— Douglas Taylor locuieşte pe străzi de doi ani. Şi-a pierdut slujba, iar banca i-a luat casa acum câţiva ani, când a căzut piaţa. E total falit şi alcoolic pe deasupra. Din când în când, se trezeşte şi îşi găseşte câte o slujbă ca spălător de vase, apoi are bani de băutură, iar povestea se repetă.

Cuvintele *total falit* răsunară în mintea lui Ian.

— Riley a lăsat pe birou numele unei case de amanet din oraş.

— Ticălosul dracului! rosti Alex.

— Nenorocitul ăla a căutat-o din nou. Probabil că vrea bani, spuse Ian.

— Dar ea nu are nimic de valoare pentru a vinde, zise Alex.

Ian se gândi la pandantivul dăruit de el, iar durerea trădării aproape că îl sufocă.

— Ba da, are.

Şi alesese acea cale în loc să aibă încredere în el. Clătină din cap, nevenindu-i a crede.

— Care este adresa casei de amanet? Ne vedem acolo, spuse Alex curmându-i gândurile lui Ian.

El îi spuse adresa notată şi închise telefonul.

*

Riley parcă în faţa casei de amanet aflate într-o zonă cu adevărat oribilă a oraşului. Din fericire, găsise loc de parcare chiar în faţa intrării. Se gândi că nu avea de ce să stea mult acolo, ceea ce era o uşurare având în vedere că

împrejurimile îi dădeau fiori. Un bărbat cu un pahar de carton în mână stătea pe jos lângă magazin, alături de el aflându-se o pancartă pe care scria că avea nevoie de bani. O ceată de puşti îmbrăcaţi în aceleaşi culori pierdea vremea pe trotuarul de vizavi.

Riley se cutremură şi intră repede în magazin. Înăuntru, lumina era slabă, iar linoleumul, murdar şi rupt Erau şi alte persoane acolo, fie aşteptând lângă tejghea, fie tocmindu-se cu o femeie mai în vârstă în partea din spate a magazinului.

Un bărbat de vârstă mijlocie o întâmpină.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă el.

Ea încă purta colierul, nedorind să-l dea jos decât în ultima secundă. Îl atinse cu mâna, lucru pe care îl tot făcuse de când luase decizia de a-l vinde pentru a-l plăti pe tatăl ei.

Greutatea pandantivului o liniştea, făcând-o să se simtă ca şi cum l-ar fi avut pe Ian alături. Îşi trăgea puterea din el.

— Eu… ăăă…

— N-am toată ziua la dispoziţie, domnişoară. Vindeţi bijuteria aia sau nu?

— Am nevoie de un minut, se răsti ea şi se îndepărtă de tejghea.

El murmură ceva despre femeile care nu se puteau decide, apoi se duse să negocieze cu alt client.

Riley îşi trecu degetele peste diamantul rece, amintirile legate de Ian copleşind-o. Vulnerabilitatea de pe chipul lui când o rugase să-i accepte cadoul, uşurarea când ea o făcuse. Momentul când îi pusese pandantivul la gât şi cuvintele rostite cu voce răguşită: „E perfect! Exact ca tine!”

Strânse tare în palmă bijuteria care îi era atât de dragă şi ştiu că nu o putea vinde. Nu se putea despărţi de ceva dăruit de Ian şi nu avea să cedeze în faţa tatălui ei. O abuzase toată copilăria, dar totul se isprăvise.

Se încheiase!

Trebuise să vină acolo pentru a-şi da seama ce

greşeală prostească fusese pe cale să facă. Ian ar fi remarcat că nu mai avea colierul, iar ea nu l-ar fi putut minţi. Îi promisese că, dacă avea vreo problemă, urma să se ducă întotdeauna mai întâi la el, aşa că exact asta avea să facă.

— Vă mulţumesc oricum, strigă ea spre bărbat, apoi ieşi pe uşă cu paşi repezi. Ajunse pe trotuar, trase în piept aerul sufocant şi umed şi îşi dori să ajungă cât mai repede în maşina ei cu aer condiţionat.

— Riley!

Se răsuci şi-l văzu pe tatăl ei coborând de pe scaunul din dreapta al unei maşini ponosite parcate în spatele ei.

— Nu te-am mai văzut de mult.

Ea simţi furnicături pe piele la auzul vocii care îi bântuise coşmarurile ani întregi. Bărbatul nu arăta deloc bine. Era pământiu la faţă, iar corpul îi era atât de sfrijit, încât hainele atârnau pe el. Cearcănele negre de sub ochi erau proeminente, iar pete roşii îi acopereau obrajii.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

— Te-am supravegheat. Imaginează-ţi cât de surprins am fost când te-am văzut plecând de la slujba ta călduţă şi venind aici. Bănuiesc că încă te pot face să-mi dai ascultare.

Arătă spre casa de amanet din spatele ei.

— M-ai urmărit? Repulsia o copleşi. Dar nu poţi intra în parcarea stadionului fără să ţi se permită.

— Nu fi idioată! Am aşteptat până când ai ieşit din parcare.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Ei bine, n-am nimic pentru tine acum, rosti ea şi porni spre maşină.

El se repezi spre ea, o înşfăcă de braţ şi o trase pe aleea de lângă magazin. O izbi de un perete şi o blocă acolo. Oribila duhoare de alcool şi mizerie o copleşi.

— Hai se luăm de la capăt! O strânse cu atâta putere de braţ, încât ea ştiu că avea să se învineţească. Am convenit că-mi vei da bani.

— N-am stabilit când se va întâmpla asta, spuse ea

printre dinţii încleştaţi.

El o zgâlţâi cu putere. Degetele lui se înfipseră în pielea ei, aspectul fragil ascunzându-i forţa.

— Unde sunt banii?

— N-am bani. Dacă nu mă crezi, du-te şi întreabă-l pe tipul de la magazin.

El îi smulse geanta de pe umăr, aproape dislocându-i braţul. O deschise şi începu să-i arunce lucrurile din ea, căutând banii înnebunit. Când dădu de portofelul ei, îi împinse geanta în braţe, iar ea o apucă strâns în timp ce el scotocea prin portmoneu. „Mult noroc!”, se gândi ea. Dacă se aflau 20 de dolari în el, era mult.

El băgă în buzunar puţinii bani pe care îi găsi şi azvârli portofelul.

— Unde sunt? În buzunare?

— Ţi-am zis că n-am vândut nimic, spuse ea cu răceală.

— Jigodie!

O plesni cu putere peste faţă, iar capul ei se izbi de zid din pricina forţei loviturii. Văzu stele verzi, durerea fiind copleşitoare şi intensă.

— De ce ai venit aici? Ce intenţionai să vinzi? întrebă el, privirea aţintindu-se asupra pieptului ei. Asta, nu-i aşa? Puse mâna pe colierul ei preţios. Iubitul tău ţi l-a dat?

Închise ochii, simţindu-se incapabilă să mai suporte apropierea de el, neputând să creadă că se gândise vreo clipă să vândă ceva atât de preţios pentru ea.

Acela fu momentul când instinctul luptei se declanşă în ea, făcând-o să-l izbească zdravăn cu genunchiul în vintre. Nu avu suficientă forţă pentru a-l doborî, dar durerea şi surprinderea îl făcură să se retragă şocat.

— Jigodie cretină!

Ea se aşteptă ca el s-o plesnească din nou, aşa că se încordă şi se pregăti să se ferească, însă el înşfăcă pandantivul şi îl smulse cu putere, rupând lănţişorul. Îl ridică de parcă ar fi fost un trofeu.

— Asta ar trebui să-mi aducă o sumă frumuşică. Şi să nu crezi că am terminat cu tine!

Se întoarse şi ieşi de pe alee în stradă.

— Oh, la naiba, nu! mormăi ea simţind că era sătulă de el până în gât.

Nu doar în ziua aceea, ci toată viaţa. Se repezi după el şi îl izbi cu toată forţa trupului, doborându-l. El se întoarse cu faţa în sus, iar ea ateriză pe el, îl înşfăcă de gât şi începu să-l strângă… Chipul mamei începu să danseze în faţa ochilor ei, iar ea îşi intensifică strânsoarea.

— Te urăsc! ţipă ea în timp ce trupul lui se zvârcolea, iar el îi apucă mâinile, încercând să i le desprindă.

— Riley!

Îşi auzi numele în clipa în care auzi şi sirenele. Nişte mâini o apucară de umeri şi o ridicară de pe el, însă ea era prea isterică pentru a se concentra asupra celui care venise s-o salveze ori să fie preocupată de ceea ce se întâmplase cu individul care niciodată nu-i fusese un tată adevărat.

*

Ian oprise în faţa casei de amanet imediat după Alex. Avu nevoie doar de câteva clipe pentru a procesa scena. Riley strângea un bărbat de gât, iar Alex o trăgea de umeri. Tuşind şi scuipând, tatăl ei dădu să se ridice, clar intenţionând să fugă de acolo, Ian îl trânti pe individ înapoi pe asfalt exact când o maşină de poliţie opri în scrâşnet de pneuri, iar un poliţist veni la locul faptei.

— Ea m-a atacat! îi zise tatăl ei poliţistului în uniformă.

„Laş nenorocit!”, se gândi Ian.

— Taci dracului din gură!

Ian îl apăsă cu piciorul pe piept până când al doilea poliţist preluă controlul.

Ofiţerul îl ridică în picioare. Înainte de a apuca să pună întrebări, un bărbat de vârstă mijlocie ieşi din magazin şi se apropie de poliţist.

— El a atacat-o în stradă, zise patronul magazinului arătând spre tatăl lui Riley.

— Dumneavoastră aţi sunat? întrebă poliţistul.

Bărbatul încuviinţă din cap.

Cu o expresie aspră pe chip, poliţistul trase mâinile tatălui ei la spate şi îl încătuşă în timp ce îi spunea drepturile. Apoi se întoarse spre bărbatul de la magazin.

— Aşteptaţi aici. Vom avea nevoie de declaraţia dumneavoastră.

După ce fu arestat tatăl ei, Ian îşi îndreptă atenţia spre Riley. Văzu că stătea pe jos, iar Alex o ţinea în braţe. Scrâşni din dinţi şi se îndreptă spre ei.

— E teafără? întrebă el.

Alex se uită la el, în ochii lui citindu-se un avertisment, ca şi cum Ian s-ar fi apucat să se certe cu ea chiar în clipa aceea.

„Mersi pentru încredere”, se gândi el dezgustat.

Unul dintre poliţişti veni lângă Ian.

— Ri? Alex o îndepărtă de el. A venit poliţia.

— Acest obiect vă aparţine?

Poliţistul îi arătă colierul dăruit de Ian. Îl ţinea strâns în mână.

Ea încuviinţă din cap, apoi gemu şi se luă cu mâinile de cap.

— Da, spuse ea evitând să se uite la Ian.

— Acum este probă, dar îl veţi primi înapoi după ce va fi închis cazul. V-aţi lovit la cap? o întrebă ofiţerul.

— M-a plesnit şi m-am lovit cu capul de un zid de pe alee, răspunse Riley cu voce răguşită din cauza plânsului.

Ian se crispă şi îşi dori să fi făcut mai mult decât să-l imobilizeze pe ticălosul ăla până la sosirea poliţiei.

— O ambulanţă este pe drum. Trebuie să fiţi consultată pentru a nu avea vreo contuzie.

— Dar…

— Vei face ce ţi se zice! spuse Alex ajutând-o să se ridice în picioare.

Pentru prima oară, ea îşi ridică chipul înlăcrimat spre Ian.

— Rămâi cu mine? îl întrebă ea.

El nu putu să refuze.

Şi nici nu dorea.

Însă durerea că ea se pusese într-o astfel de situaţie în loc să-i ceară ajutorul îl devasta. El îi ceruse un singur lucru dacă voia ca relaţia lor să continue, iar în cel mai crucial moment ea nu-şi ţinuse promisiunea.

O oră mai târziu, el şi Alex stăteau în sala de aşteptare de la spital, în vreme ce Riley era consultată.

— După ce termină, o duci acasă? îl întrebă Alex curmând tăcerea neplăcută.

Ian se foi pe scaun.

— De fapt, aveam de gând să te rog pe tine să faci asta.

Alex se încruntă.

— Nu pricep.

Ian îşi studie mâinile în timp ce încerca să găsească un mod de a-i explica nişte sentimente intime unui individ pe care abia îl cunoştea.

— După strângerea de fonduri, am crezut că eu şi Riley am ajuns la o înţelegere.

„Fie ai încredere în mine, fie nu ai. Fie vii instinctiv mai întâi la mine, fie nu există noi. În această privinţă, nu pot face compromisuri”, îi spusese el.

— Şi totuşi, la primul semn că ar avea necazuri, a vrut să se descurce singură, rosti Ian.

Alex ridică din umeri.

— Ţi-am zis de la bun început că e independentă.

— Mda, dar am crezut că ne străduim să facem compromisuri. La naiba, eu am făcut unul în privinţa ta, zise Ian, ştiind că fratele lui putea înţelege asta.

Alex izbucni în râs.

— Înţeleg. Tocmai ai văzut cu ochii tăi de ce nu are încredere. Nici pe mine nu m-a sunat.

Ian încuviinţă din cap. Aprecia lucrul acesta. Dacă ea ar fi căutat sprijinul lui Alex, el ar fi luat-o razna complet.

— Încă nu sunt sigur că, după asta, ne putem continua relaţia. Asta era tot ce se simţea dispus să-i mărturisească fratelui său vitreg. Dar vreau să ştiu că tu îi vei fi alături.

Fiindcă ştia că nu trebuia să fie singură. Hotărârea de

a o părăsi urma să-l ucidă, dar nu avea încotro. Îi spusese clar ce dorea de la ea şi considera că fusese rezonabil. Făcuse tot posibilul pentru a-i oferi spaţiul de care avea nevoie pentru a fi independentă, la serviciu nu-şi manifestase caracterul posesiv, nu insistase asupra faptului că apartamentul ei nu era sigur… Ei bine, nu prea mult.

Dar, când apăruse situaţia aia de rahat, ea preferase să se descurce singură.

— Îi voi fi alături, răspunse Alex. Întotdeauna îi sunt.

Ian încuviinţă din cap. Ştiu că nu era cazul să-i mulţumească.

Aşadar, urma să aştepte vestea că ea era teafără. Apoi urma să plece, frângându-şi inima… dar şi pe a ei. Având în vedere alegerea făcută de ea, ce fel de relaţie aveau? Nu era el un expert în relaţii, dar ştia cu certitudine că, fără încredere, nu aveau nimic.

*

Riley avea o contuzie şi nişte vânătăi superficiale. Doctorul îi spuse că se putea duce acasă dacă avea pe cineva care să-i verifice starea din oră în oră. De asemenea, o sfătui să fie atentă în caz că apăreau simptome mai grave – dacă durerea de cap se agrava, dacă începea să vomite ori să se simtă foarte ameţită. Ştiind că Ian nu avea s-o scape din ochi, îi promise doctorului că îi putea urma instrucţiunile. Medicul ieşi pentru a-i informa pe Ian şi pe Alex despre starea ei şi a-i trimite la ea.

Riley stătea cu ochii închişi, cu capul zvâcnind de durere, mişcându-se doar când auzi că perdeaua micului ei separeu fu trasă. Deschise ochii şi îl văzu pe Alex apărând. Se uită imediat dincolo de el, căutându-l pe Ian.

Nu era acolo.

— Unde-i Ian?

Alex se aşeză pe un scaun de lângă patul ei.

— Îmi pare rău… a plecat.

— A apărut vreo urgenţă sau este chiar atât de furios pe mine? întrebă ea.

Alex gemu.

— L-am văzut furios, aşa că n-aş zice că era. Este… supărat. Foarte supărat. Ce naiba a fost în mintea ta?

— Tata voia bani. M-am gândit să vând colierul şi să câştig un răgaz pentru a-mi da seama ce să fac. A ameninţat că, dacă nu-i dau bani, va apărea la evenimente precum strângerea de fonduri şi îl va face de râs pe Ian. N-am vrut ca el sau familia lui să treacă prin aşa ceva.

El clătină din cap.

— Asta-i o prostie!

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus. Ai luat-o la fugă speriată. Individul ţi-a cerut să-i dai *ceva,* iar tu te-ai grăbit să-l asculţi. Te-ai repezit să-ţi vinzi colierul ca să-l plăteşti pe ticălosul ăla nenorocit.

— Să ştii că până la urmă, nu l-am vândut! replică ea ridicând vocea.

— Nu despre asta-i vorba! ţipă şi el. Idiotul ăla de frate vitreg al meu este cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, iar tu l-ai pierdut. Şi de ce? Fiindcă te temi să ai încredere în cineva, de aceea. Totul trebuie să fie ca tine. Nu eşti în stare să accepţi ajutorul oamenilor care te iubesc, inclusiv al meu. Ştiu foarte bine cum mă face asta să mă simt, aşa că îmi pot imagina foarte bine suferinţa lui Ian.

Lacrimi i se adunară în ochi.

— Îi ţii partea?

El îi strânse mâna.

— Ţie îţi ţin partea, Ri! Întotdeauna ţi-am ţinut-o. Ştiu că îl iubeşti.

Ea clipi.

— N-am spus niciodată asta.

— Nu a fost nevoie s-o spui. Clătină gânditor din cap. Pentru Dumnezeu, dacă a trebuit să te îndrăgosteşti de un tip, de ce a trebuit să fie el?

Ea izbuti să zâmbească.

— Nu pricep de ce mai contează. A plecat.

— Numai pentru că nu vrei să-i oferi ce-i trebuie. Uite ce este, sunt ultimul om care să vorbească despre relaţii, dar până şi eu văd că s-a schimbat pentru tine. Tu de ce nu poţi face acelaşi lucru pentru el?

Ea îşi plecă privirea.

— Mi-e teamă, şopti ea. Dacă mă bazez pe el, iar el nu îmi mai este alături?

— Ascultă ce-ţi spun! După ce se nasc, este ceva firesc ca toţi copiii să ştie că părinţii le sunt alături, că au grijă să fie în siguranţă şi că îi iubesc. Tu n-ai avut niciodată parte de aşa ceva, aşa că ai învăţat mult prea devreme să te bazezi doar pe tine însăţi. Iar mai târziu, ai reuşit să ai încredere în mine.

Ea înghiţi în sec şi se simţi îndurerată fizic.

— Pentru că tu mi-ai fost mereu alături.

— Nu-l văd pe Ian plecând dacă te deschizi în faţa lui.

— Ţi-am spus că o voi face… dar n-am făcut-o.

— Dar poţi s-o faci? În viitor?

Riley îşi întrebă inima. Dorea s-o facă. O făcuse… însă nu ştia dacă, în caz că încerca din nou, nu avea să se închidă în sine aşa cum făcea întotdeauna.

— Domnişoară Taylor? O femeie îmbrăcată cu o fustă şi o bluză şi având părul blond strâns la spate într-o coadă de cal, intră în salon. Mă numesc Madison Evans, dar îmi puteţi spune Madison. Sunt asistentă socială.

Riley îşi ridică privirea.

— Nu am nevoie…

— Mă bucur să vă cunosc, răspunse Alex ridicându-se de pe scaun şi aproape împiedicându-se de propriile picioare în graba lui de a o saluta. Eu sunt Alex Dare, prietenul lui Riley.

Frumoasa femeie părea să fie de vârsta lui Riley. Îi zâmbi şi dădu mâna cu el, fără să pară că îl recunoscuse.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, spuse ea, apoi îl ignoră şi se întoarse spre Riley.

Alex rămase cu gura căscată, nevenindu-i a crede.

Riley făcu tot posibilul să nu râdă. Sărmanul Alex nu era obişnuit să nu fie adulat de femei.

— Vă mulţumesc că aţi venit, dar nu am nevoie de o asistentă socială, îi zise Riley femeii.

— Nu o ascultaţi. Protestează prea mult. Spuneţi-i ce aveţi de zis!

Alex o privi cu înţeles pe Riley.

Madison se uită când la unul, când la celălalt înainte de a se concentra din nou asupra lui Riley.

— Voiam doar să vă spun că stau de vorbă cu toate victimele violenţei domestice care ajung la spital.

Riley strâmbă din nas.

— Dar eu nu…

— Ba da.

Alex se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr pentru a o linişti.

Madison făcu un pas spre pat.

— În raport scrie că aţi fost rănită într-un atac al tatălui dumneavoastră, rosti ea cu blândeţe.

Riley îi întâlni privirea.

— Aşa este.

— Dacă doriţi să faceţi o programare pentru consiliere, s-ar putea să vă ajute să staţi de vorbă cu cineva.

— Cu siguranţă s-ar putea s-o ajute, interveni Alex.

— Înţeleg, zise Riley şi luă cartea de vizită a femeii, deşi se îndoia că avea s-o folosească. Mulţumesc!

— Aceasta este meseria mea şi mă pricep la ea, dacă nu vă deranjează că spun asta. Aş dori să-mi acordaţi şansa de a vă ajuta să treceţi peste neplăcerile cauzate de această experienţă.

Riley încuviinţă din cap.

— Sigur.

Madison zâmbi.

— În regulă.

Ieşi din încăpere urmărită de privirea lui Alex.

Riley îşi îngustă ochii, dar nu apucă să-l întrebe ce era cu interesul evident faţă de femeia care nu semăna deloc cu femeile uşoare preferate de el.

— Are dreptate, zise Alex imediat.

— Crezi că am nevoie de ajutor? întrebă Riley privind pătura care o acoperea.

— Cred că nu strică să vorbeşti cu cineva.

— Vai, ce diplomat eşti!

Îşi ţuguie buzele şi studie cartea de vizită din mâna ei.

— Tot ce vreau este să fii fericită, iar cu Ian ai fost fericită. Era potrivit pentru tine.

Riley zâmbi.

— Nu pari a fi foarte convins.

Alex râse.

— Nu te mai lua de mine! Gândindu-mă că sunt generos, l-am sunat ca să-i transmit informaţiile primite despre tatăl tău. Iar acum îl ridic în slăvi. Clătină din cap. Nu ştiu ce altceva aş mai putea suporta într-o singură zi.

— Alex?

— Da?

— Dacă Ian a plecat definitiv? dădu ea glas celei mai mari temeri. Nici el nu lasă cu uşurinţă pe cineva să intre în sufletul lui. Dacă l-am rănit atât de tare încât nu se va mai întoarce la mine?

— Atunci, e un idiot, aşa cum l-am crezut întotdeauna.

— Eşti afurisit, zise ea râzând printre lacrimi.

— Iar tu eşti tare bună. Acceptă ajutorul de care ai nevoie! Este important pentru tine, indiferent dacă Ian e sau nu în viaţa ta.

Capitolul 15

La câteva zile după incidentul cu tatăl ei, Riley părăsi confortul casei lui Alex şi se îndreptă spre apartamentul ei. La indicaţiile medicului, îşi luase concediu restul săptămânii şi se folosise de acel timp pentru a se odihni, a se vindeca şi a se gândi.

Mama ei murise de peste un deceniu. Ea plecase din casa tatălui ei de zece ani. În toată această perioadă, crezuse că scăpase nevătămată de trecut. Privi cutia cu

lucrurile ei pe care o trimisese Ian, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se părea că nu era atât de nevătămată cum crezuse.

Se uită la ceas. Melissa avea să vină în curând, iar mai târziu, Alex urma s-o scoată la cină. Nu doar că ei reprezentau toată familia ei, dar îi erau singurii prieteni. Se păcălise spunându-şi că acei colegi de serviciu cu care ieşea uneori să bea ceva după orele de program îi erau prieteni adevăraţi. Dar ea nu lăsa pe nimeni să se apropie suficient pentru a-i fi prieten.

Îşi înclină capul, abia acum acceptând faptul că avea probleme de încredere care puteau rivaliza cu ale lui Ian. Doar că el făcuse eforturi ca să se schimbe – asta, până când o abandonase în spital. Desigur, cunoştea motivele evidente ale dispariţiei lui din viaţa ei. Îl dezamăgise încercând să rezolve singură situaţia cu tatăl ei în loc să-i ceară ajutorul, aşa cum promisese. Ştia că plecarea lui avea legătură cu nesiguranţa acestuia, după cum acţiunile ei fuseseră dictate de propriile probleme.

Dar nimic din toate acestea nu conta, fiindcă ea suferea atât de tare, încât se temea că nu avea să-şi revină niciodată. Pentru prima dată, inima ei era cu adevărat frântă. Nu putea să facă nimic în această privinţă, dar putea încerca să-şi rezolve problemele şi să-şi facă ordine în viaţă cât de bine putea.

Îşi luă geanta şi scoase cartea de vizită a asistentei sociale, sperând că putea face o programare pentru începutul săptămânii următoare.

Avea nevoie de ajutor.

Iar dacă se întâmpla să-l convingă pe Ian nu doar că îl iubea, ci şi că încerca să-şi înfrângă temerile, viitorul ei avea să fie categoric luminos. Dar dacă el o terminase cu ea indiferent ce avea să se întâmple? Îşi şterse lacrimile de pe obraji. Ei bine, avea multe de discutat la terapie.

*

Faptul că îi trimisese lui Riley lucrurile aproape că îl

distrusese. Totuşi, făcuse ce trebuia. Scăpase de tot ce îi amintea de ea şi revenise la singurătatea în care trăise înainte. Lucrurile ei parfumate nu mai stăteau în baie lângă aparatul lui de ras şi periuţa de dinţi. Hainele ei nu mai atârnau în dressingul lui. Acum, avea un sertar gol, în care fusese lenjeria ei sexy. Nu, nu stătuse mult cu el, dar îşi lăsase amprenta.

El îi făcuse loc. O lăsase în viaţa lui.

Şi îi era dor de ea.

Trecuseră două săptămâni de la episodul cu tatăl ei, iar să stea departe de ea la serviciu îl îmbolnăvea de ulcer. Se purta ca un ticălos cu surorile lui, fraţii lui îl evitau, iar mamei lui îi plăcea să-i reproşeze adesea că o lăsase pe Riley să-i scape printre degete. Şi Olivia avea gura mare.

— Rahat!

El niciodată nu suferise din cauza vreunei femei.

În dimineaţa aceea, avea o întâlnire la micul dejun cu mama lui, iar dacă reuşea să evite discuţia despre Riley, era posibil să supravieţuiască acelei zile.

Intră în restaurantul ales de mama lui, dar, în loc s-o vadă pe ea aşteptându-l la o masă, dădu cu ochii de tatăl lui.

— Oh, pe toţi dracii, nu!

Ian se răsuci, dând să iasă.

— Ian! Nu-mi întoarce spatele!

El îşi încleştă pumnii, se întoarse şi porni spre masa lângă care tatăl lui se ridicase în picioare.

— Dar tu n-ai avut nicio reţinere să-mi faci asta mie. Nouă!

— Aşa este. Asta am făcut. Acum stai jos şi măcar o dată ascultă şi ce am eu de spus!

Ian dădu înapoi pentru că tatăl lui îşi recunoscuse vina, dar şi pentru că îi ceruse să-l asculte.

— Îţi sugerez să stai jos şi să vorbeşti cu mine. Asta, dacă nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii nu doar urându-mă, ci şi tânjind după femeia pe care o iubeşti.

— Mama te-a trimis aici.

— Da.

— Pentru a-mi băga minţile în cap.

— Ai dreptate din nou.

Cu alte cuvinte, dacă nu accepta acea conversaţie, mama lui avea să-l pună să stea jos şi să discute ea cu el. Însă, dintr-un anumit motiv, se decisese să-i ceară *lui* s-o facă.

— Bine, hai să terminăm cu asta!

Ian îşi trase un scaun şi se aşeză. Tatăl lui făcu acelaşi lucru.

— N-am nicio scuză pentru ce am făcut. Eu şi mama ta am încheiat o înţelegere. Nu numai că am violat sanctitatea căsătoriei înşelând-o, dar am fost şi un tată de rahat.

— Pentru unii dintre noi, murmură Ian.

Robert îşi sprijini braţele pe masă.

— Pentru toţi. Savannah ştia de mama ta. Şi nu sunt sigur care dintre copii ştia, dar crede-mă când îţi spun că nu le convenea că nu sunt căsătorit cu mama lor, iar când le-am zis de voi, i-a durut faptul că sunt nelegitimi.

Cuvintele lui îl puseră pe gânduri. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte că Alex şi fraţii lui se simţiseră desconsideraţi. Nici măcar o dată. Îşi strânse între degete podul nasului.

— Ce vrei să-mi spui de fapt?

— Nu-mi uşurezi deloc situaţia.

Robert clătină din cap, iar Ian trebui să aprecieze că bărbatul nu se ridică şi nu plecă. Nu, îi suporta ura.

— Chiar te aşteptai s-o fac?

— Vreau să spun că niciunul dintre voi nu are un motiv întemeiat să aibă încredere ori să creadă în oameni. Problema este că voi îi subestimaţi pe oameni. Vă subestimaţi pe voi înşivă. Dar uite ce ai făcut pentru surorile tale! Pentru mama ta. Ai fost sprijinul lor.

Complimente? De la Robert Dare?

— Uită-te la toate lucrurile de care eşti capabil! Şi dă-mi voie să te întreb dacă într-adevăr ai de gând s-o abandonezi pe Riley exact când are mai multă nevoie de tine.

— În sfârşit, ai ajuns la subiect! Chiar crezi că voi sta să-ţi ascult sfaturile legate de iubire.

Tatăl lui zâmbi.

— Cel puţin, ştiu că o iubeşti. Putem începe cu asta.

Ian se sprijini de spătarul scaunului şi gemu.

— Da. O iubesc. Dar ea...

— Fără dar, băiete! Dacă mama ta n-ar fi acceptat să se mărite cu mine, lucrurile ar fi stat altfel. Dacă n-ar fi zis: „Eu iubesc pe altcineva, dar tata e bolnav, aşa că trebuie să mă mărit cu bărbatul ales de părinţii mei" ei bine, nu v-aş fi avut pe voi, copiii minunaţi pe care nu-i merit. Dar ea l-ar fi avut pe bărbatul pe care îl iubea cu adevărat.

Ian făcu ochii mari când îşi dădu seama că tatăl lui cunoştea foarte bine sentimentele mamei lui.

— N-ai de ce să fii atât de şocat. Ştiam că nu eram alesul ei. Să zic că noi n-am avut nicio şansă? Ei bine, ar fi puţin spus. Dar tu şi Riley? Ce-ar putea să vă despartă, cu excepţia faptului că, din cauza purtării mele, nu eşti capabil să ai încredere sau să ţii lângă tine o femeie bună?

Ian simţi că îl apucă ameţeala.

Din celălalt capăt al sălii, o chelneriţă porni spre ei, însă Robert clătină din cap. Femeia se retrase.

— Ce ştii despre Riley? întrebă Ian brusc, dornic să afle informaţii despre ea.

De fapt, era disperat să afle informaţii.

— Ştiu doar ce mi-a zis fratele tău.

Ian evită să adauge cuvântul vitreg.

— Şi anume?

— Contuzia i se vindecă şi s-a întors la ea acasă.

— În apartamentul ăla de rahat?

Ridicase vocea, iar cuplul în vârstă de la masa alăturată se încruntă la el, însă lui Ian nu-i păsă.

Robert clătină din cap.

— Eu şi fratele tău suntem de acord cu apartamentul ei.

— A primit o mărire de salariu. Îşi permite o locuinţă mult mai sigură.

— Terapia costă mulţi bani, rosti tatăl lui. N-am zis

asta cu voce tare, nu-i aşa?

Simţind brusc nevoia de cofeină, Ian îi făcu semn chelneriţei, care se apropie zâmbind.

— Ce vă pot oferi?

— Cafea neagră, vă rog.

Ea se uită la Robert.

— Încă o cafea, dar decafeinizată. Mersi!

— Decafeinizată, hm? se miră Ian după plecarea chelneriţei. Îmi amintesc că mama îţi pregătea mereu un termos cu cafea când plecai la serviciu sau spre aeroport. Tare, neagră, fără zahăr.

Amintirea îl luă prin surprindere. Îşi reprimase numeroase amintiri din copilărie, şi bune, şi rele, nedorind să-şi amintească nimic din trecutul lui, pentru că suferea ori de câte ori o făcea. Deodată, durerea nu mai era atât de puternică.

Nu anii care trecuseră îi ostoiseră durerea, ci schimbările din el. Faptul că se înmuiase. Ştia că lui Riley trebuia să-i mulţumească pentru asta.

— Terapie, hm? îl întrebă pe tatăl lui.

— N-ai aflat de la mine. Eu doar m-am gândit că, dacă afli ce eforturi depune pentru a scăpa de tarele trecutului, poate că vei face acelaşi lucru. Ţi-aş sugera s-o faci pentru tine, dar bănuiesc că voi avea mai mult succes dacă îţi cer s-o faci pentru ea.

Ian se încruntă.

— Pentru că mă cunoşti atât de bine? întrebă el, dar fără patimă în glas.

Nu mai putea să facă asta. Deşi nu credea că avea să uite şi să-l ierte vreodată, să poarte o asemenea ură în suflet îi făcuse mult rău.

Zidurile lui erau îngrădite.

Iar acele ziduri o ţinuseră pe Riley la distanţă. O respinsese chiar şi atunci când crezuse că o lăsase să se apropie. Altminteri, cum naiba o abandonase în spital? Dezgustul de sine îl copleşi la acel gând, făcându-l să se ridice de la masă.

— Te duci să-ţi recuperezi iubita? întrebă tatăl lui.

— Să nu crezi că ne-am împăcat, rosti Ian.

— Nici nu îndrăznesc să visez la asta, spuse tatăl lui ridicând ceaşca de cafea într-un toast ironic.

Buzele lui Ian se arcuiră fără voia lui.

*

Riley lucră până târziu, ceea ce nu o deranja pentru că nu avea de ce să se grăbească să ajungă acasă. Introduse ultimul raport şi îşi făcu ordine pe birou pentru dimineaţa următoare. Tocmai se pregătea să închidă calculatorul şi să pornească spre casa ei pustie, când se deschise fereastra mesageriei.

Privi monitorul, sperând că Dylan nu găsise un motiv pentru a sta şi mai târziu. Era epuizată. De la incidentul cu tatăl ei, nu prea dormise. De când plecase de la Ian şi se culcase singură în patul ei.

Se uită la mesaj, iar inima îi stătu în loc.

Ian: „Trebuie să vorbesc cu tine."

Clipi, nefiind sigură că înţelesese bine. El o evitase de când revenise la serviciu. Nu se întâlniseră întâmplător pe coridor, iar el nu o căutase. Şi nici nu o sunase pentru a vedea cum se simţea. Rupsese toate legăturile, ceea ce o durea al naibii de tare. Iar după cea mai lungă lună din viaţa ei, îi spunea că voia să-i vorbească?

Ştia că nu putea fi nimic legat se serviciu. Nu era şeful ei direct.

Pulsul începu să-i bată nebuneşte în timp ce răspunse.

Riley: „Tocmai plecam acasă. Voi trece pe la tine în drum spre ieşire."

Ian: „Te aştept."

Copleşită de tensiune, închise calculatorul. Îşi luă geanta, stinse lumina şi ieşi din birou.

După ora 5, personalul era plecat, aşa că bătu la uşa lui şi intră fără a fi anunţată.

El se ridică de îndată ce ea intră.

— Încuie uşa, rosti el în loc de bun venit.

Ea se supuse automat, încuind uşa biroului. Singuri.

Începu să transpire din cauza tensiunii, deoarece ştia că, indiferent de motivul pentru care o chemase acolo, aceea avea să fie discuţia decisivă.

Posibil, urmată de o despărţire definitivă.

Ca de obicei la acel ceas al zilei, haina lui atârna în cuierul de pe uşă, cravata era desfăcută, iar nasturii de sus ai cămăşii erau descheiaţi. Era ciufulit şi înfierbântat, dar, deşi sexy, părea obosit, cearcăne negre umbrindu-i ochii. Riley se întrebă dacă el dormise la fel de puţin ca ea de când se despărţiseră.

— Cum te simţi? întrebă el, privirea lui pătrunzătoare studiind-o.

— Bine. Se pare că am capul tare.

Se ciocăni în cap cu articulaţiile degetelor. El nu râse.

— Nu glumi cu ce ţi-a făcut ticălosul ăla.

— Ei bine, n-am de gând să plâng din pricina asta.

Plânsese destul şi din cauza lui Ian, şi din pricina tatălui ei. După o viaţă de abuzuri, încă avea lacrimi pentru halul în care era părintele ei şi modul cum se purta cu ea.

— Arăţi bine, spuse Ian părând uşurat. Am fost foarte îngrijorat.

— Pe dracu'!

Cuvintele îi scăpară înainte de a apuca să gândească, luând-o prin surprindere. El făcu un pas înapoi, privind-o fix.

— Vrei să cred că într-adevăr îţi pasă? Ăsta-i motivul pentru care m-ai abandonat în spital, iar de atunci n-am mai auzit nimic de tine?

Din clipa în care intrase în birou, îşi simţise sentimentele clocotind în ea, aşa încât nu era surprinsă că dădeau pe dinafară. Îşi petrecuse atât de mult timp reproşându-şi că îi trădase încrederea lui Ian şi regretând vremurile bune pe care le trăise cu el, încât nu îngăduise furiei faţă de el să se manifeste cu adevărat, însă, odată aflată în faţa lui, mânia se trezise la viaţă şi vibra în ea.

— Continuă, rosti el cu un glas înşelător de calm.

Ea îşi îndoi degetele şi se decise să urmeze sfatul terapeutei. Desigur, nu avusese decât două şedinţe, dar fuseseră extrem de productive. Prima lecţie? Îngăduie-ţi să

simţi. A doua? Exprimă-ţi sentimentele înainte de a te roade de vie.

Care era cel mai rău lucru ce se putea întâmpla? Ian o părăsise deja. Se apropie de biroul lui şi îşi sprijini braţele pe suprafaţa lui.

— Tata m-a plesnit. Capul mi s-a izbit de un zid. Iar tu n-ai venit să vezi dacă mă simt bine.

Ochii lui se întunecară, iar obrajii i se aprinseră de ceea ce ea dori să creadă că era ruşine.

— Doctorul a venit şi ne-a informat despre starea ta, spuse el.

— Oh, asta face ca totul să fie în regulă! zise ea tot mai furioasă.

— N-am spus asta.

Atitudinea lui calmă o înnebunea.

— Ştiu că am greşit ascunzându-ţi ameninţările tatălui meu, dar am avut motive să o fac. Am vrut să ţi le explic, dar tu nu mi-ai dat nicio şansă. Îşi îndreptă spatele şi ocoli biroul pentru a ajunge lângă el, invadându-i spaţiul personal. M-ai lăsat cu Alex şi ai plecat, iar de atunci n-am mai ştiut nimic de tine. Te-ai simţit mai bine după aceea? Îndurerată şi simţindu-se trădată, îl lovi cu palma în piept. Da? Faptul că m-ai pedepsit pentru că te-am sfidat te face fericit, Ian?

Îl lovi din nou. El o apucă de încheietură.

— Nimic din felul în care m-am purtat în această situaţie nu mă face fericit. Am fost un măgar arogant. Asta ai vrut să auzi? M-am gândit că e bine să stabilesc regula că vei veni mai întâi la mine. Întotdeauna. Asta mi-ar fi oferit…

— Control, rostiră amândoi în acelaşi timp.

— Exact, murmură el.

— Ei bine, sper că acest control preţios îţi ţine de cald noaptea, se răsti ea.

— Nu-mi ţine.

— Foarte bine!

Pentru că şi ea se simţea singură.

El îi luă o şuviţă de păr şi o răsuci între degete. Ea

simţi în tot corpul uşoara tragere de păr. Era începutul apropierii de ea... dacă îi îngăduia. Încă nu se decisese.

— Sunt om, ceea ce înseamnă că voi lua singură deciziile care mă privesc. Iar uneori voi face greşeli, continuă ea.

Un zâmbet îi arcui colţurile gurii.

— Incredibil! Râzi?

El clătină din cap.

— Nu, doar îmi dau seama că eşti mai deşteaptă decât am fost eu vreodată.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Mai spune asta o dată.

— Nici nu mă gândesc! Mi-a luat prea mult timp ca să-mi dau seama, murmură el mai mult pentru sine decât pentru ea.

— Ce? întrebă Riley pe un ton care până şi ei i se păru epuizat.

El îi cuprinse bărbia în palmă, practic implorând-o cu acel gest să se sprijine de el pentru a găsi alinare. Şi ea era obosită. Obosită de ghicitori şi de discuţii în zadar. Obosită să fie singură.

Degetul lui mare îi mângâie maxilarul, iar ea nu se putu abţine să nu se uite în ochii lui.

— Că te iubesc, rosti el cu fermitate.

Riley icni.

— Tu...

— Te iubesc!

Ochii lui erau calzi. Nu mai erau cenuşii ca oţelul. Nu putea denumi culoarea, ci doar căldura din adâncul lor. Fierbinţeala. O fierbinţeală puternică. Se topi cu totul când văzu expresia ochilor lui şi auzi cuvintele după care tânjise.

— Eşti suficient de puternică pentru a depăşi trecutul şi ca să te descurci cu mine. Din clipa în care ai intrat în acel salon, am ştiut că eşti perechea mea, rosti el cu glas răguşit şi atât de emoţionat cum nu-l mai auzise niciodată.

Ea înghiţi în sec.

— Cum pot şti că nu vei găsi un alt motiv pentru a mă respinge din nou?

Mâna lui rămase pe obrazul ei.

— Ai încredere în mine! Dar eu cum aş putea şti că nu mă vei părăsi pentru o partidă mai bună?

— Ai încredere în mine! spuse ea, un zâmbet întinzându-i-se lent pe chip.

Apoi făcu un lucru care îi putea garanta lui Ian că înţelesese.

Îl apucă de încheietură, întoarse capul şi îşi sprijini obrazul în palma lui, acceptându-l şi deschizându-se faţă de *el.*

— Şi eu te iubesc, Ian!

Cuvintele îi răsunară în minte înainte a de a ajunge, în cele din urmă, la inima lui. Ea vorbise serios. Dar şi mai important era că el o credea.

O ridică, o puse pe birou şi se aşeză între picioarele ei.

— Nu ştiu sigur de ce sunt atât de norocos, dar voi avea grijă să nu distrug asta.

Ea îi petrecu braţele pe după gât.

— Ce-ar fi să ai grijă de mine acum? E un joc de cuvinte potrivit?

— Nu-i amuzant. Se aplecă spre ea şi îi atinse nasul cu al lui. Nu mă voi ocupa de tine, voi face dragoste cu tine. Iar acesta e un lucru pe care ar fi bine să nu-l uiţi.

Îi ridică fusta pe şolduri şi îi dădu jos chiloţii minusculi.

— Cred că şi tu ar trebui să renunţi la lenjerie, o informă el. Mi-ar face viaţa mult mai uşoară.

— N-am nimic împotrivă, rosti ea în vreme ce degetele ei tremurânde îi desfăcură catarama curelei, iar în cele din urmă reuşiră să-i descheie pantalonii.

El făcu un pas înapoi pentru a-şi lăsa pantalonii să cadă, după care îi îndepărtă cu piciorul. Reveni lângă ea şi îşi trecu încet mădularul în sus şi în jos peste coapsele ei. Nu se putu abţine să nu-şi coboare privirea pentru a vedea cum aluneca pe pliurile ei mătăsoase. Ea răspunse cu un geamăt slab.

— N-am crezut că vom mai face asta vreodată, şopti ea.

Ştiind că îi frânsese inima, el îşi jură că avea să facă tot posibilul să i-o aline şi s-o facă fericită pentru tot restul vieţii.

Fără a-şi desprinde privirea din ochii ei, o pătrunse încet, savurând senzaţia încordării muşchilor ei în jurul mădularului său.

Ea se sprijini în coate, îşi petrecu picioarele pe după talia lui şi îl trase mai spre ea.

— Te iubesc! rosti el penetrând-o adânc.

Ochii ei se deschiseră larg, iar ea gemu simţind contactul intim.

— Şi eu te iubesc! spuse ea. Enorm!

Cuvintele ei îi provocată o bucurie copleşitoare în timp ce o făcea a lui, intrând atât de adânc în ea, încât deveni parte din el. Iar ori de câte ori el respira, mădularul lui se freca de mugurul ei, aducându-i pe amândoi mai aproape de plăcerea finală.

Se gândi că, dacă o pătrundea odată cu putere, avea să termine, dar nu voia s-o aibă repede şi dur şi să piardă frumuseţea momentului. În schimb, se mişcă ritmic în ea, unduindu-şi şoldurile spre ale ei, lăsând-o să respire încet şi să-şi încleşteze degetele, valurile de căldură umedă creând magia lor proprie.

Când Riley fii aproape de orgasm, Ian se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de ale ei. Ea îşi încleştă degetele în părul lui şi îşi repezi şoldurile spre ale lui. Mădularul lui deveni rigid, iar tot trupul îi fu cuprins de extaz când simţi fiecare secundă a eliberării ei.

— Oh, Ian! Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Vorbele ei îi declanşară eliberarea, iar el începu s-o pătrundă cu putere, tot corpul fiindu-i cuprins de cel mai mare val de căldură şi senzaţii pe care îl simţise vreodată. Fu copleşit de sentimente şi de emoţii în vreme ce se revărsă în ea. Spre surprinderea lui, ea continuă să pulseze în jurul lui – erau replici ulterioare sau o continuare a orgasmului ei la fel de exploziv.

Nedorind să se despartă, rămase în ea şi îi mângâie părul în timp ce amândoi îşi veneau în fire.

— Ian?

— Hm?

— Data viitoare, mă poţi lega, murmură ea.

Mădularul lui zvâcni, dându-şi consimţământul. Ian aprecie că ea era dispusă să-i ofere ce credea că îşi dorea el, însă adevărul era că o voia doar pe Riley. Restul nu conta.

Ieşi din ea cu regret. Se duse la baie şi se întoarse cu un prosop ud. După ce o şterse, o ridică în braţe şi o duse spre canapea, unde se aşeză cu ea în poală, capul ei odihnindu-se pe umărul lui.

Stătură în tăcere o vreme, răsuflarea ei ritmică asigurându-l că nu avea să se mai despartă niciodată de el.

— Merg la o terapeută, îi spuse ea cu voce slabă.

Dezvăluirea bruscă îl surprinse, dar se simţi bucuros că se decisese să-i mărturisească.

— Te ajută?

— Da. Făcu o pauză. Trebuie să-ţi zic ce s-a întâmplat cu tata.

El încuviinţă din cap, dorind să afle.

— Presupun că te-a sunat şi ţi-a cerut bani.

— Mda. A văzut fotografiile cu noi doi şi s-a gândit că asta îi va aduce un câştig destul de uşor. A ameninţat că va isca un scandal care o să vă facă de râs pe tine şi echipa. A spus că mă vei abandona ca pe un gunoi, ceea ce am fost întotdeauna.

Se cutremură în timp ce vorbi, iar el îşi dădu seama ce minciuni cumplite auzise despre sine în copilărie. O strânse mai tare în braţe şi se strădui din răsputeri să-şi tempereze mânia care clocotea în el. Ea nu avea nevoie de manifestările lui în clipa aceea.

— Am ştiut că nu-ţi va păsa de asta, dar mie îmi păsa. N-am vrut să vă supun pe tine şi pe familia ta unei asemenea umilinţe. Niciunul dintre voi nu avea nevoie şi nu merita aşa ceva.

— Ce-ar fi ca, data viitoare, să mă laşi pe mine să decid ce-mi trebuie?

Ea încuviinţă din cap.

— Problema este că, deşi nu m-a bătut când era mică, a avut grijă să ştiu care îmi era locul. Şi că nu făceam doi bani. Iar acele sentimente au revenit în forţă. Tot ce mi-am dorit a fost să rezolv problema şi să-l fac să dispară. Dar, când am ajuns la casa de amanet, n-am putut s-o fac.

Ian încremeni.

— Dar tatăl tău avea colierul în mână. Am presupus că i l-ai dat ca să-l vândă.

Ea se ridică şi îl încălecă.

— Nu. Am vrut să amanetez colierul şi să-i dau banii cândva în viitor. Dar m-am răzgândit. N-am putut s-o fac. N-am putut să cedez în faţa lui încă o dată şi pur şi simplu n-am putut să mă despart de colierul dăruit de tine.

Ea ridică mâna, iar pe chip îi apăru o expresie îndurerată când îşi dădu seama că pandantivul nu mai era la gâtul ei.

El putea îndrepta asta, dar voia ca ea mai întâi să se despovăreze.

— Când m-am pomenit în casa de amanet, am decis să vin la tine şi să hotărâm împreună ce era de făcut. Dar, când am ieşit, tata era acolo şi mi-a cerut bani. Restul îl ştii.

Da. Îl ştia.

— Riley, trebuie să ştii că însemni totul pentru mine. Mă faci să fiu un om mai bun. Şi îmi pare al naibii de rău că nu ţi-am fost alături când ai avut nevoie de mine.

Ochii ei se umplură cu lacrimi, iar inima lui se strânse. Ura faptul că o făcuse să sufere.

— Acum, eşti cu mine.

— Şi niciodată nu voi pleca nicăieri. Văzuse cum era viaţa fără ea şi nu avea de gând să revină vreodată în acel loc pustiu. Ceea ce îmi aminteşte de motivul pentru care te-am chemat aici. Ridică-te!

Ea se dădu jos de pe el, iar el se duse la birou, de unde reveni cu două cutiuţe. Mai întâi, i-o dădu pe cea lungă.

Ea o deschise şi ţipă încântată.

— Colierul meu!

— După ce tatăl tău a pledat vinovat, am sunat la

poliţie şi i-am convins să mi-l dea.

— Procurorul m-a sunat pentru a mă întreba dacă accept înţelegerea.

— Eşti de acord să petreacă doar cinci ani în puşcărie?

Ea încuviinţă din cap.

— N-am nimic împotrivă atât timp cât ajunge la puşcărie, iar după aceea obţin un ordin de restricţie.

Ian nu avea să-l lase pe individ să se mai apropie de ea, însă aceea era o discuţie de purtat cândva în viitor.

Deocamdată, era mai interesat să se concentreze asupra prezentului. Scoase colierul din cutiuţă, iar ea îşi ridică părul ca el să i-l poată pune la gât, acolo unde îi era locul.

— Am cerut să fie reparată încuietoarea. L-au şi curăţat.

Ea se întoarse spre el şi îl sărută.

— Mulţumesc! Atinse pandantivul. Când îl port, am impresia că eşti mereu cu mine.

— Atunci, sper că vei simţi acelaşi lucru şi cu perechea lui.

Ea îşi îngustă privirea, iar nasul i se încreţi de curiozitate când el îi dădu a doua cutiuţă.

— Ian? întrebă ea cu voce tremurândă.

El înţelese, pentru că inima lui bătea cu putere.

Mâinile ei tremurară când îndepărtară capacul cutiuţei, dezvăluind perechea sub formă de inel a pandantivului. Un diamant în formă de pară, despre care el ştia că era prea mare, dar nu-i păsa.

Oricât de sentimental şi banal era gestul, Ian se lăsă într-un genunchi.

— Mărită-te cu mine! rosti el în vreme ce ea privea uimită inelul.

— A fost o cerere sau o cerinţă? întrebă ea pe jumătate râzând, pe jumătate plângând.

El rânji.

— Încă lucrez la această latură a firii mele.

Ea îl privi cu solemnitate în privire.

— Nu vreau să te schimbi complet. Doresc doar…

El o apucă de încheietură.

— Ştiu ce doreşti şi vreau să fiu eu cel care îţi oferă asta.

— Spune-mi că asta înseamnă să deţii tu controlul în dormitor, fiindcă există locuri unde chiar nu mă deranjează s-o faci.

— Asta înseamnă că-mi accepţi cererea în căsătorie? întrebă el, inima încă bătându-i cu putere în piept.

Ea îşi flutură degetele în faţa lui.

— Da. Da!

Ian îi puse inelul pe deget, simţindu-se recunoscător că sora lui îi ghicise mărimea. Apoi se ridică, se aşeză pe canapea şi o luă în braţe.

Ea suspină şi se cuibări la pieptul lui.

Ian nu ştiu cât stătură acolo, cu inima ei bătând lângă a lui, dar fu suficient de mult pentru ca totul în el să se liniştească şi să-şi găsească pacea de care nu avusese parte niciodată.

O pace pe care simţea că o găsiseră amândoi şi pe care avea s-o păstreze tot restul vieţii lui pentru că, în cele din urmă, făcuse ceea ce crezuse mereu că era imposibil. Îndrăznise să iubească. Şi trebuia să-i mulţumească lui Riley că îl învăţase cum s-o facă.

epilog

Patru luni mai târziu

Înconjurat de fraţii lui adevăraţi şi de cei vitregi, Alex sorbi din bere şi aruncă o privire în apartamentul fratelui său vitreg. Toată lumea părea să se simtă bine. Mâncarea era fenomenală, Ian neuitându-se la cheltuieli. Făcea tot posibilul să nu însoţească fiecare gând legat de Ian cu o înjurătură sau un reproş, însă îi era greu să renunţe la vechiul obicei.

Cei doi îndrăgostiţi nu se puteau despărţi unul de altul. Având în vedere că era o petrecere de logodnă, pe lângă faptul că era o reluare a unei reuniuni de familie pe care el o sabotase cu câteva luni în urmă, Alex se gândi că era de aşteptat.

Se întrebă cât trebuia să stea până să poată evada fără a trezi suspiciuni.

— Ce-i cu încruntarea asta? îl întrebă sora lui, Sienna.

— Nu mă încrunt.

Oare se încrunta?

— Te simţi bine, da?

Îl cuprinse în braţe şi îl strânse cu putere.

— Fireşte! De ce nu m-aş simţi bine?

Ea se încruntă la el.

— Îi poţi minţi pe alţii, dar eu te cunosc. Eşti gelos pe Ian şi Riley, iar eu sunt îngrijorată în privinţa ta.

Cuvintele ei îl loviră unde îl durea.

— Nu sunt gelos.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Ani întregi, ai avut-o pe Riley pentru tine. Apoi a apărut Ian şi... Ei bine, n-ai fi om dacă n-ai fi puţin invidios pe ce au ei.

Chiar dacă era, Alex nu putea recunoaşte asta cu voce tare. Nici măcar în faţa surorii pe care o iubea.

— E-n regulă. Vreau ca ea să fie fericită, chiar dacă este cu el.

Arătă cu capul spre Ian, făcând tot posibilul să-şi menţină o expresie neutră pe chip.

— Eşti sigur că nu eşti... puţin îndrăgostit de ea? întrebă Sienna.

Alex se albi.

— Pe toţi dracii, nu! Ar fi ca şi cum m-aş gândi la tine în felul ăsta.

Sienna ridică o sprânceană.

— Ce repede ai negat!

— Uite ce este, poate cândva, cu mult timp în urmă...

Clătină din cap nedorind să-şi amintească ori să admită că avusese sentimente romantice pentru Riley.

Sentimente deloc frăţeşti.

El o sărutase, apoi ea se îngrozise, spusese că erau foarte buni prieteni şi că nu aveau de ce să distrugă asta, iar el fusese de acord. Rapid. Fiindcă era mai bine decât s-o piardă, ceea ce păruse o certitudine având în vedere că ea clar nu avea aceleaşi sentimente pentru el.

De atunci, Alex nu avusese de ce să-şi facă griji că ea putea avea o relaţie serioasă… până la Ian. Fratele lui vitreg. Ei bine, asta era! Familiile se împăcau, iar el trebuia să se împace cu ideea.

— Da, eram sigură. Sienna îi strânse mâinile în palmele ei mici. Cred însă că este mai bine să-ţi înfrunţi sentimentele decât să le eviţi. Nu e nevoie să spui nimănui, dar eu îţi sunt alături, bine?

El clătină cu putere din cap pentru a-şi limpezi gândurile.

— Hei, am zis poate, cu mult timp în urmă. Acum nu mai simt asta. Sunt în regulă.

Şi chiar era, doar că… logodna lui Ian şi Riley contrasta foarte tare cu pustietatea din viaţa lui. Le avea pe femeile lui uşoare. Şi pe Riley? Ea avea un viitor soţ şi o viaţă care nu-l includea. În orice caz, nu aşa cum fusese înainte.

— Bine! Voi accepta asta deocamdată. Mă duc să vorbesc cu mama, în regulă?

Un alt lucru ciudat era că Ian îi invitase pe tatăl lor şi pe Savannah. Apropo de concesii uriaşe şi de apropiere… Până şi Alex trebuia să-l admire pentru asta.

— Bună! Riley se apropie de el cu un pahar de şampanie în mână. Ştiu că nu te distrezi grozav, dar mă bucur tare mult că eşti aici.

El clătină din cap.

— Mă simt foarte bine, minţi el. Şi te iubesc. Nu-mi doresc să fiu în altă parte. Dacă tu eşti fericită, şi eu sunt fericit.

Asta chiar aşa era. Categoric!

Un râs feminin îi atrase atenţia, iar el întoarse capul într-acolo. Nu departe de locul unde se aflau el şi Riley, Ian

vorbea cu o blondă frumoasă. Purta o fustă neagră care îi scotea în evidenţă formele delicioase şi o bluză de satin mov, care mai mult o acoperea decât o dezvăluia. El era obişnuit cu femeile care îşi expuneau calităţile şi în mod cert era atras de sânii lor. Nu putea vedea nimic în decolteul ei, însă nu-şi putea desprinde privirea de ea. Ceva din atitudinea ei atât de stăpânită şi fără urmă de dorinţă de a atrage sexual îl răscolea la nivel visceral.

Ceea ce era total diferit de genul lui obişnuit. Hm!

— Cine este? o întrebă pe Riley având impresia că o mai văzuse undeva.

— Nu o recunoşti, nu-i aşa? râse Riley. E Madison Evans, asistenta socială pe care ai cunoscut-o la spital după ce…

Vocea i se stinse, iar el înţelese că ea nu voia să pomenească de tatăl ei ori să se gândească la el. Alex spera că individul avea o viaţă mizerabilă după gratii.

— Serios?

Clipi. Femeia cu părul blond revărsat pe umeri era cea care îl ignorase cu desăvârşire singura dată când se văzuseră.

Se gândi că nu avea de ce să fie şocat. Atunci, purtase o fustă simplă şi o bluză care ascundea totul, dar chiar şi aşa se simţise atras de ea. Însă îl iritase. Nu pentru că nu-l recunoscuse, oricât de neobişnuit era acest lucru în lumea lui. Ci fiindcă se arătase total neinteresată de el. Madison Evans îi rănise orgoliul cu atât mai mult cu cât se simţise atras de ea de la bun început.

— Ştiu că după aceea ai avut câteva şedinţe cu ea, dar, dacă e terapeuta ta, ce caută aici?

— Am terminat terapia. Riley zâmbi. Chiar n-am vrut să-mi petrec ani întregi discutând aceleaşi lucruri. În fine, eu şi Madison ne-am împrietenit, iar eu nu am multe prietene apropiate.

Riley ridică din umeri ca şi cum asta explica totul.

El se gândi că poate chiar explica.

— De ce eşti atât de interesat de ea? întrebă Riley. Fiindcă am remarcat că ai avut aceeaşi reacţie şi prima

dată când ai văzut-o.

Alex ridică o sprânceană. Şi el se întrebase asta. Femeia aceea avea ceva ce îl atrăgea în moduri pe care nu le înţelegea. Ridică din umeri, decizându-se că nu avea nevoie să le înţeleagă, ci să-i capteze atenţia.

— Oh! Ce-i cu această bruscă concentrare din ochii tăi? întrebă Riley fluturându-şi mâna prin faţa lui. Pari foarte… hotărât.

El se plictisise la acea petrecere şi căutase ceva – sau pe cineva – care să-i stârnească interesul. O găsise pe ea. Porni spre Madison, dar vocea lui Riley îl opri.

— Ea nu e genul cu care eşti obişnuit.

În tonul ei se simţea un avertisment serios. Alex întoarse capul spre ea şi zâmbi.

— Pe asta contez!

Sfârşit